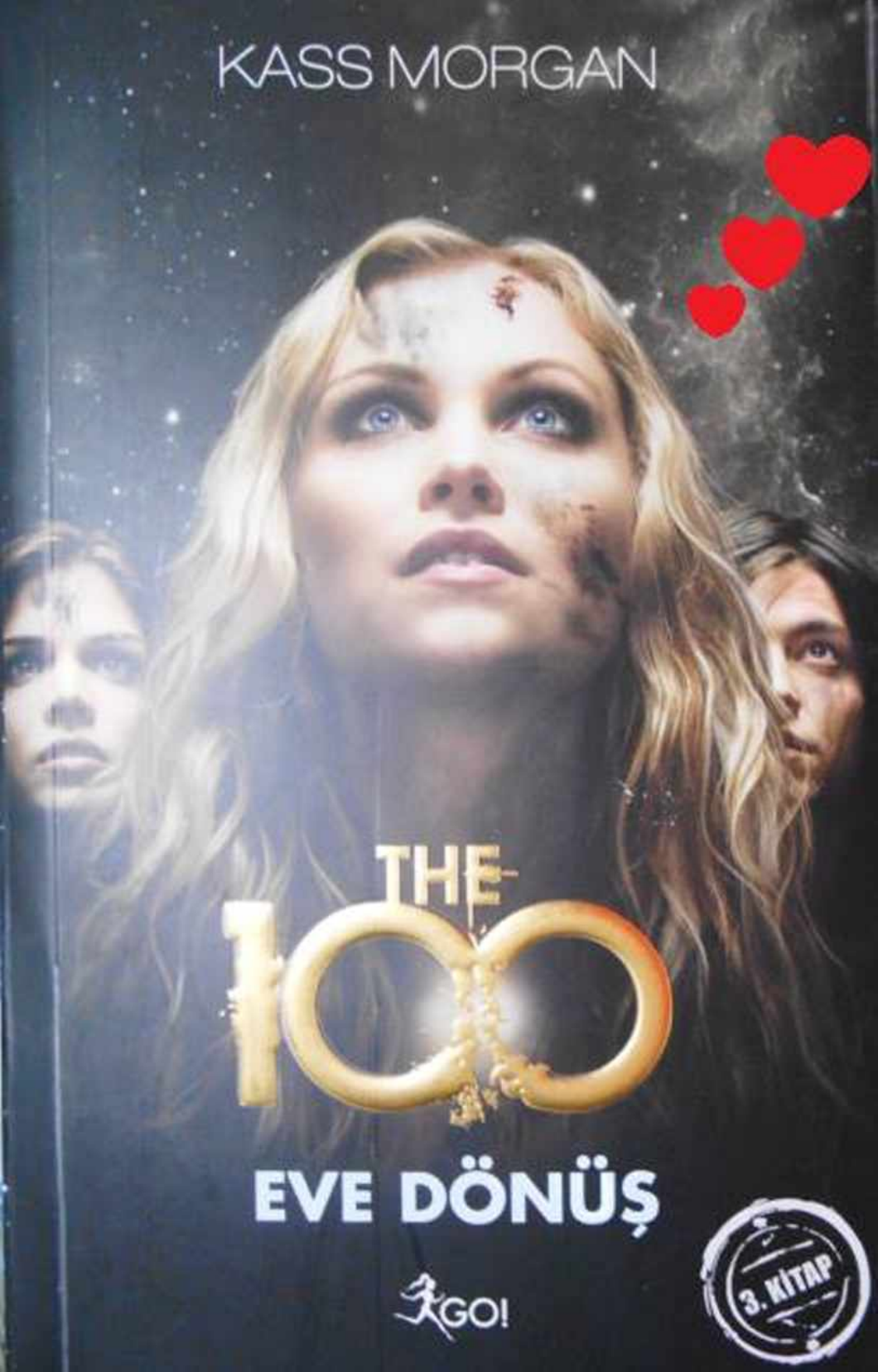
KASS MORGAN

THE 100

EVE DÖNÜŞ

3. KİTAP

GO!

İNSANOĞLU EVE DÖNÜYOR

100 ekibi Dünya'ya inişlerinden haftalar sonra nihayet bir düzen kurmayı başarmıştır ama Kolonicileri taşıyan yeni iniş gemilerinin Dünya'ya gelmesiyle birlikte, hassas dengeler yavaş yavaş bozulmaya başlayacaktır.

Dünya'ya acil iniş yapan Koloniciler arasındaki GLASS yeni bir başlangıç umuduyla geldiği bu gezegende, hayallerindekinden çok farklı gerçeklerle karşı karşıya kalacaktır. Yaralı Koloniciler için canla başla çalışan CLARKE'ın aklında tek bir şey vardır: Dünya'da bir yerde yaşama ihtimali olan anne ve babasını bulmak. Wells, Yardımcı Şansölye ve muhafızlarının gelişiyle sarsılan otoritesini korumaya çalışırken Bellamy geride bıraktığını sandığı suçuyla yüzleşmekle kaçıp gitmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktır.

100 ekibi ya Dünya'da buldukları özgürlükleri için mücadele edecek ya da sahip oldukları her şeyi ve sevdikleri herkesi kaybedecektir.

facebook.com/goyayinlari twitter.com/go_kitap instagram.com/go_kitap gokitap.tumblr.com

Sedat Uzun

EVE DÖNÜŞ

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2015

GO!

GO! Kitap

The 100
EVE DÖNÜŞ
Kass Morgan

Özgün adı: The 100
HOMECOMING

ISBN: 978-975-999-828-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Alloy Entertainment, 2013. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Düzelti: Ergül Karakaya
Son okuma: Arzu Alan
Çeviren: Selen Ak
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

THE 100

EVE DÖNÜŞ

KASS MORGAN

Çeviren: Selen Ak

GO!

Hayal gücüyle öykülere can veren,
çılgın rüyaları gerçekleştiren Joelle Hobeika ve
olağanüstü editör Annie Stone için.

1

Glass

Glass'ın ellerine annesinin kanı bulaşmıştı. Yoğun bir sis tabakasından geçer gibi gerçeklerin yavaş yavaş ayırdına vardı; sanki elleri bir başkasına aitti, kan ise bir kâbusun parçasıydı. Ancak el kendi eliydi, kan da gerçekti...

Glass sağ avucunun iniş gemisinin ön sırasındaki koltuğun kolçaklarına yapıştığını hissedebiliyordu. Sol elini ise biri sertçe sıkıyordu: Luke. Glass'ı annesinin cesedinden ayırıp koltuğuna oturttuğundan beri elini bırakmamıştı. Parmaklarını Glass'ın parmaklarına öyle bir kenetlemişti ki onun bedenini sarsan acıyı çekip kendi bedenine hapsetmeye çalışıyordu sanki.

Glass, parmaklarını tutan elin sıcaklığına odaklanmaya çalıştı. Luke'un güçlü kavrayışına yoğunlaştı, iniş gemisi sarsılarak zorlu yörüngesinde dünyaya doğru dalışa geçtiğinde bile ufacık bir gevşeme belirtisi göstermemişti.

Daha birkaç dakika önce, Glass, annesinin yanındaki koltukta oturmuş, birlikte yeni dünyayla karşılaşacakları anı bekliyordu. Ama annesi, yok olan Koloni'den kaçmak için son mekikte bir yer bulmaya çalışan, gözü dönmüş bir muhafızın kurşunuyla ölmüştü. Glass, gözlerini sıkıca kapayarak kafasında yeniden canlanan sahneyi durdurmaya çalıştı: Annesi sessizce yere düşüyor. Nefes nefese inleyen annesinin yanı başına çöken Glass kanamayı durduracak bir şey yapamıyor. Başını annesinin göğsüne koyup onu ne kadar sevdiğini söylemek için hıçkırıklarıyla boğuşuyor. Annesinin ruhu bedenini terk ederken elbisesine yayılan koyu lekeyi izliyor. Annesinin yüzünün gevşediğini görmeden hemen önce son sözlerini duyuyor: *Seninle gurur duyuyorum.*

Gerçekler değiştirilemediği gibi görüntüleri durdurmanın da yolu yoktu. Annesi ölmüştü. Glass ile Luke ise her an dünyaya çarpabilecek bir gemiyle uzayda son sürat ilerliyorlardı.

İniş gemisi gürültüyle zangırdayarak bir o yana bir bu yana sallandı. Glass pek farkına varmamıştı. Bedeni geminin hareketlerine uyum sağlarken kaburgalarına batan belli belirsiz bir sertlik duydu ama annesinin ölümünün acısı metal kopçadan daha derinlere işliyordu.

Acıyı hep bir ağırlık olarak düşünmüştü –yani, kırk yılın başında bir düşündüğünde. Eski Glass zamanını başkalarının dertleriyle uğraşmakla geçirmezdi. En yakın arkadaşının annesinin ölümünden sonra Wells'in kocaman, görünmez bir yük taşırmışçasına geminin orada yığılıp kaldığını görünce durum değişmişti. Gerçi Glass böyle hissetmiyor-

du; onun içi oyulup boşaltılmış, tüm duyguları sökülüp alınmıştı sanki. ...Yaşadığını anımsatan tek şey, Luke'un güven veren eliydi.

İnsanlar dört bir yandan Glass'ın üstüne abandı. Koltukların tümü dolmuş, kabinin her yanını ayakta duran erkek, kadın ve çocuklar doldurmuştu. Dengelerini sağlamak için birbirlerine tutunuyorlardı, oysa kimsenin düşmesine olanak yoktu –içerisi sessizce gözyaşı döken, dalgalı bir et yığınıyla tıka basa doluydu. Kimi ardında bıraktığı insanların adını sayıklıyor, kimiyse sevdikleriyle son kez vedalaştığını kabullenemeyerek başını deli gibi sallıyordu.

Görünürde paniğe kapılmamış tek kişi, Glass'ın hemen sağında oturan Yardımcı Şansölye Rhodes'du. Çevresindeki perişan yüzleri fark etmeden ya da umursamadan, gözlerini doğruca karşıya dikmişti. Glass'ın içinde parlayan öfke bir anlığına acısını bastırdı. Wells'in babası Şansölye burada olsa çevresindekileri yatıştırmak için elinden geleni yapardı. Gerçi o, son iniş gemisindeki bir yeri zaten kabul etmezdi. Ama Glass yargılayacak konumda değildi. İniş gemisine binebilmesinin tek nedeni, zorla gemiye giren Rhodes'un Glass ile annesini yanına almasıydı.

Glass güçlü bir sarsıntıyla koltuğuna yapıştı. Sağa sola sallanan iniş gemisi, neredeyse kırk beş derece yana yattıktan sonra, mideleri altüst eden bir hamleyle doğrulmuştu. Kolektif şok, bir bebeğin ağlayışıyla kesildi. İniş gemisinin metal çerçevesi, dev bir yumruk tarafından avuçlanmış gibi bükülmeye başlayınca, birkaç kişi çığlık attı. Kabine yayılan tiz, mekanik

bir vınlama sesi, kulak zarlarını patlatacakmışçasına yükselerek haykırışları ve korkulu hıçkırıkları bastırdı.

Glass koltuğun kolçağını kavrayıp Luke'un elini sıkarak, korkunun tüm bedenine akın etmesini bekledi. Ama beklediği olmadı. Korkması gerektiğini biliyordu ama son birkaç günde yaşananlar onu hissizleştirmişti. Koloni'nin oksijeni biterken, evinin parçalandığını seyretmek yeterince zordu. Walden'dan kalkıp hâlâ solunacak havanın bulunduğu Phoenix'e gidebilmek için uzay yürüyüşüne kalkışmak yeterince zordu. Gerçi annesi ve Luke ile birlikte iniş gemisine binmeyi başardığında yaşadığı her şeye değdiğini düşünmüştü. Ama Dünya'yı görüp göremememek artık umurunda değildi. Her sabah uyanıp da annesinin öldüğünü anımsamaktansa her şeyin şimdi sona ermesini yeğlerdi.

Yanına şöyle bir göz atınca Luke'un doğruca karşıya baktığını gördü, yüzü kararlılıkla katılaşmış bir maskeyi andırıyordu. Glass'a cesur görünmeye mi çalışıyordu? Yoksa kapsamlı muhafızlık eğitiminde, baskı altında sükûnetini nasıl koruyacağını mı öğrenmişti? Luke, bundan iyisini hak ediyordu. Glass yüzünden onca şeyi göze aldıktan sonra, her şey böyle mi sona erecekti? Koloni'deki kaçınılmaz ölümden, başka bir korkunç kadere tepeüstü çakılmak için mi kaçmışlardı? İnsanlar en azından bir yüzyıl daha Dünya'ya dönmeyi planlamıyordu. Bilim adamları Felaket'ten arta kalan radyasyonun o zamana dek normal seviyeye ineceğinden emindi. Bu zamansız bir eve dönüş; belirsizlikten başka bir şey vadetmeyen, çaresiz bir toplu göçtü.

EVE DÖNÜŞ

Glass aracı kaplayan sıra sıra küçük pencerelere baktı. Tüm giriş kapılarına puslu, gri bulutlar doluşmuştu. Tuhaf ama güzel, diye düşünüyordu ki bir anda pencereler patlayıp parçalandı, kabinin dört bir yanına sıcak cam ve metal parçaları saçıldı. Kırık pervazlardan alevler fışkırdı. Camlara yakın oturanlar çılgınlar gibi başlarını eğip uzaklaşmaya çalıştılar ama gidecek hiçbir yer yoktu. Geriye eğilip arkalarındaki insanların üzerine düştüler. Yanmış metalin keskin kokusuyla burun delikleri yanan Glass, başka bir şeyin kokusunu alarak öğürdü... Giderek artan bir korkuyla, kokunun yanmış etlerden geldiğini fark etti.

Hızla giden geminin gücüne karşı koyarak, Luke'a bakmak için başını çevirdi. Glass bir an ağlayışları, haykırışları, metalin çıtırtısını işitmez, annesinin son nefesini hissetmez oldu. Bir tek profilden Luke'un yüzünü görebildi; on sekizinci yaş gününde ölüme mahkûm edildiği o korkunç hapis aylarında, gecelerce kafasında çizdiği o kusursuz profili ve güçlü çeneyi gördü.

Glass parçalanan metalin acı sesiyle gerçekliğe geri döndü. Kulak zarlarında titreşerek çenesine inen ses, kemiklerinden geçip iç organlarına yayıldı. Dişlerini birbirine geçirdi. Çaresiz bir korkuyla, gemiden ayrılan çatının, bir kumaş parçası gibi uçup gidişini izledi.

Kendini zorlayarak yeniden Luke'a döndü. Luke gözlerini kapatmıştı ama şimdi yenilenmiş bir güçle Glass'ın elini sıkıyordu.

"Seni seviyorum," dedi Glass ama sözleri dört bir yanla-

rından gelen çığlıkların gürültüsünde boğuldu. İniş gemisi bir anda kemiklere işleyen bir çatırtıyla Dünya'ya çarptı ve her şey karardı.

***

Glass uzakta alçak perdeden, boğuk bir inilti duydu. O güne kadar hiç duymadığı bir ıstırapla doluydu ses. Gözlerini açmaya çalıştı ama en ufak çabasında, midesini bulandıran bir baş dönmesi yaşıyordu. Çabalamaktan vazgeçerek kendini yeniden karanlığa bıraktı. Birkaç dakika geçti. Yoksa birkaç saat mi? Huzurlu sessizlikle boğuşarak bir kez daha kendine gelmeye çalıştı. Saniyenin milyonda biri kadar bir süre, tatlı bir mahmurluk içinde, nerede olduğunu bilemedi. Tüm odaklanabildiği, art arda gelen tuhaf kokulardı. Glass bunca şeyin aynı anda koklanabileceğini bilmiyordu: Birini Luke ile favori buluşma mekânları olan güneş tarlalarından tanıyor gibiydi ama bu binlerce kez güçlüydü. Biri tatlı bir şeydi ama şeker veya parfüme benzemiyordu, daha yoğun ve ağırdı. Aldığı her nefesle, iç içe geçmiş kokuları tanımlamaya çalışan beynine aşırı yük biniyordu. Derken tanıdık bir koku, beynini harekete geçirdi. Kan.

Glass'ın gözleri kırpışarak açıldı. Öyle geniş bir alandaydı ki duvarları göremiyordu. Yıldızlarla dolu, saydam tavan da millerce ötedeymiş gibi gözüküyordu. Yavaş yavaş bilinci yerine gelince, kafa karışıklığı yerini şaşkınlığa bıraktı. Gökyüzüne bakıyordu –Dünya'daki gerçek gökyüzüne– ve hayattaydı. Ama hayreti birkaç dakika sürdü sürmedi, aniden bey-

nine bir düşünce saplandı, bedenini ise panik kapladı. *Luke neredeydi?* Bir anda ayılarak, onu yerde kalmaya zorlayan bulantıyla acıya aldırış etmeden, yerden destek alıp doğruldu.

"Luke!" diye bağırdı, başını sağa sola döndürerek. Yabancı gölgeler yığını arasında Luke'un tanıdık silüetini görmek için dua ediyordu. *"Luke!"* Giderek artan inilti ve çığlık korosu, Glass'ın haykırışlarını bastırıyordu. *Neden kimse ışıkları açmıyor,* diye düşündü mahmurlukla, ardından yeryüzünde olduğunu tekrar anımsadı. Yıldızlar donuk bir pırıltıdan daha fazla ışık saçmıyordu. Ay ise ancak Glass'ın inleyerek çırpınan silüetlerin yol arkadaşları olduğunu anlamasına yetecek kadar ışık veriyordu. Kâbus görüyor olmalıydı. Dünya'yı böyle düşünmemişti. Uğrunda ölmeye değecek bir yer değildi burası. Yeniden Luke'a seslendi ama yanıt alamadı.

Ayağa kalkması gerekiyordu ama beyninin kaslarıyla bağlantısı kopmuş gibiydi, bedeni tuhaf bir biçimde ağırlaşmıştı; sanki kollarına, bacaklarına görünmez ağırlıklar asılıydı. Burada yerçekimi farklıydı, daha şiddetliydi. Yoksa Glass yaralanmış mıydı? Elini baldırına koyunca nefesi kesildi. Bacakları ıslaktı. Kanıyor muydu? Göreceği şeyden korkarak bakışlarını aşağı indirdi. Pantolonunun paçaları yırtılmış, altındaki teni de kötü biçimde çizilmişti ama görünürde bir yara yoktu. Ellerini zemine, hayır, *yere* koyunca nefesi kesildi. Suyun içinde oturuyordu –önünde uzanan su, öylesine inanılmaz bir mesafeye yayılmıştı ki uzak kıyısındaki ağaçların ancak belli belirsiz gölgeleri görünüyordu. Glass kırpıştırdığı gözlerinin karanlığa alışıp, anlamlı bir şeyler seçmesini bekledi ama görüntü değişme-

di. *Göl.* Sözcük zahmetsizce aklına geliverdi. Dünya'daki bir gölün kenarında, *kıyısında,* oturuyordu –dört bir yanını saran yıkım kadar gerçek dışı geldi bu. Nereye dönse, yalnızca korku görüyordu: Yerde yatan, gevşemiş, kırık dökük bedenler... Yalvar yakar yardım isteyen yaralılar... Birbirine birkaç metre arayla inen birkaç geminin, ezilmiş, dumanları tüten kaplamaları, çatlayıp parçalanmış iskeletleri... İçin için yanmayı sürdüren enkaza koşup omuzlarına yükledikleri ağır, hareketsiz figürlerle yeniden dışarı çıkan insanlar...

Onu kim dışarı taşımıştı? Eğer Luke taşıdıysa şimdi neredeydi?

Glass titreyen bacaklarıyla ayağa kalkmaya çabaladı. Tutmamazlık etmesinler diye dizlerini bitiştirdi ve dengesini kazanmak için kollarını açtı. Buz gibi suyun içindeydi. Soğuk, bacaklarından yukarı tırmanıyordu. Derin bir nefes alınca bilincinin biraz açıldığını fark etti ama bacakları hâlâ titriyordu. Sarsak sarsak birkaç adım atınca ayağını suyun altındaki taşlara çarptı.

Aşağıya bakınca hızla derin bir nefes aldı. Ayın saçtığı ışık, suyun koyu pembeye çaldığını anlamasına yetti. Kirlilik ve Felaket'ten kalan radyasyon göllerin rengini mi değiştirmişti? Yoksa Dünya'da suların doğal renginin pembe olduğu bir yer mi vardı? Dünya coğrafyası derslerine hiçbir zaman fazla ilgi göstermemişti –bundan duyduğu pişmanlık her saniye artıyordu. Ama yanı başında yere çökmüş bir figürün umutsuz haykırışıyla acı yanıtı aldı: Bu radyasyonun uzun ömürlü yan etkisi değildi. Su, kanın rengini almıştı.

EVE DÖNÜŞ

Tüyleri ürperdi. Tökezleye tökezleye, yardım isteyen kadının yanına gitti. Kıyıya yığılıp kalmış kadının bedeninin alt yarısı hızla kırmızılaşan suyun içindeydi. Glass eğilip kadının elini tuttu. "Endişelenme, iyileşeceksin," dedi, sesinin hissettiğinden daha emin çıktığını umuyordu. Kadının gözleri korku ve acıyla büyümüştü. "Thomas'ı gördün mü?" dedi hırıltılı bir sesle.

"Thomas mı?" diye yineledi Glass, gözleriyle beden ve enkaz gölgelerinden oluşan manzarayı tarayarak. Luke'u bulması gerekiyordu. Dünya'ya ayak basmaktan daha korkunç gelen tek şey, Luke'un yaralanıp bir yerlerde tek başına yattığını düşünmekti.

"Oğlum, Thomas," dedi kadın, Glass'ın elini iyice sıkarak. "Farklı gemilerdeydik. Komşum..." Istırap içinde soluğu kesilince sözü yarım kaldı. "Ona bakacağına söz verdi..."

"Onu bulacağız," dedi Glass. Kadının tırnakları etine battığından yüzünü acıyla buruşturdu. Dünya'da kurduğu ilk cümlenin yalan çıkmamasını umuyordu. Gemide güç bela kurtulduğu kargaşa geldi aklına: Yok olan Koloni'den ayrılan gemilerde yer kapmak için uçuş güvertesine doluşmuş, güçlükle nefes alan insan kalabalığı... Çocuklarından ayrıldıkları için deliye dönmüş ebeveynler. Muhtemelen hiç bulamayacakları aile üyelerini arayan, travma geçirmiş, dudakları mosmor çocuklar...

Kadın acıyla bağırınca Glass kaçmayı başararak, kadının elini suya bıraktı. "Onu arayacağım," dedi titrek bir sesle, santim santim uzaklaşmaya başlarken. "Onu bulacağız."

Midesinde büyüyen suçluluk duygusu Glass'ı neredeyse

yolundan alıkoyacaktı ama yürümeye devam etmesi gerektiğini biliyordu. Kadının acısını hafifletecek hiçbir şey yapamazdı. Wells'in kız arkadaşı Clarke gibi doktor değildi ki... Hatta hep doğru zamanda, doğru şeyi söylemeyi bilen Wells veya Luke gibi, sosyal bir insan da değildi. Gezegende tek bir kişiye yardım edecek gücü vardı ve iş işten geçmeden onu bulmak zorundaydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Glass, acıdan yüzü çarpılan kadına dönerek. "Sizi almaya geleceğim. Gidip şeyi... Birini bulmam gerek."

Kadın dişlerini sıkıp başını salladı, sıkıca kapattığı gözlerinden yaşlar süzüldü.

Glass bakışlarını kadından ayırıp ilerledi. Gözlerini kısarak, önündeki sahneyi anlamlandırmaya çalıştı. Karanlık, sersemlik, duman ve Dünya'da bulunmanın şoku bir araya gelince, her şey bulanıklaşmıştı sanki. Nereye baksa, gölün kenarına inen gemilerin bıraktığı, için için yanan enkaz yığınlarını görüyordu. Uzaktan, ancak ağaçların belli belirsiz silüetlerini seçebiliyordu ama oraya kaçamak bir bakıştan fazlasını atamayacak kadar endişeliydi. Eğer Luke'la beraber bakamayacaksa ağaçlar, hatta çiçekler neye yarardı ki?

Gözleri bir kazazededen ötekine gidiyordu, hepsi de hırpalanmış ve şaşkındı. Yaşlı bir adam gemiden kopan geniş bir metal parçasına oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Suratı kanlar içinde bir çocuk, kıvılcımlar çıkararak cızırdayan karmakarışık kabloların ancak birkaç metre ötesinde tek başı-

na duruyordu. Tehlikeden habersiz, eve dönmenin bir yolunu arıyormuşçasına gökyüzüne boş boş bakıyordu.

Dört bir yanda parçalanmış cesetler vardı. Dudaklarında hâlâ yürek burkan veda sözlerinin hayaletini taşıyan, görmek için her şeylerini feda ettikleri mavi gökyüzünü bir an bile görememiş insanlar. Burada yalnızlığa terk edileceklerine keşke geride kalıp son nefeslerini aileleri ve arkadaşlarıyla birlikte verselerdi.

Hâlâ dengesini bulmakta zorlanan Glass, düşe kalka yerde yatanlara yaklaşırken o cansız yüzlerin hiçbirinde Luke'un güçlü çenesini, dar burnunu ve kıvırcık sarı saçlarını görmemek için tüm gücüyle dua ediyordu. İlk kişiye bakınca buruk bir sevinçle oh çekti. Luke değildi. Eşit derecede korku ve umutla bir sonraki cesede geçti. Ardından bir sonrakine. Nefesini tutarak, insanları yana çeviriyor veya üzerlerindeki ağır enkaz parçalarını itiyordu. Hırpalanmış, kanlar içindeki her yabancı karşısında rahat bir nefes alan Glass, Luke'un hâlâ hayatta olabileceğine inanmak istiyordu.

"İyi misin?"

Glass irkilerek başını sesin geldiği yöne çeviriverdi. Sol gözünün üzerinden yaralanmış bir adam, merakla Glass'a bakıyordu.

"Evet, iyiyim," dedi istemsizce.

"Emin misin? Şok insan vücuduna tuhaf şeyler yapabilir."

"Ben iyiyim. Yalnızca şeyi arıyorum..." Sesi kesildi, göğsündeki panik ve umudu sözcüklere dökemedi.

Adam başını salladı. "İyi. Bölgeyi çoktan kontrol ettim ama

benim gözden kaçırdığım bir kazazede bulursan bağır yeter. Yaralıları şuraya topluyoruz." Parmağıyla uzaktaki karanlığı işaret etti ama Glass ancak yerdeki hareketsiz bedenlerin başında duran, eğilmiş figürlerin silüetlerini seçebiliyordu.

"Orada, suyun kenarında bir kadın var. Yaralı sanırım."

"Tamam, gidip onu alırız."

Adam, Glass'ın göremediği birine işaret etti, sonra da yalpalayarak koşmaya başladı. Glass tuhaf bir dürtüyle, adama seslenip önce kayıp Thomas'ı aramanın daha iyi olacağını söylemek istedi. Kadının, hayatı yaşamaya değer kılan biricik insan olmadan Dünya'da bir ömür geçirmektense, suyun içinde kan kaybından ölmeyi yeğleyeceğinden emindi. Ama adam çoktan gitmişti.

Glass derin bir nefes alarak ilerlemek istedi ama ayaklarının beyniyle bağlantısı kopmuştu sanki. Luke sağ olsa şimdiye kadar Glass'ı bulmaz mıydı? Glass'ın onca şamata arasında Luke'un kalın sesiyle kendisine seslendiğini duymaması, en iyi olasılıkla, Luke'un hareket edemeyecek kadar yaralanmış bir halde bir yerlerde yattığı anlamına geliyordu. En kötü olasılıkla ise...

Glass, tatsız düşüncelere direnmeye çalıştı ama bu bir gölgeyi itmeye kalkışmak gibiydi. Hiçbir şey karanlığı kafasından uzaklaştıramıyordu. Bir araya gelmelerinden ancak saatler sonra Luke'u kaybetmesi, akıllara durgunluk verecek bir acımasızlık olurdu. Annesinin başına gelenlerden sonra aynı şeyleri yeniden yaşayamazdı. Hayır! Hıçkırığını bastırarak ayaklarının üzerinde yükselip çevresine bakındı. Artık

daha çok ışık vardı. Kazazedelerden bazıları gemilerin yanan parçalarını kullanıp derme çatma meşaleler yapmışlardı ama yanıp sönen, düzensiz ışıklar pek rahat bir görüş olanağı sağlamıyordu. Glass, nereye baksa parçalanmış cesetler ve gölgelerden çıkan, korku dolu yüzler görüyordu.

Artık ağaçlara yaklaşmıştı. Ağaç kabuklarını, eğri büğrü dalları, salkım saçak yaprakları görebiliyordu. Tüm yaşamını tek bir ağaca bakarak geçirdikten sonra, bunca ağacı bir arada görmek ürkütücüydü; bir köşeyi dönüp en yakın arkadaşınızın bir düzine klonuyla karşılaşmak gibiydi.

Glass, dönüp koca bir ağaca bakınca nefesi kesildi. Kıvırcık saçlı bir genç, ağacın gövdesine yaslanıp kalmıştı.

Muhafız üniformalı bir genç...

Glass, "Luke!" diye bağırıp tökezleye tökezleye koşmaya başladı. Yaklaşınca genç adamın gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Bayılmış mıydı? Yoksa...

"Luke!" diye bağırdı yeniden, düşüncesi güç kazanmadan.

Glass'ın kollarıyla bacakları hem hantallaşmış hem de elektriklenmişti sanki, bedeni hareket etmeyi unutmuş gibiydi. Hızlanmaya çalıştı ama yer sanki onu aşağıya çekiyordu. On metre öteden bile anlayabiliyordu: Karşısındaki Luke'tu. Gözleri kapalıydı, bedeni gevşemişti ama nefes alıyordu. *Yaşıyordu.*

Glass, Luke'un yanında dizlerinin üzerine çöktü ve çok istemesine karşın, üzerine atılmamak için kendini tuttu. Luke'un herhangi bir yerini incitmek istemiyordu. "Luke," diye fısıldadı. "Beni duyabiliyor musun?"

Luke'un rengi atmıştı ve gözünün üzerindeki derin kesikten yüzünü kaplayacak kadar çok kan akıyordu. Glass giysisinin kolunu eline doğru çekip kesiğe bastırdı. Luke hafifçe inledi ama kıpırdamadı. Glass kanamayı durdurma umuduyla biraz daha bastırdı ve başını eğip Luke'un bedenini hızla gözden geçirdi. Sol elinin bileği morarıp şişmişti ama bunun dışında iyi görünüyordu. Rahatlamanın ve minnet duygusunun etkisiyle gözlerinden akan yaşlar yanaklarından süzüldü. Birkaç dakika sonra giysisinin kolunu kaldırıp yarayı gözden geçirdi. Kanama durmuşa benziyordu.

Glass elini Luke'un göğsüne koydu. "Luke!" dedi nazikçe. Parmaklarını hafifçe köprücük kemiği üzerinde gezdirdi. "Luke! Benim! Uyan!"

Luke, Glass'ın sesini duyup kıpırdanınca Glass kahkaha ve hıçkırıkla karışık bir ses çıkardı. İnleyen Luke göz kapaklarını kırpıştıra kırpıştıra açtığı gözlerini yeniden sıkıca kapattı. "Luke, uyan!" diye yineledi Glass, ardından ağzını Luke'un kulağına yaklaştırdı, tıpkı Luke'un işe başlama saatini kaçırma tehlikesi yaşadığı sabahlarda yaptığı gibi. "Geç kalacaksın," dedi cılız bir gülümsemeyle.

Luke'un yeniden, yavaşça açılan gözleri Glass'a dikildi. Konuşmaya çalıştı ama ağzından hiçbir ses çıkmayınca gülümsemekle yetindi.

"Selam!" dedi Glass, korkusuyla üzüntüsünün bir anlığına eriyip gittiğini hissederek. "Her şey yolunda! Sen iyisin! Geldik, Luke! Başardık! Dünya'ya hoş geldin!"

2

Wells

"Yorgun gözüküyorsun," dedi Sasha, başını yana eğerek. Uzun, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. "Gidip yatsana."

"Seninle kalmayı tercih ederim." Wells esnemesini bastırarak ağzı kulaklarında gülümsedi. Zor değildi. Sasha'ya her baktığında gülümsemesine yol açacak bir şey fark ediyordu. Yeşil gözlerinin kamp ateşinin titrek ışığında parlayışı. Çıkık elmacık kemiklerindeki dağınık çillerin onu, geceleyin takımyıldızların Sasha'yı etkilediği kadar etkilemesi... Sasha şimdi de yıldızlara bakıyordu; çenesini yukarı kaldırmış, hayranlıkla gökyüzünü seyrediyordu.

"Senin bir zamanlar orada *yaşadığına* inanamıyorum," dedi usulca, ardından Wells'in gözlerine bakmak için bakışlarını indirdi. "Çevreni saran yıldızları özlemiyor musun?"

"Burası daha güzel." Elini kaldırıp bir parmağını Sasha'nın yanağına koydu, ardından nazikçe bir çilden ötekine götürdü.

"Bütün gece senin yüzüne bakabilirim ama Büyük Ayı'ya bakamam."

"Beş dakikadan fazla dayanırsan şaşarım. Gözlerin kapanıyor."

"Uzun bir gün geçirdik."

Sasha tek kaşını kaldırınca Wells gülümsedi. İkisi de bu ifadenin durumun ciddiyetini yansıtmadığını biliyordu. Wells birkaç saat önce Sasha'nın kaçmasına yardım ettiği için kamptan kovulmuştu. Ama öncesinde, Bellamy'nin kız kardeşi Octavia'yı kurtaran, böylelikle de Sasha'nın Dünyalı halkının, ilkin göründüğü gibi düşman olmadığını kanıtlayan Clarke ve Bellamy'ye rastlamıştı. Başlı başına bu bile, Sasha'nın yanında tedirgin olan kamp üyelerine anlatılacak bir şeydi ama dahası da vardı. O akşam, Bellamy ile Wells kendileriyle ilgili şaşırtıcı bir şey keşfetmişlerdi. Şansölye'nin, Phoenix'te ayrıcalıklar içinde büyüyen oğlu Wells ile Walden'da zorluklar içinde yaşayan yetim Bellamy kardeşti.

Bunca şeyi sindirmek zordu. Wells genel anlamda mutluydu ama yaşadığı sarsıntı ve şaşkınlık, yeni öğrendiği gerçeklerin tüm etkisini göstermesine izin vermiyordu. Bunda uzun zamandır iyi bir uyku çekmemesinin de payı vardı. Son birkaç haftada, fiilen kampın liderliğini üstlenmişti. Liderlik özellikle ulaşmak istediği bir konum değildi ama aldığı askeri eğitim, yaşamı boyunca Dünya'ya duyduğu hayranlıkla birleşince ona bu alanda bir dizi beceri kazandırmıştı. Wells yardım edebildiği için mutluluk ve grubun güveni için minnettarlık

duyuyordu duymasına ama konumu beraberinde çok büyük bir sorumluluk da getiriyordu.

"Belki bir dakikalığına dinlenirim," dedi dirseklerini yere indirerek, ardından arkasına yaslanıp başını Sasha'nın kucağına koydu. Sasha'yla ikisi, grubun kamp ateşinin çevresinde toplanmış öteki üyelerinden ayrı oturuyorlarsa da alevlerin çıtırtısı, tipik akşam tartışmalarının sesini tümüyle boğmuyordu. Her an koşarak gelen biri yatağını başkasının aldığından yakınabilir, su görevi konusunda çıkan bir anlaşmazlığı yatıştırmak için Wells'i çağırabilir veya o günkü avın artıklarıyla ne yapmaları gerektiğini sorabilirdi.

Sasha'nın parmakları saçlarında gezinirken içini çeken Wells, bir anlığına, başını yasladığı tenin sıcaklığı dışında her şeyi unuttu. Daha yeni atlattıkları korkunç haftayı, tanıklık ettikleri vahşeti unuttu... Arkadaşı Priya'nın cesedini bulduğunu unuttu... Canını dişine takarak, kız kardeşiyle iniş gemisine binmeye çalışan Bellamy ile itişip kakışırken babasının gözleri önünde vurulduğunu unuttu... Asıl kamplarını yakıp yıkan ve Clarke'ın arkadaşı Thalia'yı öldüren yangını –Clarke'la arasındaki son romantik bağları koparan o trajediyi– unuttu.

Belki tüm geceyi Sasha'yla birlikte açıklıkta geçirebilirlerdi. Baş başa kalmalarının tek yolu buydu. Bunu düşününce gülümsedi ve derin bir uykuya dalmak üzere olduğunu hissetti.

"Bu da nesi!" Sasha'nın eli bir anda durdu, sesinde endişeli bir tını vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Wells, gözlerini hemen açarak. "Her şey yolunda mı?"

Doğrulup açıklığı hızlıca gözden geçirdi. 100 ekibinin çoğu üyesi hâlâ kümeler halinde ateşin çevresinde toplanmış, yatıştırıcı bir vızıltıya karışan alçak sesleriyle fısır fısır konuşuyorlardı. Derken Wells'in bakışları Clarke'a takıldı. Wells, Bellamy'nin yanına kıvrılıp yatmasına karşın, Clarke'ın bambaşka bir şeye odaklandığını görebiliyordu. Wells'in Clarke'a beslediği yoğun, hararetli hisleri, dostluğa benzer bir şeye dönüşmüştü gerçi ama onu hâlâ kitap gibi okuyabiliyordu. Her ifadesini biliyordu: Tıbbi bir sürece odaklanırken dudaklarını büzüşünü ya da biyolojik sınıflandırma veya teorik fizik gibi tuhaf ilgi alanlarından birinden söz ederken, gözlerinin parlayışını... Şimdi de, kaşlarını çatıp başını arkaya atmış, gökyüzündeki bir şeyi değerlendirip hesaplıyordu. Bellamy'nin başı da yukarı kalkmış, yüzü bir anda taş kesilmişti. Dönüp Clarke'ın kulağına bir şey fısıldadı. Aralarındaki bu samimiyet Wells'in bir zamanlar midesini bulandırırken şimdi sadece içini anlayışla dolduruyordu.

Wells gökyüzüne baktı ama olağan dışı bir şey göremedi. Yalnızca yıldızlar vardı. Sasha hâlâ gökyüzüne bakıyordu. "Ne var?" diye sordu Wells, elini Sasha'nın sırtına koyarak.

"Orada," dedi Sasha gergin bir sesle, doğruca gökyüzünü, revir kulübesinin ve açıklığı çevreleyen ağaçların yukarısını gösteriyordu. Wells yıldızları yakından ne kadar iyi biliyorsa Sasha da gökyüzünü o kadar iyi biliyordu. Dünya'da doğan Sasha tüm yaşamı boyunca yukarıya bakmışken, Wells aşağıya bakmıştı. Sasha'nın parmağını izleyen Wells bir şey gördü: Hızla ilerleyen parlak bir ışık, kıvılcımlar çıkararak Dünya'ya

yaklaşıyordu. Üzerlerine geliyordu. Hemen arkasından bir başkası, ardından iki tane daha belirdi. Hepsi birlikte, huzurla ateşin çevresinde toplananların üzerine yağan bir yıldız sağanağını andırıyorlardı.

Derin bir nefes alan Wells'in tüm vücudu bir anda kaskatı kesildi.

"İniş gemileri..." dedi usulca. "Buraya geliyorlar. Hepsi birden." Yanı başındaki Sasha'nın vücudunun gerildiğini hissetti. Bir anlığına sessizce inen gemileri izlerlerken Wells kolunu Sasha'nın omzuna atıp onu kendine çekti. Aynı ritimle nefes alıp veriyorlardı.

"Sence... Sence baban gemilerden birinde midir?" diye sordu Sasha, hissettiğinden daha umutlu görünmeye çalıştığı anlaşılıyordu. Dünyalılar gezegenlerini sürgündeki yüz suçlu çocukla paylaşmayı kabul etmişti etmesine ama Wells Koloni'nin tüm nüfusunun aynı şekilde karşılanmayacağını seziyordu.

Umutla korku, gereğinden fazla yorulan beyninde birbiriyle üstünlük mücadelesi yaparken Wells'in ağzını bıçak açmıyordu. Babası göründüğü kadar ciddi yaralanmamışsa tamamen iyileşip Dünya'ya doğru yola çıkmış olabilirdi. Ama Şansölye'nin bir hastanede yaşam mücadelesi veriyor olması veya daha kötüsü, çoktan sessiz sedasız yıldızlara uçmuş olması da ihtimal dahilindeydi. Babası iniş gemilerinden birinden inmezse ne yapardı? Wells, Koloni'de işlediği korkunç suçlar için Şansölye'ye kendini asla affettiremeyeceğini bilerek, nasıl yaşamını sürdürebilirdi?

Gözlerini gökyüzünden ayıran Wells kamptaki ateşe bakmak için döndü. Clarke da dönmüş, ona bakıyordu. Göz göze geldiklerinde Wells'in içi aniden bir minnettarlık seliyle doldu. Tek söz etmek zorunda değillerdi. Clarke, Wells'in duyduğu korkuyla karışık rahatlamayı anlıyordu. Kapılar açıldığında Wells'in neler kazanabileceğini ya kaybedebileceğini de biliyordu.

"Baban seninle gurur duyacak," dedi Sasha, Wells'in elini sıkarak.

Kaygısına karşın, Wells yüzünün hafif gülümsemeyle yumuşadığını hissetti. Sasha da anlıyordu. Wells'in babasıyla hiç tanışmamış olsa da, karmaşık ilişkilerine hiç tanıklık etmemişse de tüm toplumun refahından sorumlu bir ebeveynle büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Wells'in durumunda, bu ebeveyn sağ kaldığı bilinen tüm insan ırkından sorumluydu. Sasha'nın babası da Wells'in Koloni'ye liderlik eden babası gibi Dünyalıların lideriydi. Sasha bu görevin ağırlığını taşımanın ne anlama geldiğini bilirdi. Liderliğin onur payesi verdiği kadar fedakârlık istediğini de anlardı.

Wells ateşin çevresinde oturan, Dünya'daki travmatik ilk birkaç haftayı atlatmış yüze yakın gencin zayıf, yorgun yüzüne baktı. Normalde, bu manzara karşısında, içi endişeyle dolan Wells yiyecek stokuna ve gittikçe azalan diğer malzemelere hayıflanırdı ama şimdi yalnızca rahatlama duyuyordu. Rahatlama ve gurur. Başarmışlardı. Anlaşmazlıklara karşın *hayatta kalmışlardı.* Şimdiyse yardım geliyordu. İniş gemilerinden birinde babası yoksa bile büyük miktarlarda yiyecek,

alet edevat ve ilaç bulunacak, yaklaşan kışı ve sonrasını atlatmaları için gereken her şeye kavuşacaklardı.

Yeni gelenlerin, 100 ekibinin başardığı onca şeyi görünce, yüzlerinin alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyordu. Bu sırada kuşkusuz bazı hatalar yapmış, korkunç kayıplar –Asher ile Priya ve neredeyse Octavia– vermişler ama zaferler de kazanmışlardı.

Wells başını çevirince Sasha'nın ilgiyle kendisine baktığını gördü. Sırıttı ve Sasha'nın tepki vermesine fırsat tanımadan, parmaklarını kızın parlak saçlarına geçirip dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. Sasha başta şaşırmış gibiydi ama gevşeyerek kendini bıraktı ve Wells'in öpücüğüne karşılık verdi. Wells bir anlığına alnını Sasha'nın alnına yaslayıp kafasını toparladıktan sonra ayağa kalktı. Ötekilere söylemenin zamanı gelmişti.

Clarke'a kısacık bir bakış atıp sessizce onayını istedi. Clarke, dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe Bellamy'ye döndükten sonra Wells'in gözlerine bakarak başıyla onay verdi.

Hafifçe öksüren Wells, ancak birkaç kişinin dikkatini çekebildi. "Beni herkes duyabiliyor mu?" diye sordu, konuşmaların uğultusunu ve alevlerin çıtırtısını bastırabilmek için sesini yükselterek.

Birkaç metre ötede, Graham, Arkadyalı arkadaşlarından biriyle birlikte dalga geçiyordu. Dünya'ya ilk indiklerinde Wells'i suçlamış, diğerlerini Şansölye'nin oğlunun bir casus olarak gönderildiğine ikna etmeye çalışmıştı. 100 ekibinin çoğu Wells'e sadık kalmışsa da Graham gücünü tümden kay-

betmemişti –kampın bir kısmı Wells'e güvenirken daha büyük bir kısmı Graham'dan korkuyordu.

Graham'a yaltaklanan Waldenli güzel Lila çocuğa bir şeyler fısıldadı, ardından, Graham artık ne karşılık verdiyse yüksek sesle kıkırdadı.

"Çenenizi kapar mısınız?" diye çıkıştı Octavia, ters bir bakışla. "Wells konuşmaya çalışıyor."

Lila, Octavia'ya bakarak bir şeyler mırıldandı ama Graham eğleniyor gibiydi. Octavia herhalde kampta diğerleri kadar zaman geçirmediğinden Graham'dan korkmayan birkaç kişiden biriydi ve ona meydan okumaya hazırdı.

"Neler oluyor, Wells?" diye sordu Eric. Bu uzun boylu, ciddi suratlı Arkadyalı, gizemli bir hastalıktan yeni kurtulan erkek arkadaşı Felix'in elini tutuyordu. Eric özünde çekingen bir çocuktu ama duyduğu rahatlama hissi, bir süreliğine ketumluğuna ağır basmıştı. Wells, Eric'in gün boyunca Felix'in elini bıraktığını görmemişti.

Wells gülümsedi. Birazdan tuhaf hastalıklarla savaşma konusunda endişelenmelerine gerek kalmayacaktı. İniş gemilerinden eğitimli doktorlar inecekti. Beraberlerinde de Dünya'nın yüzyıllardır görmediği kadar ilaç getireceklerdi.

"Başardık," dedi Wells, içi içine sığmıyordu. "Dünya'da yaşam sürdürülebileceğini kanıtlayacak kadar uzun süre dayandık. Şimdi diğerleri de geliyor." Ağzı kulaklarında, gökyüzünü işaret etti.

Düzinelerce kafa göğe kalktı. Titreşen alevlerin parıltısı yüzlerine yansıyordu. Açıklıkta çınlayan naralar ve birkaç kü-

für eşliğinde, herkes ayağa fırladı. Gemiler artık alçalmıştı, hızlıca inişe geçerek son sürat Dünya'ya yaklaşıyorlardı.

"Annem geliyor!" dedi Molly adlı genç kız, zıp zıp zıplayarak. "İlk gemiye bineceğine söz vermişti."

Waldenli iki kız birbirlerine sarılıp ciyak ciyak bağırışırken normalde neşeli olan mizacına karşın, son günlerde sessizleşen Waldenli Antonio, kendi kendine mırıldanmaya başladı. "Başardık! Başardık!"

"Babamın söylediklerini unutmayın," dedi Wells, gürültüleri bastırarak. "Suçlarımız bağışlandı. Şu andan itibaren, bizler yeniden normal vatandaşlarız." Sustu, ardından gülümseyerek devam etti: "Aslında bu tamamen doğru sayılmaz. Sizler normal vatandaşlar değil, kahramanlarsınız."

Oradan buradan birkaç alkış sesi duyuldu ama bir anda yükselen tiz ses her şeyi boğdu. Gökyüzünden geliyora benzeyen ses, hızla sağır edici bir boyuta ulaşarak açıklıktaki herkesi kulaklarını kapamaya zorladı.

"İnmek üzereler!" diye bağırdı Felix.

"Nereye?" diye sordu bir kız, karşılık olarak.

Kestirmek olanaksızdı ama hızla ve şiddetle gelen gemilerin kontrolsüz bir şekilde indiği açıktı. Wells, doğrudan tepelerinden, birkaç kilometre üzerlerinden geçen ilk aracı çaresiz bir şaşkınlıkla izledi. Araç öyle yakından geçmişti ki yanan enkaz sağanağı, uzun ağaçların tepelerini tutuşturmuştu.

Wells alçak sesle küfretti. Ağaçlar alev alırsa gemilerle kimin geldiğinin bir önemi kalmazdı. Gün doğmadan hepsi ölmüş olurdu.

"Harika!" dedi Bellamy, şamatayı bastıracak kadar yüksek bir sesle. "Biz Dünya'nın güvenli olduğunu kanıtlamak için ölmeyi göze aldık. Meğer hepsi onlar yakıp yıksın diyeymiş." Sesinde her zamanki umarsız, alaycı tını vardı ama Wells, Bellamy'nin korktuğunu anlayabiliyordu. Diğerlerinin aksine Bellamy gemiye zorla binmişti –bu arada da Şansölye'nin vurulmasına yol açmıştı. Bellamy'nin suçlarının bağışlanıp bağışlanmadığını veya muhafızların onu gördükleri yerde öldürmek için emir alıp almadığını bilmek olanaksızdı.

İniş gemisi açıklıktan geçerken Wells'in gözü yandaki harflere takıldı. Trilyon Galaktik. Bu, gemileri kuşaklar önce yapan şirketti. Geminin kırk beş derece yan yatarak Dünya'ya yaklaştığını fark edince midesi düğümlendi. Kabinin içindekiler ne haldeydi kim bilir? Gemi açıklığın üzerinden geçip en uzun ağaçların tepesini aşarak gözden kayboldu ve onların görüş alanının dışında düşmeye devam etti.

Wells nefesini tutarak bekledi. İşkence gibi geçen birkaç dakikanın sonunda uzakta, ağaçların ötesinde bir ışık çaktı ve alevler yükseldi. Patlama, kamplarından en az birkaç kilometre ötedeydi ama bir güneş patlaması kadar parlak görünüyordu. Bir milisaniye sonra çarpışmanın rötarlı sesi, diğer tüm sesleri bastıran boğuk bir gümbürtü şeklinde duyuldu. Henüz kimse gördüklerini sindirememişti ki tepelerinden geçen ikinci gemi, yine feci bir iniş yaparak daha çok ışık ve ses çıkardı. Bir üçüncü gemi de onu izledi.

Her çarpışma yeri sarsarak Wells'in ayaklarından yukarı çıkıp karnına yayılan şiddetli titreşimler gönderiyordu. Onla-

rın gemisi çarptığında da bunlar mı yaşanmıştı? Onların inişleri de korkunçtu –hatta birkaç kişi ölmüştü. Ürkünç sesler bir anda kesildi. Dünya yeniden sessizleşti, göğe yükselen alevler karanlığı renklendirdi, dumanlar yükselmeye başladı. Yukarıdaki turuncu ışıkla aydınlanan yüzler, Wells'in kafasında aynı soruyu sorup duruyordu: *Gemiden sağ kurtulan var mıdır?*

"Yanlarına gitmeliyiz," dedi Eric kararlılıkla, iç çekişler ve sinirli mırıltılar korosunu bastırmak için sesini yükselterek.

"Onları nasıl bulacağız?" diye sordu Molly, titreyerek. Wells kızın, özellikle de gece vakti, ormana gitmekten hiç hoşlanmadığını biliyordu.

"Gölün yakınlarına indiler sanki," diye yanıtladı Wells, parmaklarıyla şakaklarını ovarak.

"Ama daha uzakta da olabilirler." *Tabii sağ kurtulan varsa,* diye geçirdi içinden. Düşüncesini yüksek sesle söyleme gereği duymadı. Herkes aynı şeyi düşünüyordu. Wells çarpışmanın yaşandığı yöne döndü. Ağaçların üzerinden yükselen alevler sönmeye yüz tutmuş, azalarak ormana inmişti. "Yola koyulsak iyi olur. Ateş sönünce karanlıkta onları bulamayız."

"Wells!" diye mırıldandı Sasha, elini Wells'in omzuna koyarak. "Belki de sabahı beklemeliyiz. Orası güvenli değil."

Wells duraksadı. Sasha tehlike konusunda haklıydı. Sasha'nın babasına isyan etmiş, şiddet yanlısı bir Dünyalı grubu, şimdi Weather Dağı ile 100 ekibinin kampı arasındaki ormanda dolanıyordu. Octavia'yı kaçıran, Asher ile Priya'yı öldüren de onlardı. Ama Wells, korku içindeki yaralı Kolonicilerin yardım beklediğini düşünmeye dayanamıyordu.

"Hep birlikte gitmeyeceğiz," dedi Wells gruba. "Acil durum malzemelerini alacak ve insanları kampa sevk edecek birkaç gönüllüye ihtiyacım var." Bir yuvaya dönüştürmek için canla başla uğraştıkları açıklığa göz gezdirince göğsünün gururla kabardığını hissetti.

Octavia, Wells'e doğru birkaç adım atarak, çemberin tam ortasında durdu. Henüz on dördündeydi ama grubun öteki genç üyelerinin aksine, düşündüklerini söylemekten çekinmiyordu. "Bence, bırakalım kendi yollarını kendileri bulsunlar," dedi, meydan okurcasına çenesini kaldırarak. "Ya da daha iyisi, oldukları yerde kalsınlar. Bizi buraya göndererek resmen ölüme terk ettiler. Neden onları kurtarmak için canımızı tehlikeye atalım ki?" Kalabalıkta giderek yükselen bir mırıltı dolaştı. Octavia, destek bekleyerek ağabeyine hızlıca bir bakış attı ama Wells, Bellamy'ye bakınca çocuğun yüzündeki tuhaf ifadeden ne düşündüğünü anlayamadı.

"*Şaka* mı yapıyorsun?" diye sordu Felix, üzüntüyle Octavia'ya bakarak. Hastalıktan kalktığından, sesi hâlâ zayıf çıkıyordu ama kaygısı açıktı. "Annemle babamın gemide bulunduğuna dair ufacık bir ihtimal bile varsa onları bulmak için elimden geleni yapmak zorundayım. Hem de bu gece." Felix, omzuna sıkıca sarılan Eric'e sokuldu.

"Ben de onunla gidiyorum," dedi Eric.

Wells, Clarke ile Bellamy'yi görmek için grubu gözleriyle taradı. Wells ile göz göze geldiler, ardından Clarke, Bellamy'nin elinden tutup hızlıca dairenin dışında duran Wells'in yanına ilerledi.

"Ben de gitmeliyim," dedi Clarke alçak sesle. "Yardımıma muhtaç yaralılar vardır büyük ihtimalle."

Wells, Bellamy'ye bakıp karşı çıkmasını bekledi. Ama Bellamy tek kelime etmeden, gergin bir yüzle, Wells'in arkasındaki karanlığa gözlerini dikmişti. Belki de kafasına bir şeyi koyduğunda Clarke'la tartışmanın bir işe yaramayacağını biliyordu.

"Tamam," dedi Wells. "Hazırlanalım. Çoğunuz burada kalıp yeni gelenler için kampı hazırlamalısınız."

Clarke, tıbbi malzeme almak için revir kulübesine koşarken Wells diğerlerine içme suyu ve battaniye taşıma görevi veriyordu. "Eric, yiyecek bir şeyler bulabilir misin? Artık neyimiz varsa..."

Takımı hazırlık yapmak için koşuştururken Wells, dudaklarını birbirine bastırıp düşüncelere dalmış bir halde hâlâ yanı başında duran Sasha'ya döndü.

"Sedye olarak kullanabileceğimiz bir şey götürmemiz gerek," dedi Sasha, durumu değerlendirmek için açıklığa göz gezdirerek. "Yürüyemeyecek durumda olanlar vardır belki." Wells'in yanıtını beklemeden malzeme çadırına doğru yürümeye başladı.

Wells, Sasha'nın peşinden koştu. "İyi düşündün," dedi, Sasha'nın hızlı adımlarına yetişmeye çalışarak. "Ama bence senin bizimle gelmen iyi bir fikir değil."

Sasha aniden durdu. "Sen ne diyorsun? Hiçbiriniz araziyi benim kadar iyi bilmiyorsunuz. Sizi sağ salim oraya götürüp getirebilecek biri varsa, o da benim."

Wells içini çekti. Sasha haklıydı elbette ama onun, Dünyalıların varlığını bile bilmeyen ve aralarında büyük olasılıkla birçok silahlı muhafızın da bulunduğu yüzlerce Koloniciyle karşılaştığını düşünmek, Wells'in içini ürpertiyordu. Sasha'yı ilk gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı anımsadı –sanki tüm evren anlayışı tepetaklak olmuştu. Wells ilk başta ona hiç mi hiç güvenmemişti. Grubunun diğer üyelerinin Sasha'nın Dünya'da yaşayan barış yanlısı bir halktan olduğu konusunda doğruyu söylediğine inanması da epey uzun sürmüştü.

Wells, olduğu yerde kıpırdanarak Sasha'nın meydan okuyan badem gözlerine baktı. Çok güzel bir kızdı ve kesinlikle çıtkırıldım değildi. Kendi başının çaresine gayet güzel bakabileceğini kanıtlamıştı. Wells'in korumasına ihtiyacı yoktu. Ama yeryüzünün tüm gücü ve zekâsı, paniğe kapılmış bir muhafızın kurşununu durduramazdı.

"Sana bir zarar gelsin istemiyorum," dedi, Sasha'nın elini kavrayarak.

"Herkes gezegeni boş sanıyor. Şu an Dünyalıların varlığını öğrenmeleri için doğru zaman değil. Şaşırıp korktukları bir anda öğrenmesinler. Muhafızlar aptalca bir şey yapabilir."

"Ama ben onlara *yardım* edeceğim," dedi Sasha, sesinde sabırla karışık bir şaşkınlık vardı. "Düşman olmadığımı açıkça görecekler."

Wells, tek kelime etmeden, askeri eğitim sırasında çıktığı onca devriyeyi hatırladı. Sokağa çıkma yasağını beş dakikalığına delmek veya yanlışlıkla yasak bir bölgeye girmek gibi küçük suçlar yüzünden tutuklanan insanları düşündü. Gemide kesin

emirlerin son derece gerekli olduğunu biliyordu ama önce vur, sonra sor anlayışını terk etmek muhafızlar için kolay değildi.

"Benim halkım konusunda anlaman gereken bir şey var..."

Sasha elini omuzlarına koyarak Wells'in sözünü kesti ve parmak uçlarında yükselip bir öpücükle onu susturdu. "Senin halkın artık benim halkımdır."

"Umarım bu alıntıyı tarih kitaplarına koyarlar," dedi Wells, gülümseyerek.

"O kitabı *senin* yazmak istediğini sanıyordum." Sasha, Wells'in burnu büyüklüğün Dünyalı versiyonu saydığı bir havayla konuştu: "*İnsanların Dünya'ya dönüşünün ilk ağızdan anlatımı.* Harika bir kitaba benziyor ama bazı insanların Dünya'dan hiç ayrılmadığı gerçeğini saymazsak tabii."

"Laflarına dikkat et yoksa seni betimlerken sanatçı yorumumu katarım."

"Ne? Çirkinlik abidesi olduğumu mu söylersin? Çok da umurumdaydı!"

Wells, Sasha'nın uzun bir tutam saçını kulağının arkasına kıstırmak için uzandı. "Çok güzel olduğunu; bana saçma sapan, pervasızca şeyler yaptırdığını söylerim."

Sasha gülümseyince Wells'in beynindeki tüm düşünceler bir anlığına yok oldu, geriye yalnızca onu bir kez daha öpme isteği kaldı. Derken karanlıktan birileri seslenince daldıkları düşten uyandılar. "Wells? Biz hazırız." Çarpışma alanından gelen dumanın acı kokusu, ağaçların arasından süzülerek burunlarına dolmaya başlamıştı.

"Tamam," dedi Sasha'ya, kararlı bir sesle. "Hadi gidelim."

3

Clarke

Karanlıkta gözlerini zorlayarak çarpışma sahnesine bakan Clarke, sonunda aldığı eğitimin etkisini göreceği, içgüdülerinin paniğini uyuşturacağı o kaçınılmaz anın gelmesini bekliyordu. Ama geniş alana dağılmış enkazın kenarında durup yıkımı özümsemeye çalışırken tek hissettiği korkuydu.

100 ekibinin inişinden çok daha kötü bir iniş yaşanmıştı. Görebildiği kadarıyla, üç iniş gemisi, yalnızca on beş yirmi metre arayla yere çakılmıştı. Birbirlerine çarpmamaları bir mucizeydi. Suyun kenarındaki topraktan çıkan, keskin uçlu, metal gemi iskeletleri, gölün üzerinde yükseliyordu. Hareketsiz bedenler dört bir yana dağılmıştı. Alevlerin çoğu sönmüştü ama yanan metalin kötü kokusu havayı ağırlaştırmıştı.

Sayıları giderek artan yaralıları görmek, bu kadar çok ceset görmekten de kötüydü. Clarke'ın bir çırpıda edindiği kanıya göre, farklı şekillerde yaralanmış üç yüz elli civarında kazazede vardı.

"Hay..." Yanı başındaki Wells'in sesi kesildi. Ama dakikalar içinde, sertleşen yüzü kararlı bir hal aldı. "Tamam," dedi, derin bir nefes alarak. "Nereden başlıyoruz?"

Clarke'ın beyni işlemeye başladı ve üzerine çöken tanıdık bir sükûnetle, kafasında görüş alanındaki insanların öncelik sırasını saptadı –çocuklardan başlayıp yaş sırasına göre ilerleyerek kendi başlarına oturabilenleri, kolları bacakları ezilenlerden ayırdı.

Başarabilirlerdi... Başarabilirdi... Her iniş gemisinde tıbbi malzeme stoklanmıştı kuşkusuz. Bu kez çok işi vardı, ayrıca son birkaç haftada fazlasıyla şey öğrenmişti. Üstelik yolcuların arasında en az bir ya da iki tane nitelikli doktor bulunması gerekirdi. Onların da sağ kurtulduğunu umuyordu. Göğsünü saran bir suçluluk duygusuyla yüzünü buruşturdu. Annesiyle babasına her zamankinden çok ihtiyaç duyuyordu ama günler önce kamptan ayrıldığı zamandan beri, onları arama çalışmalarında bir aşama kaydedememişti.

"İnsanları gruplara ayırmaya başlayın," dedi Wells'e, Sasha'ya ve kurtarma ekibinin diğer üyelerine. "Ağır yaralananları oldukları yerde bırakın. Yürüyebilecek durumdakileri de açıklığa sevk edin."

"Ya aradakileri ne yapacağız?" diye sordu Eric. "Burada kalsınlar mı yoksa gitsinler mi?"

"Herkesin gitmesi gerek. Elden geldiğince çabuk," dedi Wells, Clarke yanıt veremeden. "İniş gemileri her an patlayabilir. İki takıma ayrılacağız. Yarımız soldan, diğer yarımız sağdan başlasın."

Clarke başını sallayıp sargıları ve öteki temel tıbbi malzemeleri dağıttı, ardından arbedenin merkezine ilerledi. Eğri büğrü metal yığınlarının ve kırık fiberglas parçalarının üzerinden geçerek, kara teni gri külle kaplanmış, küçük bir oğlan çocuğunun yanı başında diz çöktü. Dizlerini göğsüne çekip oturmuş, kocaman gözlerini doğruca karşıya dikmiş, ağlıyordu.

"Selam," dedi Clarke, elini oğlanın omzuna koyarak. "Benim adım Clarke. Seninki ne?"

Oğlan yanıt vermedi. Clarke'ı duyduğuna veya dokunuşunu hissettiğine dair bir belirti yoktu.

"Korktuğunu biliyorum. Ama her şey yoluna girecek. Burayı seveceksin. Söz veriyorum."

Ayağa kalkıp Eric'e işaret etti. Eric de koşarak geldi.

"Durumu iyi. Yalnızca şok geçiriyor. Ona bakabilecek birini bulabilir misin?

Eric başını salladı ve çocuğu kollarına alıp hızla uzaklaştı.

Clarke, sola dönünce Wells'in orta yaşlı bir kadına moral verdiğini gördü. Wells kadının ayağa kalkmasına ve ilk kazazede grubunu kampa götürmeye hazırlanan Sasha'ya doğru yürümesine yardım etti. Gruptakiler arasında muhafız üniformalı genç bir adam görünce, Clarke soğuk terler döktü. Bellamy şimdilik gözlerden uzak duracağına söz vermişti ama bir muhafızla burun buruna gelmesi işten bile değildi. Ya o yokken Bellamy'nin başına bir şey geldiyse?

"Clarke!"

Clarke dönünce, Felix'in gelmesini işaret ettiğini gördü. "Burada yardımın gerek."

Clarke, hızla yanma gidince Felix'in uzun, kızılımsı sarı saçları karman çorman bir kızın yanı başında diz çöktüğünü gördü. Felix, kızın kolunu sarmaya çalışıyordu ama sargı kan içinde kalmıştı. "Durmuyor," diye fısıldadı. Rengi atmıştı.

"Bir şeyler yapmalısın."

"Ben hallederim," dedi Clarke. "Sen devam et."

Clarke, sargıyı açıp yarayı inceledi. "Ölecek miyim?" diye fısıldadı kız, hırıltılı bir sesle.

Clarke, başını sallayarak gülümsedi. "Hayır. Buna asla izin vermem. Daha Dünya'yı keşfedeceksin!" Uzandığı ilk yardım çantasından antiseptiği çıkarırken çarpışma alanında biraz daha antiseptik bulabilmek için dua etti. Elindeki bitmek üzereydi. "Geçen gün ne gördüm, bil bakalım?" diyerek, kolundaki derin yarayı dikmeye hazırlanırken, kızın dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Gerçek bir tavşan."

"Sahi mi?" Kız, tavşanın bir enkaz yığınının arkasından sıçrayıp çıktığını görmeyi bekliyormuşçasına başını yana çevirdi.

On dakika sonra kız Wells'in önderliğinde yola çıkmış, Clarke'a da daha ciddi yaralananlarla ilgilenme fırsatı vermişti. Bu kadar çok insanın acı çektiğini görmek çok üzücüydü ama durumun gerektirdiği yoğun ve aşırı dikkat, düşüncelerinden kurtulmasını sağlıyordu.

Clarke, son birkaç günü, her yeni gelişmenin veya keşfin bir öncekinden şaşırtıcı çıktığı bir sis içinde geçirmişti. Yeniden bir araya geldiği Bellamy, Lilly'ye yaptıkları için Clarke'ı bağışlamanın bir yolunu bulmuştu. Ardından Octavia'yı

Sasha'nın grubundaki Dünyalılardan kurtarmışlardı ki onlar da Octavia'yı öncesinde vahşi isyancılardan kurtarmıştı.

Ama Clarke'ın başını hepsinden çok annesiyle babasının yaşadığını öğrenmek döndürmüştü. Hem de Dünya'daydılar. Sürekli hayal gördüğünü, göğsündeki sevinç ve rahatlama kabarcıklarının, bir anda yerini sil baştan keskin bir acıya bırakacağını düşünüp duruyordu. Ama bir yıldır yasını tuttuğu annesiyle babası idam edilmemiş, uzaya bırakılmışlardı. Bir şekilde Dünya'ya gelmeyi başarmış, hatta kendi yollarına gitmeden önce Sasha'nın ailesiyle kalmışlardı. Şimdi yalnızca onların izini nasıl süreceğini bulması gerekiyordu. Bu da binlerce nedenden ötürü imkânsız görünüyordu. Ama hiçbir şey yapmadan oturmak da bir seçenek değildi. Kazazedeler için elinden geleni yaptıktan sonra kamptan ayrılmayı planlıyordu.

"Bu nefes almıyor," dedi Eric yüzünü ekşiterek, yanına gelen Clarke'a.

Clarke, eğilip elini adamın boynuna götürdü. Teni hâlâ sıcaktı ama nabızdan eser yoktu. Clarke dudaklarını birbirine bastırıp, bir kalp atışı duymak için dua ederek kulağını adamın göğsüne dayadı. Ama sessizlikten başka bir şey duyamadı.

"Onun için yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Clarke, Eric'le göz göze gelmemeye çalışarak. Eric'in yüzündeki korkuyu görmek istemiyordu. Kendi yüzündeki çaresizliği de Eric görsün istemiyordu.

Yeniden adama bakınca yüzünü ilk kez doğru dürüst gördü. Clarke'ın nefesi kesildi. Göğsüne inen görünmez bir yumruk, parmaklarını kalbine geçirmişti sanki. Adam henüz on yaşın-

dayken, fillerin fotoğraflarına bakabilsin diye Clarke'ı geminin yasak arşiv merkezine sokan eski biyoloji öğretmeni Bay Peters'ti.

"İyi misin?" diye sordu Eric.

Clarke başını salladı, görüşünü bulanıklaştırmaya başlayan yaşlardan kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. Bay Peters gece göğünü görebilecek kadar dayanabilmiş miydi? Ayın suya yansıdığını görebilmiş, rüzgârda salınan ağaçların kokusunu duyabilmiş miydi? Yoksa tüm yaşamını uzaktan hayranlık duyarak geçirdiği gezegene şöyle bir bakamadan ölmüş müydü?

"Cesetleri şimdilik burada bırakmalıyız," dedi, arkasını dönerek. "Yaralılarla ilgilenmek daha önemli."

Clarke, Eric'in yanından ayrıldı ve yan yatmış bir adama yaklaşmak için eğri büğrü kızgın metal yığının üzerinden dikkatle geçti. Adamın üzerindeki ceket beyazlığını yitirmiş, toprak ve isle kaplanmıştı... Bir de yavaş yavaş genişleyen bir kan lekesiyle. Gözleri kapalıydı, ağzı ise acıya meydan okurcasına çarpılmıştı. Clarke yavaşça nefesini vererek, adamın uzun, ince yapısını ve omuzlarına uzanan kır saçlarını inceledi. Adam, Clarke'ın eski danışmanı ve babasının en eski arkadaşlarından, Doktor Lahiri'ydi. Clarke onu en son hücresine geldiğinde görmüş, annesiyle babasına ihanet etmekle suçlamıştı. Doktor Lahiri de karşılığında ona hain deyince Clarke kendine fikrini değiştirme fırsatı tanımadan, adamın yüzüne bir tane geçirivermişti.

O gün içini yiyip bitiren öfke, şimdi tuhaf bir biçimde uzak geliyordu. Ailesi gerçekten de ihanete uğramıştı uğra-

masına ama hâlâ hayattaydılar. Ayrıca Clarke bu işin Doktor Lahiri'den çok daha büyük sorumluları bulunduğunu biliyordu –en başında ailesine o korkunç radyasyon deneylerini yapma emri veren Yardımcı Şansölye Rhodes gibi mesela.

Clarke öne eğilip elini adamın dirseğine koydu. "Doktor Lahiri," dedi, sesinin güven verici bir tonda çıktığını umarak. "Beni duyabiliyor musunuz? Ben Clarke."

Doktor Lahiri gözlerini açtı ve uzun bir süre, karşısındakinin gerçek mi, yoksa hayal mi olduğunu anlayamıyormuş gibi Clarke'a baktı. Sonunda konuştuğunda da fazladan herhangi bir hareket, dayanamayacağı kadar acıya yol açacakmış gibi, dişlerini sıkarak konuştu. "Clarke... Yaşıyorsun."

"Evet, aksine uğraşmanıza rağmen," dedi Clarke, şaka yaptığını belirtmek için gülümseyerek. "Neyiniz var, bir bakayım, olur mu?"

Doktor Lahiri hafifçe başını salladı, ardından gözlerini kapayıp yüzünü buruşturdu. Clarke adamın paltosunu nazikçe açarak, eliyle karnını, kaburgalarını ve göğsünü muayene etti. Köprücük kemiğine geldiğinde, Doktor Lahiri yüzünü çarpıttı. Clarke dikkatlice adamın gözlerini açıp göz bebeklerini kontrol etti ve gözden kaçırdığı bir yara var mı, diye elleriyle kafa derisini yokladı.

"Sanırım yalnızca omzumla Klavikulamda sorun var," dedi Doktor Lahiri dişlerini gıcırdatarak.

"Bir de sarsıntı geçirmişsiniz," diye ekledi Clarke, sesinin ifadesiz çıkmasına dikkat ederek. "Sanırım kırık kemik var. Kırığı alçıya alıp boynunuza asabilirim ama korkarım burada

fazla ağrı kesicimiz kalmadı. Yanınızda hiç malzeme getirdiniz mi?"

Doktor Lahiri, "Gemilerde ne var, bilmiyorum," deyince, Clarke'ın içine hayal kırıklığı çöktü. "Her şey öyle çabuk gelişti ki hazırlanacak zaman bulamadık."

"Elimizdekilerle idare ederiz. Doğrulmanıza yardım edeceğim. Hazır mısınız?" Doktor Lahiri'nin arkasında diz çöküp bir elini adamın sağlam kolunun altına, ötekini de kürek kemiğinin arkasına koydu. "Üçe kadar sayacağım. Bir, iki, üç." Clarke, Doktor Lahiri'yi kaldırıp oturttu ve acı dolu bir çığlık atan adamın bir enkaz duvarına yaslanmasına yardım etti. Doktor Lahiri'nin yüzünün rengi yerine geliyordu. "Arkadaşlarım sizi almaya gelene kadar elinizden geldiğince kıpırdamadan durun." Clarke elini havada sallayarak Wells'i ve takımını işaret etti. "Onlar güvenli bir yere gitmenize yardım edecekler."

Doktor Lahiri, "Clarke," diye mırıldanırken, sesi kısıldı. Clarke, su bidonunu alıp adamın dudaklarına götürdü. Adam küçük bir yudum aldıktan sonra devam etti. "En son söylediklerim için özür dilerim. Annenle baban seninle gurur duyardı. *Ben* seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler," dedi Clarke yavaşça, meraklanmıştı. Acaba Doktor Lahiri, anne ve babasının öldüğüne gerçekten inanıyor muydu yoksa Clarke'a gerçeği söylemekten hâlâ korkuyor muydu? "Ben de özür dilerim... Kendimi kaybettiğim için."

Adam acısına karşın gülümsedi. "Keşke tıbbi becerilerin kadar, sol kroşen için de kendime pay çıkarabilseydim."

***

Sonraki birkaç saat rüzgâr gibi geçti. Dikiş atmayı kolaylaştırmasa Clarke şafağın söktüğünü bile fark etmeyecekti. Güneş gökyüzünde yükseldiğinde yaralanmamış Kolonicilerin hepsi yayan, yaralıların da büyük bir kısmı sedyelerle kampa götürülmüştü. Sabahleyin, yardım etmek ve yeni gelenlerin arasında ailelerini aramak için 100 ekibinin birkaç üyesi daha göle geldi. Ama mutlulukla sonuçlanan kavuşmaların nispeten az sayıda olması, umutları kırmıştı. Anlaşılan, çocukları imkânsızlık derecesinde tehlikeli bir görevle dünyaya gönderilmesine karşın, iniş gemilerinde 100 ekibindekilerin ailelerine öncelik verilmemişti.

Clarke yaşlıca bir kadının bacağına tahta bir destek uyduruktan sonra, sıradaki hastaya yönelmeden önce, ayağa kalkıp hızlıca kaslarını esnetti. Şeflerinin çevresinde bir daire oluşturan muhafızların, birkaç dakika önce dağılıp yaralıların kampa taşınmasına yardım ettiğini fark etmişti. Clarke'ın tek umudu, muhafızların Şansölye'nin vurulmasına yol açan çocuğun peşine düşmekten çok, Kolonicilere yardım etmeye odaklanmasıydı.

Gözleri, rahatsız edici derecede tanıdık gelen bir muhafıza takıldı. Clarke çocuğa uzunca bir süre bakarak, neden aniden midesinin bulandığını anlamaya çalıştı. Ağır ağır ilerleyen insan yığınının ortasında duran muhafız, yaralı elini göğsüyle korurken, sağlam koluyla insanlara yön gösteriyordu.

Muhafıza görünmemek için hızla başka yöne dönen Clarke zaman kazanmak için sargılarının envanterini çıkarırken hafızasını zorlayarak muhafızın adını anımsamaya çalışıyordu.

Scott.

Scott, Clarke'ın stajyerlik döneminde, görevini çoğunlukla tıp merkezi devriyesinde yapmış, Clarke da onunla sürekli karşılaşmaktan yılmıştı. Muhafızlar genelde güvenlikle ilgili durumlar dışında, doktorlar ve stajyerlerle iletişim kurmazlardı ama Scott varlığını hissettirme konusunda uzmanlaşmıştı. Clarke'la yaşıt sayılırdı ve art niyetli, yılışık bir havası vardı. Odadayken asla dönüp hastalara bakmaz, sanki diğer herkesten üstünmüşçesine, yalnızca doktorlara ve meslektaşlarına bakardı. Ama Clarke'ı asıl canından bezdiren, çocuğun yalnız kaldıklarında takındığı tavırdı. Onunla yalnız kalmak için de elinden geleni ardına koymazdı.

Clarke hızla koridordan geçip tıp merkezine doğru yürürken koşmamak için kendini zor tutuyordu. Doktor Lahiri'yi gölge gibi izlediği vizitelere neredeyse yirmi dakika gecikmişti ama "tehlikeli davranışın" cezası, yavaşlığın cezasından bile sertti. Geç kalması, danışmanıyla başının derde girmesi demekti. Geminin kurallarından birini bozmak ise Konsey karşısına çıkmak demekti. Muhafızların, birinin *koştuğunu* rapor ettiği pek görülmezdi ama son günlerde tıp merkezinde devriye gezen çocuk, kısa sürede güç gösterisi yaparak herkesi sindirmesiyle ünlenmişti.

Clarke, köşeyi dönünce ofladı. Dikkat çekmeden tıp merkezine girebileceğini ummuştu ama Scott kontrol noktasının önündeydi. Sırtı Clarke'a dönüktü ama Clarke,

Scott'un geniş omuzlarını ve genelde muhafızlık mevzuatında izin verilenden uzun görünen, hafif yağlı, sarı saçlarını tanıdı.

Clarke, Scott'un bir tür tartışmanın ortasında olduğunu anlayabiliyordu ama ancak yaklaşınca bir kadını bileklerinden tuttuğunu fark etti. Bileklerini kadının arkasında kavuşturmuştu. Kadın Arkadyalı bir sağlık çalışanıydı ve Scott'un herkesin duyabileceği, yüksek bir sesle azarlamasından anlaşıldığı kadarıyla, alt tarafı giriş kartını unutmuştu. Çoğu muhafız, kadını uyarıp gitmesine izin verirdi ama gösteriş olsun diye kadının bileklerine kelepçeyi geçiren Scott izin vermemişti. Gözleri yaşlarla dolan zavallı kadın, Clarke yanından geçerken neredeyse başını bile kaldıramıyordu.

Clarke'ın içi öfke ve nefretle doldu ama arkasına bakmaya cesaret edemedi. Karışmakla eline hiçbir şey geçmezdi. Araya girmeye kalkışsa Scott büyük olasılıkla, sırf Clarke'a gücünü kanıtlamak için kadını iyice ağır yaptırımlarla tehdit ederdi.

Clarke, hastalarla ilgilenmeye başladığında olayı kafasından atmıştı. Stajyer doktorluğun en sevdiği yanlarından biri, yaptığı işe yüzde yüz odaklanması ve kafasında yaşamındaki başka hiçbir şey için endişelenecek yer kalmamasıydı. Ne anne babasını ne Lilly'yi ne de Wells'ten sakladığı korkunç sırrı düşünebilirdi.

Ancak günün ilerleyen saatlerinde beş yaşındaki bir kızın kesik dizini temizlemekle uğraşırken habersizce muayene odasına giren Scott'tan kaçamadı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Clarke, rahatsızlığını saklamaya uğraşmadan. Koridorların şansölyesiymiş gibi hollerde kasıla kasıla yürümek başka bir şeydi, Clarke hastayla ilgilenirken muayene odasına dalmak başka bir şey.

Morarıp şişmiş parmağını Clarke'ın yüzüne doğru sallayarak, kendinden hoşnut bir halde sırıttı. "İnanmayacaksın ama kelepçelemeye çalışırken o kaltak beni resmen *ısırdı*."

Clarke muayene masasından Scott'u izleyen küçük kızı işaret ederek, "Laflarına dikkat et, lütfen," dedi tıslar gibi.

Scott hoşnutsuzlukla güldü. "Eminim daha kötüsünü duymuştur. Waldenlıya benziyor."

Clarke gözlerini kısıp, "*Sen* Waldenlı değil misin?" diye sordu, Glass'ı ve onun o burnu büyük arkadaşlarını elinden geldiğince taklit ederek.

İğnelemeyi duymazdan gelen Scott bir adım yaklaştı. "Hizmetinize ihtiyacım var, doktor," dedi, aynı anda hem alay hem tehdit barındıran bir sesle.

"Dışarıda biraz beklersen Cressida'yla işimi bitirince sana bakabilirim."

"Eminim küçük Cressida," dedi başını kıza doğru eğerek, "bu sabah Gaia Doktrini'ne yönelik bir tehdidi ortadan kaldırırken yaralanan bir muhafıza anlayış gösterecektir. Bu gemiyi korumak için acilen işime geri dönmem gerektiğini de anlayacaktır."

Clarke gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. Güç bela nötr bir yüz ifadesi takınmayı başararak

Cressida'nın dizine cilt yenileyici sıkıp üzerini nazikçe sargıyla kapattıktan sonra, kızın bacağına hafifçe vurdu. "Tamamdır. Yarına kadar yarayı temiz ve kuru tut, olur mu?"

Cressida başını sallayıp masadan yere atladı ve hemen kapının önünde bekleyen annesine koştu.

Clarke, Scott'a dönüp elini uzattı. Bileğini Clarke'ın avucuna koyan Scott, şişmiş parmağı açılırken yüzünü buruşturdu. "Bunun için gerçek doktoru görmen gerekecek," dedi Clarke, tuttuğu elini bırakıp geri çekilerek.

Scott kaşlarını kaldırıp yalandan gülümsedi. "Kimi? Tüm gün peşinde dolaştığın ihtiyarı mı? Sağ ol, kalsın."

"Doktor Lahiri gemideki en saygıdeğer doktordur."

"Tamam da, *öteki* yarama bakmasını istediğim kişi o değil."

"Neden söz ediyorsun?"

"O Arkadyalı pislik beni bir de tekmelemeye çalıştı. Kadını yere serdim ama hassas bölgeme diz atmayı başardı. Anlarsın ya."

Clarke içini çekti. "Morarma var mı?"

"Bakacak zamanım olmadı," dedi Scott sırıtarak. "Buyurmaz mısın?" Elini kemerinin tokasına atıp Clarke'a yaklaştı.

"Hemşire çağırmam gerek," dedi Clarke, dahili telefona yönelerek.

"Dur biraz." Scott sağlam eliyle Clarke'ın kolunu kavrayıp onu geri çekti. "Hemşire gerekmez. Sen işini yap, yeter... *Doktor.*"

Scott başka bir söz söyleyemeden arkasındaki kapı açıldı ve subay üniformasıyla olduğundan uzun gözüken Wells içeri girdi. Hazır ola geçen Scott, bakışlarını yere sabitledi. Clarke, Scott'un omzunun üzerinden Wells'e gülümsemeden edemedi.

"Stajyer doktoru işinden alıkoymuyorsundur herhalde, değil mi?" diye sordu Wells. Sesi sertti ama gözleri muzip muzip bakıyordu.

"Hayır, efendim," dedi Scott kaskatı.

"Sevindim, Muhafız. Devriyene devam et."

"Emredersiniz, efendim."

Clarke kapı Scott'un ardından kapanana kadar gülmesini bastırdı, ardından Wells'in yanına yaklaşıp kollarını onun boynuna doladı. Wells, Clarke'ın çenesini yukarı kaldırıp usulca dudaklarından öptü.

"Teşekkürler, Subay Jaha."

"Rica ederim, Stajyer Griffin."

Clarke çok yorulmuştu. Önceki akşamdan beri hiçbir şey yememişti. Kaza alanına getirdikleri tüm yiyecek de kazazedelere gitmişti. Takım sırayla kazazedeleri kampa götürmüştü ve ilgilenilmesi gereken yalnızca birkaç yaralı kalmıştı. Clarke erteleyebildiği kadar ertelemişti ama Scott'u tedavi etmekten kaçmasına olanak yoktu. Scott açıklığın kenarındaki bir kütüğe oturmuş, yanına gelen Clarke'a bakıyordu.

"Sıra bana gelmeyecek sandım," dedi Scott, birbirine bastırdığı dudaklarında pis bir gülüş vardı sanki.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi Clarke, hapiste geçirdiği onca aydan ve Dünya'da geçirdiği haftalardan sonra, Scott belki de onu tanımaz diye umuyordu.

"Sorun değil, Doktor. Yara sarma becerilerini sonunda bana gösterebilesin diye, onca yolu tepip Dünya'ya gelmem gerekti. Son görüşmemiz bölünmüştü diye hatırlıyorum."

Clarke'ın yüreği sıkıştı. Scott onu tanımıştı, üstelik eskisinden daha sevimli değildi.

"Neyin var, bir bakalım." Scott'a bileğini göstermesini işaret etti. Clarke, Scott'un uzattığı eli tutunca, onun yapış yapış tenine dokunduğu için isyan eden midesi fokur fokur kaynadı. Scott'un elini ters çevirip, nazikçe ileri geri ve sağa sola oynattı.

"Sonunda gerçek bir doktor oldun demek?" dedi Scott. "Yani artık muayeneler sırasında hiçbir şeyden tiksinemezsin herhalde."

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Clarke başını kaldırmadan. "Eğitimimi tamamlayamadım ama burada gerçek bir doktor olmaya en yakın kişi benim."

"Yani doktor veya değil, işini doğru yapsan iyi edersin." Kızın avucundaki parmaklarını kıpırdattı. "Silahı bu elimle kullanıyorum sonuçta."

Clarke, malzeme çantasından bir sargı çıkarıp Scott'un bileğini sarmaya koyuldu. "Kırılmamış," dedi duygusuz bir sesle. Bu konuşmanın bir an önce bitmesini istiyordu. "Ama

şişliğin inmesi için birkaç gün elini fazla kullanmamalısın." Derin derin nefes alarak Scott'un gözlerinin içine baktı. "Bu da sorun yaratmaz çünkü burada mızrak ve oklarla avlanırız, silahlarla değil."

Scott gözünde bir parıltıyla Clarke'a baktı. Clarke'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. "*Hayvanları* vurmaktan söz etmiyorum," dedi Scott soğukkanlılıkla. Clarke ne demek istediğini soramadan başını yana eğen Scott, eskiden beri Clarke'ta bir an önce duşa girme isteği uyandıran o yüz ifadesiyle onu inceledi. "Ee, eğitimini neden bitirmedin?"

"Tamamlayamadan hapse atıldım," dedi Clarke kayıtsızca, Scott'la göz göze gelmeden.

"Hapse mi atıldın? Sen mi?" Scott bir an durdu, ardından kıs kıs güldü. "Bayan mükemmel *tutuklanmış*. Ama ne diyeceğim, biliyor musun? Bir mahkûmun beni muayene etmesine itirazım yok. Onca zamandır doktor önlüğünün altında kötü bir kızın gizlendiğini içten içe biliyordum." Clarke'ın belli belirsiz anımsadığı bir adamla hızlı hızlı konuşan subay üniformalı bir kadın yanlarından geçerken, Scott sesini alçalttı. "Umarım önlüklerini de Dünya'ya getirmişsindir. Onları üzerinde görmek hep hoşuma gitmiştir..."

"Tamamdır," dedi Clarke abartılı bir neşeyle ve sargıyı sabitleyip, Scott'un acıdan buruşan yüzüne aldırmadan bileğine normalden sertçe vurdu. "Görüşürüz."

Scott'a bakmadan hızla uzaklaşan Clarke, onun ağır, ısrarlı bakışlarından kurtulmak istermişçesine omuzlarını silkti.

4

Wells

Wells yüzünü ekşiterek, o gün sekizinci kez göle çıkan yokuşu tırmandı. Kazazedeleri kampa götürüp başka bir grubu almak için geri dönerken neredeyse otuz-otuz beş kilometre yol yürümüştü.

Açıklıkta çocuktan çok yetişkin vardı. Dünya'daki ilk haftalarında gördükleri çift başlı geyik kadar tuhaf bir manzaraydı bu. Yetişkinler dört bir yanlarını, henüz birkaç hafta önce ıslahevinde ömür çürütürken şimdi komutlar yağdıran gençler sardığından hayret ve şaşkınlık içinde çevrelerine bakmaktan başka bir şey yapamıyorlar, böylece varlıkları iyice göze batıyordu.

Mutlu kavuşmaların yaşanmaması Wells'i derinden etkilemişti. Yalnızca iki kişinin akrabalarını bulduğuna tanıklık etmişti, onlar da Phoenixliydi. Gemilerde Waldenlılardan veya Arkadyalılardan kimsenin tanıdığı yoktu.

"Başardığıma inanamıyorum," dedi genç bir kadın soluk soluğa, Wells'in yardımıyla dik yamacı tırmanırken.

"İnişiniz bayağı zorluydu," dedi Wells, kadına ayak uydurmak için adımlarını kısaltarak. Wells'in de Dünya'ya gelişinin üzerinden ancak birkaç hafta geçmişti ama ilk günlerde dengesini bulmakta ne kadar zorlandığını unutmuştu.

"İnişten değil," dedi kadın, durup Wells'e bakarak. "Phoenix'te her şey... Korkunçtu." Dönüp gökyüzüne baktı, ardından içini çekerek başını salladı. "Fazla zamanları kalmadı."

Bu sözcükler Wells'in içine bir yumruk gibi oturdu. Ama kadına ne demek istediğini soramadan onu ormandan kampa götürmek isteyen Eric araya girdi. Wells de göle geri döndü.

Suçluluk duygusu, sıcak bir kelepçe gibi Wells'in midesini sıkıyordu. Koloni'de kalanları bekleyen zalim kaderin sorumlusunun kendisi olduğunu anlaması için detayları bilmesine gerek yoktu. Dünya'da bir liderdi belki ama gemide hâlâ soğukkanlı bir katildi. Wells parmak uçlarında, hava kilidini birazcık açıp değerli oksijeni geminin dışına sızdırırken dokunduğu metalin soğukluğunu duyabiliyordu. Yalnızca kaçınılmazı hızlandırarak Clarke'ın, on sekizinci yaş gününde idam edilmeden önce dünyaya gitmesini sağlamaya çalışmıştı. Ama artık Koloni'de kapana kısılmış binlerce masum insanın ölümünü çabuklaştırdığını biliyordu.

Göle yaklaşırken, iniş alanının artık tanıdık gelen kokusunu alınca yüzünü buruşturdu. Dumanın buruk kokusuyla kan ve terin metalik aromasının altında, bir koku daha alıyordu. Çıkarması biraz zaman aldı ama anlar anlamaz kalbi küt küt

atmaya başladı: Benzin kokuyordu. Parçalanan gemilerden, dört bir yandaki çimenlere, toprağa ve suya benzin sızıyordu. Alevlerin çoğu sönmeye yüz tutmuştu ama yanlış yerde çakacak bir kıvılcım, tüm alanı cehenneme çevirmeye yeterdi.

Derken Wells, bir kâbus sahnesi gibi aklına gelenin başına geldiğini gördü. Yüz metre kadar uzakta, yanıp küle dönmüş iniş gemilerinden birinin üzerinde parlayan devasa bir yangın, alev almış enkaz parçalarını havaya savurdu. "Dikkat edin!" diye bağırdı Wells, koşmaya başlayarak. "Herkes *çekilsin.*"

Neyse ki yaralılar başka bir alanda öncelik sırasına göre dizilmişlerdi ama havada, diğerlerinin güvenli bir yere geçtiğini doğrulamaya olanak vermeyecek kadar çok duman vardı. Nefes nefese koşan Wells öksürüp gömleğinin koluyla gözlerini silerek, "Yardım isteyen var mı?" diye seslendi.

Havada bir şey uçuyormuş gibi belli belirsiz bir vızıltı duyuluyordu. Wells başını kaldırıp yukarı baktıysa da koyu gri dumandan başka bir şey göremedi. Ses yükseldi ama Wells tepki veremeden havada uçup sertçe yere indiğini hissetti. Yan dönmeye çalıştı ama üzerinde bir şey ya da biri vardı. Bir an sonra, üzerindeki ağırlık hareket edince Wells inleyerek yukarı baktı. Başının yalnızca birkaç metre ötesinde, için için yanan, uçak gövdesine ait devasa bir parça vardı. Wells eğer yere devrilmeseydi kafatasını parçalayacaktı.

Öteki tarafa dönünce ince yapılı bir kızın tepesinde dikildiğini gördü. Üzerinde Koloni'nin standart ince gri pantolonuyla tişörtü vardı. Wells'i elinden tutup ayağa kaldırdı. "Teşekkür ederim," dedi Wells. Görüşünün berraklaşmasını bekleyerek

gözlerini kırpıştırdı. Dünya yeniden belirginleşince gördüğü ilk şey, Wells'in içini sevinçle doldurdu.

Karşısındaki Glass'tı.

Aynı anda göz göze gelince yüzleri birbirine eş, kocaman gülümsemelerle aydınlandı. Wells bir çırpıda aralarındaki boşluğu kapatarak en yakın çocukluk arkadaşına sıkıca sarılıp onu kucakladı. Kafasında peş peşe milyonlarca görüntü çaktı: Yıllanmış mutlu anılar birbirlerine çarpıp düzenli bir akış içinde canlanmaya başladı. Wells, Clarke'ın peşinden Dünya'ya gelmeye öyle odaklanmıştı ki 100 ekibinden hemen önce gemiden kaçan Glass için endişelenmeye vakit bulamamıştı. Glass'ın özel karışımıyla Koloni'deki sentetik aromalı şampuanın kokusunu alınca huzurla dolan Wells, kısacık bir an için basit bir yaşam sürdükleri zamanlara gitti.

Çocukken Wells'in Şansölye'nin oğlu olduğunu unutabilen, Wells'in kendini teşhire konmuş bir eşya gibi hissetmemesini sağlayabilen tek kişiydi Glass. Wells yanında Glass varken olgun davranmak zorunda kalmaz, oyunlar oynayabilir, zaman zaman yaramazlık bile yapabilirdi; tıpkı bir keresinde, asıl planı katil balinaya saldıran büyük beyaz köpek balığı videosunu izlemekken, sıkıcı bir kraliyet düğünü videosu seyredeceklerini söyleyip Glass'ı arşivlere götürdüğündeki gibi. Karşılığında Glass da şapşal yönlerini Wells'e göstermekten çekinmezdi. Geminin diğer üyeleri Glass'a kusursuz, iyi terbiye almış bir Phoenixli kız gözüyle bakarken Wells onun saçma sapan danslar uydurmaktan hoşlandığını, biri Uranüs'ten söz edince kahkahalara boğulduğunu bilirdi.

"Buraya geldiğine inanamıyorum," dedi Wells, ona daha iyi bakabilmek için kenara çekilerek. "İyi misin? Senin için çok endişelendim."

"Şaka mı yapıyorsun? Bir de benim *senin* için ne kadar endişelendiğimi düşün," dedi Glass. "İyi olup olmadığınızı kimse bilmiyordu. Asıl *sen* nasılsın? Burası nasıl?"

Glass'a anlatacak çok şeyi olduğunu düşünmek bile Wells'in başını döndürdü. Son görüşmelerinden bu yana çok şey yaşanmıştı. Kendini tutuklatmak için Cennet Ağacı'nı ateşe vermiş, hapse atılmış, babasıyla yüzleştirilmiş, 100 ekibi ile birlikte Glass'ın kaçtığı iniş gemisine binmiş, son birkaç haftayı da Dünya'da yaşam mücadelesi vererek geçirmişti.

"İşin tuhafı..." diye başladı.

"Burada gerçekten de..." dedi Glass aynı anda.

"Sen başla," dediler bir ağızdan, ardından gülüştüler. Dumanın ve yanan metalin kokusuyla, nerede ve neden bulunduklarını anımsayınca dudaklarındaki gülümseme yok oldu. Wells, dilinin ucuna kadar gelen soruyla savaşırken Glass'ın ciddileşen yüzünü görünce aklındaki şeyi arkadaşının bildiğini anladı. Güçlükle yutkundu ve cesaretini toplayıp sordu:

"Babam hakkında bir şey biliyor musun?"

Glass dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri anlayışla doldu. Wells annesinin ölümünden sonraki o korkunç haftalardan tanıyordu bu bakışı. Wells, Glass'tan duyacaklarına kendini hazırladı. Neyse ki acı bir haber alacaksa hiç değilse Glass'tan alacaktı.

"Fazla kimseye söylemediler," diye başladı Glass, sesi

yumuşak ama sakindi. Wells nefesini tutup devam etmesini bekledi. "Ama en son duyduğumuza göre hâlâ komadaymış." Glass durup Wells'in öğrendiklerini sindirmesini bekledi.

Wells başını salladı. Kafasında tıp merkezinde bir başına yatan babasına, babasının incecik çarşaflar altında kırılgan görünen uzun, geniş gövdesine ait görüntüler dolanıp duruyordu. Glass'ın söyledikleri içine oturup yüreğinin derinliklerine işlerken ifadesiz bir yüz takınmaya gayret etti. "Tamam," dedi uzun uzun iç çekerek. "Söylediğin için teşekkürler."

Glass, Wells'e doğru bir adım attı. "Wells!" dedi ve başka hiçbir şey söylemeden yeniden, bu kez teselli etmek için arkadaşına sarıldı. Glass, Wells'i öyle iyi tanıyordu ki metanetli tavırlarına aldanıp onu kendi haline bırakamazdı. Arkadaşlıklarının en iyi tarafı Wells'in bunu sorun etmemesiydi.

Uzun bir süre sonra birbirlerinden ayrıldılar. Kampa gitmeden önce Wells'in Glass'a söylemesi gereken bir şey vardı.

"Glass," diye başladı, "Dünya'da işler... Umduğumuzdan biraz *farklı*."

Glass'm yüzü merakla aydınlandı. "Nasıl yani?"

Wells sözcüklerini doğru seçmeye çalıştı ama akıllara durgunluk verecek bu bilgiyi allayıp pullamasına olanak yoktu.

"Burada yalnız değiliz. Dünya'da." Yanlarından geçen biri duymasın diye alçak sesle konuşmuştu. Devam etmeden önce Glass'ın duyduklarını sindirmesini bekledi. Glass ilk başta, çevrelerindeki diğer yüzlerce Kolonici konusunda şaka yapacakmış gibi gülümsedi. Ama Wells'in söylediklerinin anlamını kavrayınca yüzündeki ifade değişti.

"Wells, yani diyorsun ki..." Glass'ın sesi kesildi.

"Evet. Dünya'da başka insanlar da var. Burada doğan insanlar."

Glass'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?" Sanki ağaçlara gizlenmiş insanlar görmeyi bekliyormuşçasına başını sağa sola çevirdi. "Sen ciddi misin? Ciddi olamazsın!"

"Yüzde yüz ciddiyim. Ama sorun değil. Barışçıl ve iyi insanlar. Yani çoğu öyle... Bir yıl kadar önce, küçük bir grup diğerlerinden ayrılmış. Onlar tehlikeli. Ama diğerleri tıpkı bizim gibiler." Wells, Sasha'yı düşününce gülümsemesini bastıramadı. "Gerçekten oldukça etkileyiciler. Dünya'da doğanlar iyi insanlar, belki bizden bile iyiler. Bence onlardan öğrenecek çok şeyimiz var. Ama kimseyi korkutmadan, diğerlerine haber vermenin bir yolunu bulmam gerek."

Glass, Wells'e bakıyordu ama bakışlarında artık şaşkınlık yoktu. "Wells," dedi yavaşça, dudaklarında küçücük bir gülümseme belirmişti. "Bana söylemediğin bir şey var mı?"

Wells, Glass'a yan yan baktı. "Evet, elbette henüz sana söylemediğim tonlarca şey var. Korkunç bir saldırıya uğradık, yangın çıktı, derken insanlar hastalanmaya başladı ve ardından neler yaşandığını *asla* tahmin edemezsin..."

"Hayır," dedi Glass, Wells'in sözünü keserek. "Dünyalılarla ilgili bana söylemediğin bir şey var mı diyorum, özellikle söylemen gereken bir şey?"

"Ne? Hayır." Genelde düşüncelerini saklamakta oldukça ustaydı ama Glass'ın ses tonu yanaklarının kızarmasına yol açmıştı.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı Glass. "Bir kız var. *Dünyalı* bir kız." Sesinde eşit miktarlarda şaşkınlık ve hoşnutluk vardı.

"Sen çıldırmışsın! Dünyalı falan..." Wells gülümseyerek kendi sözünü kesti ve başını salladı. "Nasıl anladın?"

Glass uzanıp Wells'in kolunu sıktı. "Benden sır saklayamazsın, Wells Jaha. Şu *etkileyici* Dünyalılardan söz ediş biçiminden belliydi. Bir zamanlar Clarke'tan söz ederken yüzünde aynı ifade belirirdi." Glass'ın çehresindeki muziplik kaybolurken suratı asıldı. "Bu ayrıldığınız anlamına mı geliyor? Ne oldu?"

Wells içini çekti. "Uzun hikâye ama ben iyiyim." Gülümseyerek, başı Sasha'nın kucağında, birlikte yıldızları izledikleri geceyi düşündü. "İyiden de öte, aslında. Seni Sasha'yla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

"Sasha," diye yineledi Glass, daha egzotik bir adla karşılaşmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Nerede?"

Wells yanıt veremeden muhafız üniformalı uzun bir çocuk yanlarına geldi. Bir elinde küçük bir su bidonu taşıyordu, öteki koluysa askıdaydı. Çocuğu görünce yüzü aydınlanan Glass, gözlerini ayırmadan, su bidonunu uzatıp bir yudum almasını bekleyen çocuğa baktı. "Teşekkürler," dedi, gülümseyerek, sonra da Wells'e döndü.

"Wells, bu Luke."

Wells kolunu uzatıp muhafızın sağlam elini sertçe sıktı. "Ben de Wells. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Biliyorum. Seni tanıyorum tabii ki... Ayrıca Glass hakkında çok şey anlattı. Tanıştığımıza gerçekten çok sevindim,

dostum," dedi Luke gülümseyerek ve Wells'in elini bırakıp omzunu sıktı.

Glass, Luke'un koluna girip sevinçle bir Luke'a bir Wells'e baktı.

Wells sırıttı. Glass'ın Phoenixli olmayan biriyle, hem de bir muhafızla nasıl bir araya geldiğini hiç anlamamıştı ama burada bunların bir önemi yoktu. Ayrıca, Luke'taki bir şey Wells'in hemen hoşuna gitmişti. Ağırbaşlı ve içten birine benziyordu. Glass'ın eskiden çıktığı Phoenixliler gibi cıvık değildi. Glass âşıktı anlaşılan. Wells'in de bilmek istediği tek şey buydu.

"Dünya'ya hoş geldiniz," dedi Wells gülümseyerek ve dört bir yanlarındaki suyu, ağaçları ve göğü işaret etti. O sırada Glass'ın bluzunu kaplayan kanı fark etti. Farkına varmadan yaralanmış mıydı? Parmağıyla Glass'ı işaret etti. "Glass, sen iyi misin?"

Başını eğip bluzuna bakan Glass'ın yüzü soldu. "Evet, ben iyiyim," dedi alçak sesle. "Bu... Benim değil." Luke tek koluyla sarılıp onu sıkıca kendine çekti.

Midesi kasılan Wells, varlığını hissettiği korkunç haberi almaya kendini hazırladı. Glass'ın acısı gizlendiği karanlık yerden ışıltılar saçıyordu sanki.

Glass derin bir nefes alarak kendini toplamaya çalıştı ama sözcükleri bir araya getiremeden yüzünü Luke'un gömleğine gömdü. Luke, Glass'ın kulağına Wells'in duyamadığı bir şeyler söyleyip saçlarını okşadı.

Wells, korku içinde bakakaldı. Bir yanı en yakın arkadaşına sarılmak istiyordu ama artık bunu yapmak ona düşmezdi. O yüzden Luke yüzüne bakana kadar bekledi. "Annesinin kanı," dedi alçak sesle. "Annesi öldü."

5

Glass

Glass yaşamı boyunca kendini hiçbir yerde bu kadar aykırı hissetmemişti: Ne bir Phoenixli olarak Walden'da Luke'u ziyaret ederken ne ailesini terk eden bir adamın kızı sıfatını taşırken ne de kısa bir süre önce serbest bırakılmış bir hükümlü sıfatıyla ilk kez Phoenix'e döndüğünde. Ateş çukurunun yanında durdu, tepesindeki güneşe karşın titreyerek kampın çevresindeki çılgın hareketliliği izledi. Nereye baksa kritik görevler üstlenmiş yaşıtlarını ya da kendinden küçük çocukları görüyordu.

Hastane kulübesine girip çıkan insanlar Clarke'ın hastalarına su getiriyor, kanlı sargıları ormanda yakmaya veya gömmeye götürüyorlardı. Çocukların kimi kendi kestikleri çıraları ve baltaları açıklığa taşırken kimi yeni bir kulübe için temel kazıyordu. Birkaç saat önce asık suratlı bir grup gönüllü, kazadan kurtulamayan yolculara mezar kazmak için göle gitmiş-

ti. Açıklığın uzak tarafındaki mezara sığmayacak kadar çok ölü vardı, o yüzden onları kampa kadar taşımak anlamsızdı.

İlk gruptaki çocuklar, apansız yola çıkmalarına karşın iniş gemilerinde önceden stoklanmış yeterince temel malzeme bulunan yeni Kolonicilere, sonsuz yaşamın anahtarı verilmiş kişiler gibi davranıyorlardı. Wells'in envanter tutmakla görevlendirdiği kızlardan biri, takas pazarındaki güzel bir mücevhere hayran hayran bakan kızlar misali yeni bir çekice dokunurken ağlayacak gibi görünüyordu.

Glass bir işe yaramak için çırpınıyordu ama ortama tümden yabancıydı. Tuvaletin yerini veya daha da kötüsü oraya nasıl gideceğini sormaya bile korkuyordu. Luke diğer muhafızlarla birlikte göreve çağırılmıştı ve Glass'ı bırakmayı hiç istememesine karşın şimdi işten kaytarmanın zamanı olmadığını ikisi de biliyordu.

Hararetle fısıldaşarak ateşe doğru yürüyen Glass'la yaşıt bir grup kız, Glass'ın yanından geçerken konuşmayı kesip dikkatle ona baktılar. "Selam," dedi Glass, iyi bir başlangıç yapma hevesiyle. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Dikkatlice yırtılmış şortuyla uzun, inanılmaz kaslı bacaklarını sergileyen uzun boylu, kumral bir kız gözlerini kısarak Glass'ı baştan aşağı süzdü. "Senin de bizimle birlikte iniş gemisinde olman gerekiyordu, öyle değil mi?"

Glass başını salladı. "Evet, beni de sizin gibi ıslahevinden almışlardı." İlk kez tutukluluk yaşadığını kendi isteğiyle itiraf ediyordu. "Ama son anda sıvıştım." *Sıvışmak* sözcüğü, Glass'ın Luke'u bulmak için Walden'da yaptığı ölüm kalım

koşusunu tanımlamak için doğru bir sözcük olmasa da sezgilerine göre, dramatik kaçışını anı anına anlatmanın zamanı değildi.

"Tabii tabii, sıvışmıştın," dedi Arkadya aksanlı bir kız, arkadaşlarıyla bakışarak. "İnsanın başı sıkışınca yardım isteyeceği birilerini tanıması güzeldir herhalde."

Glass dudaklarını ısırdı. Keşke ne çok şey yaşadığını, son birkaç haftasını Phoenix'te keyif çatarak geçirmediğini açıklamanın bir yolunu bulabilseydi. Walden'da oksijensizlikten ölmek üzereyken güç bela son gemiye binmeyi başarabilmişti. Öz annesinin *ölümüne* tanıklık etmişti ki hâlâ düşündükçe göğsüne önce keskin bir acı, ardından da boğucu bir hissizlik dalgası yayılıyordu.

"Diğerleriyle takılsana," dedi kızlardan biri, diğerlerinden biraz daha nazik bir edayla. Başıyla, ateşin öteki yanına oturmuş, fal taşı gibi açılmış gözlerle çevrelerini izleyen, bir grup yeni geleni işaret etti.

Başını sallayan Glass, yanından ayrılan kızları izledi. Yeni gelenlerin arasında da hoş karşılanmadığını çok iyi biliyordu. Çoğu Glass'ın iniş gemisine Yardımcı Şansölye Rhodes ile birlikte bindiğini, diğerlerinin çaresizce, arkalarında bırakmak zorunda kaldığı aile üyelerinin veya dostlarının yerini aldığını görmüştü. Keşke annesi yanında olsaydı. Annesinin öyle özel bir yeteneği vardı ki hangi sosyal ortamda bulunursa bulunsun kendini evinde hissedebilir, çevresindekilere de huzur verirdi. Sonja'nın nasıl ateş yakılacağı veya odun kesileceği konusunda Glass'tan çok bilgisi yoktu belki

ama sıcacık gülümsemesiyle melodik kahkahası da bir o kadar işe yarardı.

Glass kollarıyla kendine sarılıp yukarıdaki baş döndürücü uzun ağaçlara baktı. Rüzgârda salınarak ona bakıyormuş gibi görünen ağaçlar, Glass'ın kendini ihmalkâr yetişkinler denizinde kaybolmuş küçük bir çocuk gibi hissetmesine yol açıyordu.

Wells'in hastane kulübesinden çıkışını izlerken arkadaşının yüzünün asıldığını uzaktan bile anlayabiliyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip şakaklarını ovuşturdu. Durumun ciddiyetine karşın o tanıdık ifadeyi gören Glass istemeden gülümsedi. Wells'in dairesinde geçirdiği hemen her akşam gördüğü, Şansölye'nin takındığı ifadeydi bu. Şansölye'nin ölen gemide kaldığını düşününce içine bir pişmanlık sancısı saplandı. Şansölye oğlunun Dünya'da başardığı onca şeyi görme şansı bulamamıştı.

Glass, Wells'in doğuştan liderlik vasfı taşıdığının hep farkındaydı ve herkesin ona nasıl bel bağladığını görmek göğsünü kabartıyordu ama içi hüzünlü bir özlemle sızlıyordu. Bencilce bir düşünceydi ama Wells'in her şeyden çok kendisine ait olduğu günleri özlüyordu.

Glass, "Şuna bak!" diye seslendi omzunun üzerinden, arkasındaki yerçekimi pistinde oyalanan Wells'e. Beden eğitimi gözetmeninin izlemediğinden emin olmak için çevresine bakındıktan sonra kontrol paneline koşup kolu

kavradı ve birkaç çentik yukarı ittirdi. Aniden kendini hafiflemiş hissetti. Kıkır kıkır gülerek yukarı sıçradı ve bir anlığına havada kaldıktan sonra süzülerek yavaşça yere indi. Dizlerini büküp daha kuvvetli biçimde sıçrayarak iki yana açtığı kollarını havada döndürdü. "Baksana! Yüzüyorum!" Burnunu sıkıp yanaklarını şişirdikten sonra, boğulurcasına bir kahkaha patlattı. "Dünyalı çocuklar yağmurlu havalarda işte böyle okula giderler."

Wells ağzı kulaklarında, sıçraya sıçraya Glass'ın yanına geldi. "Ya bu nasıl?" dedi nefesi kesilmişçesine. Sol kolunu öne, sağ ayağını arkaya uzatıp kollarını ve bacaklarını havada salladı. "Kayak yapıyorum!"

Glass elinden geldiğince eski bir Dünyalıyı taklit etti. *"Kaya kaya bakkala gidiyorum,"* dedi yaşlı bir hanım edasıyla, abartılı, monoton bir sesle. "Ağaçtan taze meyve topladıktan sonra aracımla piknik yapmak için plaja gideceğim."

"Evcil ayım Fido ve altı çocuğumla birlikte!" diye ekledi Wells. İkisi birden gülme krizine girip pistin üzerine yığılınca gözetmen ofisinden fırlayıp, "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye çıkıştı. "Yerçekimi ayarlarına dokunma izniniz olmadığını biliyorsunuz." Sert bir yüzle, uzun adımlar atarak yanlarına geldi ama öfkeyle attığı her adımla havaya sıçradığından adamı ciddiye almak olanaksızdı. Yanlarına yaklaştıkça öfkesi yavaş yavaş yerini Wells'in gafil avladığı çoğu yetişkinin yüzünde beliren, zoraki bir gülümsemeye bıraktı.

"Küçük hanım, Bay Jaha." Sağa sola dönüp bir muhafız bulmak için gözleriyle spor merkezini taradı. "Bu seferlik hakkınızda tutanak tutmayacağım ama beni bir daha sınamayın. Yerçekimi pisti oyun alanı değildir, tamam mı?"

Başlarını salladılar ve adamın arkasını dönüp olanca ağırbaşlılığıyla yere değmeden yürüyüşünü izlediler.

Glass ile Wells, adamın uzaklaşmasını beklerken dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp burunlarından keskin nefesler vererek güldüler. Adam işitme menzilinden çıkar çıkmaz karınları ağrıyana ve gözleri yaşarana kadar kahkahalarla güldüler.

Glass açıklığın kenarına doğru yürüyüp bir kütüğün üzerine oturdu. Madem yardım edemiyordu, en azından yoldan çekilebilirdi. Glass'ın kendini tümüyle yer israfı gibi hissetmemesinin biricik nedeni, Luke'un bir anda yardımcı Şansölye'nin özel muhafız birliğine seçilmesiydi. Bu yüzden indiklerinden beri pek görüşememişlerdi. Luke kampın güvenlik çemberine alınmasına ilişkin bir açıklama yapmak üzere bir yerlere gitmişti. Glass yeniden açıklığın uzak ucundaki Wells'in bakışlarını yakaladı. Bu kez yanında bir kız vardı, herhalde Sasha'ydı. Wells kızın omuzlarına sarılıp başını öptü. Wells'in sevgisini böyle alenen gösterdiğini görmek şaşırtıcıydı. Daha da şaşırtıcısı kız arkadaşının bir *Dünyalı* olmasıydı. Glass'ın sormayı aklına bile getirmediği tüm sorular yüzeye çıkmıştı. Kız onların dilini biliyor muydu? Nerede yaşıyordu? Ne yi-

yordu? En önemlisi, giysilerini nereden alıyordu? Glass imrenerek Sasha'nın hayvan derisinden yapılmışa benzeyen siyah taytına baktı ve ellerini kendi üzerindeki yırtık, pis pantolonda gezdirdi.

Wells'in Clarke'tan başkasını öptüğünü görmek de inanılmaz derecede şaşırtıcıydı. Son gördüğünde en yakın arkadaşı Clarke'a hâlâ öyle âşıktı ki neredeyse başka hiçbir şeyden söz etmiyordu. Ama Glass'ın son birkaç haftada öğrendiği bir şey varsa o da insanların sizi şaşırtabileceğiydi. Glass kendisini bile şaşırtmıştı.

Glass, kendi kendine güldükten sonra kızararak, kimsenin fark edip etmediğini anlamak için çevresine bakındı. Gerçek bir uzay yürüyüşü yaptığını, tek başına geminin dışında yürüdüğünü unutmadan Wells'e söylemeliydi. Bir de Walden'dan Phoenix'e gidip gelmek için bir hava deliğinden geçerek yaptığı boğucu yolculuklar vardı. *Bana hayatta inanmaz,* diye düşündü. Ardından kendini düzeltti. *Önceden olsa bana hayatta inanmazdı ama şimdi ikimiz de her şeye inanırız.*

Glass içini çekerek, açıklığın karşı tarafına bir bakış daha attı. Yapacak bir şey bulması gerekiyordu. Gözleri revir kulübesine takıldı. Cesaretini topladı ve ortalarına aldıkları büyükçe bir şeyi taşıyan iki çocuğun önünü kapatmamaya dikkat ederek açıklıktan revire doğru yürümeye başladı. Glass çocukların önce yine bir yaralı taşıdıklarını düşündü ama ardından iki ince kolla iki uzun bacak sandığı şeyin, aslında *dört* bacak olduğunu fark etti. Üstelik bacakların üstü deriyle değil, kıllarla kaplıydı. Glass'ın nefesi kesildi. Taşıdıkları bir hay-

van, belki de bir geyikti. Tüyleri ürpermiş bir halde hayvanın kocaman, cansız, kahverengi gözlerine bakınca gördüğü ilk hayvanın ölü olmasından dolayı içini bir suçluluk duygusu kapladı. Dünya hiç de hayallerindeki gibi değildi. Soğuk ve yabancıydı. Üstelik güzelliğiyle Glass'ın başını döndüreceği yerde, her yerinden ölüm fışkırıyordu.

Glass, gözlerini hayvandan ayırıp revire yürüdü ve kapının önünde bir an durduktan sonra derin bir nefes alıp içeri girdi. İlk andan itibaren böylesine küçük bir yerde bile etkin bir operasyon yürütülmesi onu büyülemişti. İçerisi kıpır kıpırdı. Odanın bir ucundan diğerine koşuşturan Felix ile Eric, sargıları uzatıp ilaç şişeleri ve ampullerle dolu kovayı karıştırıyorlardı. Octavia yatakların birinde uzanan, bacağı enkazdan alınan bir plastik parçasıyla desteklenmiş, kendi yaşlarında bir çocuğa mataradan su içiriyordu. Yatakları tıka basa dolduran kazazedeler yerlere yayılmış, hatta duvarlara yaslanmıştı. Onca karmaşanın ortasındaki Clarke ise aynı anda üç yerde birden bulunuyordu sanki. Yüzüne bakmadan Octavia'ya talimatlar veriyor, sargıları kesmekte kullandıkları keskin metal parçasını Eric'e uzatıyor, yaşlı bir kadının doğrulup oturmasına yardım ediyor, elini de yanı başındaki küçük bir kızın alnına bastırıyordu. Üstelik bunları yaparken en ufak bir telaş belirtisi göstermiyordu. Glass, Clarke'ı ilk kez bu kadar kontrollü, bu kadar işine hâkim görüyordu.

"Selam Clarke," dedi Glass. Dünya'da ilk kez yüz yüze geldikleri düşünülürse Glass'ın verdiği selam komikti ama şimdi gerçekten başka şeyler söylemenin zamanı değildi: *Se-*

lam Clarke. Umarım iyisindir ve umarım Dünya'ya yaptığınız travmatik yolculuktan sonra, Wells ile ayrıldığınız için üzgün değilsindir. Ha, bu arada, çocukken sana şirretlik ettiğim için kusura bakma.

Clarke başını kaldırdı. Bir anlığına yüzünde yanıp sönen kararsızlık, ciddi tavrının arkasında yitiverdi. "Glass! Bir şeye mi ihtiyacın var? Yaralı mısın?" Glass, Clarke'ın ses tonundaki sertliğe sinirlenmemeye çalıştı. Aralarında hiçbir zaman gerçek bir arkadaşlık kurulmamıştı, Glass onu kendine göre hep biraz ciddi bulmuştu. Glass takas pazarındaki güzel aksesuarların peşinde koşturmakla ilgilenirken, Clarke insanların yaşamını nasıl kurtaracağını öğrenmekle uğraşırdı. Ama ikisi de Wells'e karşı derin bir sevgi besler, onun iyiliğini isterdi. Ayrıca bu noktada tanıdık bir yüz, dost bir yüz demekti. Glass'ın kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. "Yok, hayır. Kusura bakma. Ben iyiyim. Yalnızca yardıma ihtiyacın var mı, diye merak ettim," diye kekeledi.

Clarke bir anlığına, ciddi olup olmadığını anlamak istermişçesine Glass'a baktı. Clarke sonunda bir şeyler söyleyene kadar Glass huzursuzca bekledi. "Tabii. Elbette. Ne kadar yardım eden olursa, o kadar iyi."

"Harika!" dedi Glass rahatlayarak. Yapılması gereken ne var diye gözlerini odada gezdirdi. Düşecekmiş gibi duran, kirli, metal kap kacak yığınını fark etti. Orayı işaret ederek, "Bunları temizleyebilirim," dedi.

Clarke başını sallayıp önündeki kadına döndü. "Harika olur," dedi Glass'a omzunun üzerinden. "Ama kapları su içti-

ğimiz derede değil, güney deresinde yıka. Bir de önce ateşte sterilize edilmeleri gerek. Bir çubukla kapları beş dakika falan ateşin üzerinde tutsan yeter."

"Tamamdır." Glass yığının en üstündeki birkaç parça kap kacağı alıp kapıya yöneldi.

"Glass!" diye seslendi Clarke arkasından. "Güney deresine nasıl gideceğini biliyor musun?"

Glass utançtan kızarmış yanaklarıyla, başını iki yana salladı. "Hayır. Özür dilerim. Birine soracaktım..."

Clarke hastasına birkaç talimat verdikten sonra kucak dolusu metal kovayı yüklenip Glass'ın peşine düştü. "Ben sana gösteririm," dedi. "Hava almak bana da iyi gelir."

Birlikte gün ışığına çıkan kızlar, gözlerini kısarak havasız kulübeden sonra canlandırıcı bir etki yaratan serin havayı derin derin içlerine çektiler.

Glass, Clarke ile kampın merkezindeki ateş çukuruna doğru yürürken gözünün ucuyla hızlı bir hareketi fark etti. Başını ağaç hattına doğru çevirip gözlerini kıstı. Gölgelerin gerisinde, ormanın otuz metre kadar içinde, bir ağacın arkasında uzun boylu, koyu renk saçlı bir çocuk duruyordu. Onlara bakıyordu. Glass ürpererek durdu.

"Ne var?" diye sordu Clarke. Glass'ın bakışlarını takip edince çocuğu fark etti.

"Birine söylemeli miyiz?" diye sordu Glass gergin bir sesle. "O... O bize zarar vermek isteyen Dünyalılardan biri mi?"

Clarke başını salladı. "Hayır. Bellamy o. Bizden biri ama şimdi ortalarda görünmemesi gerekiyor."

Glass, Clarke'ın sesinde bir şey hissetmişti. Endişe mi yoksa korku mu? Kaşlarını çatan Clarke, Glass'ı şaşırtarak Bellamy'ye uyarıya benzer, tuhaf bir bakış attı. Ama Clarke'ın ciddi ifadesinden telaşa kapılmayan çocuk, kızın gözlerine bakıp sırıtmakla yetindi.

Bellamy, kampa gidiyormuş gibi yaylanarak birkaç adım attı. Clarke bu kez başını sertçe salladı. Çocuk durdu ama halinden pek mutlu görünmüyordu. Clarke dudaklarını oynatarak bir şeyler söyledi ve elini sallayarak gitmesini işaret etti. Çocuk omuzlarını silkti ve geri adım atıp ağaçların arasında kaybolmadan önce, alay edercesine hafifçe selam verdi.

Glass dönüp Clarke'a bakınca onun hafifçe kızardığını gördü. Wells'in Sasha'yla çıktığını biliyordu ama Clarke'ın da çabucak yeni biriyle tanışmış olabileceği hiç aklına gelmemişti. Dünya'da işler kesinlikle hızlı yürüyordu.

"E, Bellamy'yi neden ormanda tutuyorsun?" diye takıldı Glass. "Sırf kendine saklamak için mi?" Glass'ın amacı buzları eritmek, Clarke'a, Wells ile yollarını ayırdıklarını bildiğini belli etmekti ama sözler ağzından çıkar çıkmaz kulağa hiç öyle gelmediklerini fark etti.

"Onu hiçbir yerde *tuttuğum* yok," dedi Clarke, eskiden derslerde aptalca bir şey söylediğinde Glass'a baktığı gibi bakıyordu.

Glass geri çekildi. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim..."

Clarke ne kadar sert çıkıştığını fark etmişti. Yüzü yumuşadı. "Hayır, ben özür dilerim," dedi, nefesini vererek. "Haksız-

lık ettim. Yalnızca... Henüz sana anlatmadığımız öyle çok şey var ki..."

Glass küçük bir kahkaha kopardı. "Evet, onu anlamaya başlıyorum."

"Yani, Wells meselesini biliyor musun?"

"Wells ile..." derken sustu. Wells'in sırrını söylemek kendisine düşer miydi, karar veremedi.

"... Sasha," diye tamamladı Clarke, Glass'ın cümlesini.

Glass başını salladı. Clarke'ın bildiğini duymak onu rahatlatmıştı. "Yani senin tüm bunlarla bir sıkıntın yok, değil mi?" diye sordu duraksayarak.

Clarke yanıt veremeden kızıl saçlı, çilli bir çocuk yanlarına geldi. "Clarke, yeni gelenlerden biri nefes alamadığını söylüyor. İğne falan vurulması gerekiyormuş."

Clarke hafifçe içini çekti. "Bunları o mu söyledi?" Oğlan onaylarcasına başını salladı. "Konuşabilecek durumdaysa bir şeyi yoktur. Büyük olasılıkla küçük bir panik atak geçiriyordur. Ona birazdan geleceğimi söyle." Çocuk yeniden başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

"Evet, Wells ile Sasha için gerçekten mutluyum. Bellamy ile durumlar... Yani biliyorum. Henüz çok olmadı ama öyle bir duygu ki..."

"Anlıyorum," dedi Glass, gülümseyerek Clarke'ın sözünü kesti.

Clarke doktor moduna geçince son derece soğukkanlı ve kontrollü olabilirdi ama oğlanlardan söz ederken tatlı bir heyecana kapılıyordu.

Clarke daha fazla konuşup konuşmaması gerektiğini kafasında tartıyor gibiydi. "Wells sana Bellamy ile ilgili bir şey söyledi mi?"

Glass başını iki yana salladı.

"Öyleyse, en iyisi önce o anlatsın."

Glass hareketli kamp alanını gözleriyle tarayıp Clarke'a döndü. "Sanırım Wells bir süre daha benimle dedikodu yapacak zamanı bulamayacak. Neler oluyor?"

Clarke duraksayarak dudaklarını ısırdı.

"Hadi ama Clarke," dedi Glass tatlı tatlı. Clarke'ı yaşamının büyük bir kısmı boyunca tanımasına karşın ilk kez *Dünya*'da adamakıllı konuştuklarını fark etmek, biraz hoşuna gitmişti. "Eminim Wells erkek arkadaşından söz etmenden rahatsızlık duymaz."

"Durum bundan daha karışık." Sağma soluna bakınıp kimsenin duymayacağına emin olduktan sonra, hafifçe gülümseyerek Glass'a döndü. "Çok saçma ama sence gönlümü kaptırdığım ikinci kişinin, ilkinin kardeşi çıkma olasılığı nedir?"

Glass, yanlış anladığından emin bir şekilde Clarke'a baktı. Ağır ağır, "Wells'in bir *kardeşi* mi var?" derken, Clarke'ın kahkahalara boğulup onu düzeltmesini bekledi.

Ama Clarke, Glass'ı hayretler içerisinde bırakarak onaylarcasına başını salladı. "Şansölye, Wells'in annesiyle evlenmeden önce Bellamy'nin annesiyle gizli bir ilişki yaşamış.

Glass yıllar yılı, özellikle de matematik derslerinde, Clarke Griffin'in ağzından pek çok şaşırtıcı şeyin çıktığını duymuşsa

da böylesine akıllara durgunluk verecek bir şey duymamıştı. "İnanmıyorum!"

"Başta ben de inanamadım ama doğru gözüküyor. Hem bu daha başlangıç!" Clarke, şaşırtıcı derecede sakin bir sesle, Bellamy'nin kız kardeşi Octavia ile birlikte gemiye binmek için yaptıklarını, babası olduğunu öğrenmeden önce Şansölye'yi nasıl rehin aldığını Glass'a anlattı. Clarke iyice ciddileşen bir yüzle, Glass'a en büyük korkusunu açtı. Şansölye'nin vurulmasından sorumlu olduğu anlaşılınca muhafızların Bellamy'ye yapacaklarından endişeleniyordu. Glass'ın tam anlayamadığı, hayal kırıklığı ve gururla karışık, tuhaf bir ses tonuyla, "Kamptan ayrılması için ikna etmeye çalışıyorum ama reddediyor," dedi.

Glass duyduklarını sindirmeye uğraşarak kafasının bir köşesine Luke'la konuşması gerektiğini yazdı. Belki öteki muhafızları Bellamy'den uzaklaştıracak bir şey yapabilirdi. "Vay canına!" dedi, başını sallayarak. "Bu benim uzay yürüyüşümden bile çılgınca."

"Sen uzayda mı yürüdün?" Clarke'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Uzayda yürüdüm ya," dedi Glass. Sesine ufacık bir sevinç tınısı karışmıştı. "Phoenix'e gitmenin başka yolu yoktu. Yoksa erkek arkadaşım Luke ile ikimiz, bir sürü insanla birlikte Walden'da ölecektik."

Birbirleriyle paylaştıkları önemli haberleri sindirmek için bir süre konuşmadan durdular.

Ardından arkalarındaki revirin kapısı açıldı ve Octavia dışarı çıktı.

"Clarke!" diye seslendi. "Burada biraz yardımına ihtiyacımız var."

"Geliyorum," diye yanıtladı Clarke. Ardından Glass'a döndü. "Buraya gelmene sevindim, Glass."

"Ben de," dedi Glass gülümseyerek. Clarke'ı gördüğüne gerçekten sevinmişti. Dünya'da bulunduğuna sevinip sevinmemesi tümüyle başka bir meseleydi ama en azından burası gemiden aşağıdaki yoğun, gri bulut tabakalarına bakarken kafasında canlandırdığı kadar soğuk ve tenha bir yer sayılmazdı. Hem artık, görünüşe göre bir arkadaşı da vardı.

6

Bellamy

Bellamy, "Başlarım böyle işe!" diye homurdanarak yerdeki toprak yığınına bir tekme savurdu. Düzgün bir yay çizerek iki ağacın arasından geçen toprak, birkaç metre öteye lap diye düştü. Ayak sesleri ormanın sessizliğini bölünce Bellamy uzun ağaç kümelerinden birinin arkasına gizlenip gözden kayboldu. Yaprakların arasından açıklığı gözetleyerek birisi erkek ikisi kadın üç yeni gelenin, ateşte kızaran geyiğin kokusuna burun kıvırışını izledi. Geyiği bu sabah Bellamy kendi elleriyle öldürmüş, kampa götürsün diye de Antonio'ya vermişti. Ya et yemeyi öğreneceklerdi ya da açlıktan öleceklerdi. Ya da daha iyisi, kendi yiyeceklerini kendileri bulabilirlerdi.

100 ekibi karaya indiğinde onları karşılayacak, neyi, nasıl yapacaklarını gösterecek kimse yoktu. Kimse Bellamy'ye hayvan izi sürmeyi, ok ve yay kullanmayı veya iki başlı geyiğin derisini yüzmeyi *öğretmemişti.* Neyi, nasıl yapacağını

kendi başına öğrenmişti. Tıpkı Clarke'ın daha önce hiç karşılaşmadığı hastalıkları ve yaraları tedavi etmeyi öğrendiği gibi. Wells'in kulübe inşa etmeyi öğrendiği gibi. Hatta normalde hiçbir işe yaramayan Graham bile mızrak yapmayı öğrenmişti. Eğer Graham yapabiliyorsa bu çaresiz aptallar da yapabilirdi.

Bellamy başı dik, kasıla kasıla kampın orta yerine yürümek, o piçlere meydan okumak için en iyi yayını bile verebilirdi. Sıkıysa *denesinlerdi* onu tutuklamayı. Duman kalkıp da Kolonicilerin kulaklarındaki çınlama kesilince birinin kendisini tanıyacağını, uçuş güvertesinde Şansölye'yi rehin alışını anımsayacağını biliyordu. Tetiği Bellamy'nin çekip çekmediği önemli değildi. Şansölye'nin vurulmasına yol açmıştı. Wells'e babasından bir haber alıp almadığını soracak fırsatı bulamamıştı... Düzeltme: Babalarından. Bu fikre bir gün alışacak mıydı? Ormanda dikilip durarak onun yaşayıp yaşamadığını öğrenemeyeceği kesindi.

Bu kamp Bellamy'nin yuvasıydı. 100 kişiyle yan yana, çıplak elleriyle kampın kurulmasına yardım etmişti. Ormandan topladığı kütükleri zemin hazırlamak için yere sermişti. Avladığı hayvanlarla tek başına grubun yaşamasını sağlamıştı. Kız kardeşini koruma yürekliliği gösterdi diye, şimdi tüm bunları arkasında bırakacak hali yoktu. Koloni'deki aptal bir nüfus kuralının Octavia'yı hilkat garibesi yerine koyup diğer insanların da ona bir suçlu gibi davranmalarına izin vermesi, Bellamy'nin suçu değildi.

Bir dal çıtırtısıyla yumruğunu sıktığı gibi hızla arkasına dönen Bellamy, karşısında kendisine bakan küçük bir oğlan

çocuğunu görünce utanarak elini indirdi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sorup çocuğu kimsenin takip etmediğinden emin olmak için çevresine bakındı. Kampta yetişkinleri görmek garip geliyordu ama küçük çocukları görmek daha da tuhaftı.

"Balıkları görmek istemiştim," dedi ama peltek konuştuğundan sözcük ağzından *valık* diye çıktı.

Bellamy, üç dört yaşlarında görünen çocuğun göz hizasına inebilmek için eğildi. "Kusura bakma, dostum. Balıklar gölde yaşar. Göl buradan uzakta. Ama bak."

Ağaçları işaret etti. "Orada kuşlar var. Birkaç kuş görmek ister misin?"

Oğlan başını salladı. Bellamy ayağa kalkıp yukarı baktı. "İşte," dedi, yaprakların hışırdadığı bir noktayı işaret ederek. "Görüyor musun?"

Oğlan başını iki yana salladı. "Hayır."

"Sana yardım edeyim de biraz yakından bak." Öne eğilen Bellamy çocuğu kucaklayıp omuzlarına oturtunca ufaklık sevinç çığlıkları attı. "Sessiz ol, tamam mı? Burada olduğumu kimse bilmemeli. Bak şimdi, orada bir kuş var. Gördün mü kuşçuğu?" Bellamy çocuğun yüzünü göremediğinden sessizliği evet olarak kabul etti.

"Annenle baban nerede? Gittiğini biliyorlar mı?" Bellamy, çocuk sırtından inebilsin diye öne doğru eğildi. Sonra da yüzünü çocuğa döndü. "Senin adın ne?"

"Leo?" diye seslendi bir kız. "Nereye gittin?"

"Lanet olsun!" dedi Bellamy sessizce ama gitmeye fırsat

bulamadan uzun siyah saçlı bir kız ortaya çıkıverdi. Rahat bir nefes aldı. Kız Octavia'ydı.

Octavia başını yana uzatıp gülümsedi. "Şimdiden korkunç münzeviler gibi çocukları kandırıp ormana mı çekiyorsun? Bu ne hız!"

Bellamy gözlerini devirdi ama Octavia'yı böyle neşeli gördüğüne içten içe sevinmişti. Kız zor birkaç hafta geçirmiş, kampa döner dönmez de aniden Koloni'nin diğer üyeleri gelmişti. Octavia hiç değilse uyumluydu. İlk beş yılını lanet olası bir dolapta geçirdikten sonra yaşamının kalanında insanlara yaşamayı hak ettiğini kanıtlamaya çalışmıştı.

"Bu çocuğu tanıyor musun?" diye sordu Bellamy.

"Adı Leo."

"Anne babası nerede?"

Octavia, Leo'ya şöyle bir baktıktan sonra üzüntüyle başını salladı. Bellamy uzunca bir nefes vererek yanı başındaki ağaca sarılmış, büyük sarmaşığı çekiştirmekle uğraşan Leo'ya baktı. "Tek başına mı yani?"

Octavia başını salladı. "Sanırım. Böyle bir sürü çocuk var. Herhalde aileleri iniş gemilerine binmeyi başaramadı ya da..." Cümlesini bitirmek zorunda değildi. Bellamy ikisinin de gölün yanındaki yeni kazılmış, taşsız mezarları düşündüğünü biliyordu. "Ne yapacağımızı bulana kadar çocukların hepsiyle ben ilgileniyorum."

"Bunu yapman gerçekten çok hoş," dedi Bellamy.

Octavia omuzlarını silkti. "Önemli değil. Çocuklara kızmamıza gerek yok ki. Bizi hapseden onların ebe-

veynleriydi." Octavia bıkmış gibi konuşmaya çalışıyordu ama Bellamy onun, Koloni bakım merkezinde büyüdüğü için yetimlere zaafı olduğunu biliyordu. "Hadi, Leo," dedi Octavia, çocuğa elini uzatarak. "Sana tavşanların yaşadığı yeri göstereyim." Bellamy'ye bakıp, "Buralarda rahatın yerinde mi?" diye sordu.

Bellamy onaylarcasına başını salladı. "Yalnızca bugünlük. Sular durulunca bir plan yaparız."

"Tamam... Kendine dikkat et." Octavia gülümseyip Leo'ya döndü. "Hadi gidelim, ufaklık."

Arkalarından bakan Bellamy, Leo'yu güldürmek için tavşan taklidi yapan Octavia'nın bayırı zıplaya zıplaya inişini yüreği sızlayarak izledi.

İnsanlar Octavia'ya hep dışarıdan bakmışlardı. Bellamy dışında hiç kimse ona adil davranmamış, nezaket bile göstermemişti. Şimdiye dek... Sonunda arkadaşlıklar kuran, aşklar yaşayan normal bir genç gibi yaşama şansına kavuşmuştu. Üstelik dürüst olmak gerekirse ağzı da son derece iyi laf yapıyordu. Bellamy onu arkasında bırakmayacaktı elbette. Ama yanında da götüremezdi. Öyleyse başka ne seçeneği kalıyordu? Octavia ilk kez gerçek yuvası bildiği bu yerde kalma şansını hak ediyordu. Onların ilk gerçek yuvası burasıydı.

Saklanması için üsteleyen Clarke'ın yüzündeki ifade gözünün önüne gelince midesine bir ağrı girdi. Bir savaşçının ruhunu taşıyan bu parlak doktoru, sarı saçlarına güneş vurunca nefes kesici güzelliği ortaya çıkan bu kızı, korkutmak bir hayli çaba isterdi ama muhafızların silahlarını Bellamy'ye doğrult-

tuğunu düşünmek, parlak yeşil gözlerini korkuyla doldurmaya yetiyordu.

Bellamy, yavaş yavaş nefes vererek sakinleşmeye çalıştı. Clarke yalnızca Bellamy'nin iyiliğini istiyordu. Hayatta kalmasını sağlamak da Bellamy'ye yapılabilecek en temel iyilikti. Ama güvenli bir yere gidip gözden kaybolması için çılgınlar gibi Bellamy'ye yalvarması, Bellamy'nin içinde her şeyden çok öfke uyandırıyordu. Ama öfkesi Clarke'a değil, durumun karmaşıklığınaydı. Hava kararıyordu. Tüm geceyi ormanda mı geçirecekti?

Bellamy tam açıklığa dönüp hakkı olan yerini geri alacaktı ki Wells'in serseme dönmüş bir kazazede grubunu önüne katmış halde, ağaç sırasının öteki tarafından girdiğini gördü. Wells'in dik duruşunu, çevik adımlarını inceledi. Paytak paytak yürüyen gruba, onların yarı yaşındaki bir suçlu gibi değil de liderleriymiş gibi kendinden emin bir şekilde seslenişini seyretti. Bu mini Şansölye'nin kardeşi olduğunu düşünmekte zorlanıyordu... Her gün babanızın vurulmasına neden olduğunuzu, ayrıca bir değil iki tane gayri meşru kardeşiniz olduğunu öğrenmezdiniz.

Açıklıktaki herkesin bir anda sesi kesildi ve tüm başlar Wells'in az önce çıktığı yere döndü. Bellamy grubun bakışlarını takip edince Yardımcı Şansölye Rhodes'un ağaçların arasından geçerek, kampa girdiğini gördü. Omuzları dik, 100 ekibinin ve öteki kazazedelerin arasında sessizce dolanıyordu. Suratındaki bıkkın ifade yüzünden gemideyken pisliğin teki gibi görünürdü. Buradaysa yalnızca bir geri zekâlıya benzi-

yordu. Yirmi dört saatten az bir zaman önce ölümden kıl payı kurtulmuştu ve şu an hayatında ilk kez toprağa basıyordu. Küçücük bir rahatlama ya da heyecan falan gösterse ölür müydü?

Kimse, etrafı dört korumayla çevrilmiş, açıklığın etrafında ağır adımlarla dolaşıp büyük emeklerle kurdukları kampı gözden geçiren Yardımcı Şansölye'yle konuşmaya cesaret edemiyordu. Düzinelerce insan aynı anda nefesini tutmuş, adamın bir şey yapmasını ya da söylemesini bekliyordu. Uzunca bir süre sonra, Yardımcı Şansölye en yakındaki kulübeye girdi. Bir anlığına gözden kaybolduktan sonra, ağzının kenarında keyifli bir seğirmeyle, yeniden gün ışığına çıktı.

Bellamy, bir koşu açıklığı geçip, iktidar meraklısı o küçük sadistin yüzüne yumruğu geçirmek istedi. Ama Yardımcı Şansölye'yi kısa mesafeden izleyerek, çevresindeki korumalara bir kez bakmak, Bellamy'yi yerinde tutmaya yetiyordu. Muhafızlar hem sayıca Bellamy'nin umduğundan çoktular –yaralanan ve kaza alanından henüz kampa varamayanlar sayılmazsa, en az yirmi kişiydiler– hem de görünüşe göre hepsinin de silahı vardı. Onu vurma emri almış muhafızların oluşturduğu soyut tehdit başka bir şeydi, burada Dünya'da gerçek bir silah namlusuna bakmak başka bir şey. Aslında yeni insanların gelmesiyle korkusu pek artmamıştı. Yalnızca artık Octavia ile birbirlerine sahip çıkmaları gerektiğine her zamankinden çok inanıyordu çünkü onlara sahip çıkacak başka kimseleri yoktu.

Rhodes açıklığın ortasına varınca çevresinde toplanan gruba seslenmek için döndü. Durup seyircisini bekletti. Grubun önünde duran Octavia, kuşkulu gözlerle Yardımcı Şansölye'ye

bakıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturan Wells yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bir kenara çekildi. Kalabalığın en arkasındaki Clarke hastane kulübesinin duvarına yaslanmıştı. *Yorgun* görünüyordu, bu da Bellamy'yi iyice çileden çıkardı. Clarke'ı kollarına alıp harika bir iş yaptığını söyleyebilmek *için her şeyini* verirdi.

Çevresinde toplanan insanlar, toz toprak içindeki yüzlerinde beklenti ve Bellamy'nin şaşkınlıkla fark ettiği üzere iç rahatlığıyla, bir şeyler söylemesi için Rhodes'a bakıyordu. 100 ekibindekilerin çoğu Rhodes'la dalkavuklarının buraya gelmesinden *hoşnut* gözüküyordu. Buraya gerçekten yardıma geldiğini sanıyorlardı.

Sonunda Rhodes konuşmaya başladı. "Yurttaşlarım, üzücü bir gün yaşıyoruz. Bugünün yasını kuşaklar boyunca tutacağız. Ama aynı zamanda harika bir gün yaşıyoruz. Burada sizlerin arasında bulunmaktan, uzun süre bekledikten sonra, Dünya toprağına basmaktan onur duyuyorum. İlk iniş gemisiyle Dünya'ya gelen sizlerin katkısı kolay kolay unutulmaz. Sizler cesurca öncülük ederek halkımızdan kimsenin yüzyıllardır ayak basmadığı yere geldiniz."

Bellamy, Clarke'ın yüzünü inceledi. Duygularını açık etmiyordu ama Bellamy ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Dünya'da doğmadığı halde, buraya ayak basmış bir sürü insan vardı. Mesela, Clarke'ın anne babası ve onlarla birlikte Dünya'ya gelenler. Gerçi şimdiye kadar, Bellamy ile Wells dışında, 100 ekibinden hiç kimse Clarke'ın annesi ile babasının yaşadığını öğrenmemişti.

"Sizler insan ırkının yeniden Dünya'da yaşayabileceğini kanıtladınız. Bu olağanüstü! Ama yaşamlarımız yalnızca içme suyuyla temiz havaya bağlı değil." Dramatik bir etki yaratmak için durdu ve gözlerini kalabalıkta gezdirerek etrafındakilerin gözlerinin içine tek tek baktı. "Yaşamlarımız birbirimize bağlı," diye devam etti. Kalabalıktan birkaç kişi kararlılıkla başını sallayınca Bellamy öğürmek istedi.

"Birbirimizi ve kendimizi korumak için de belirli kuralları izlemeliyiz," dedi Rhodes. *İşte başlıyoruz,* dedi içinden Bellamy ve her şeyi değiştireceğini bildiği sözcüklerin söylenmesini engelleyebilirmiş gibi ellerini sıkıp yumruk yaptı. "Koloni'de huzurlu bir yaşam vardı. Herkes güven içinde yaşıyordu. Kimsenin bir eksiği yoktu." Anlaşılan bu adam Arkadya veya Walden'da hiç yaşamamıştı. "Biz de türümüzün varlığını sürdürdük çünkü otoriteye saygı gösterdik, bizden bekleneni yaptık ve düzeni sağladık. Şimdi Dünya'da yaşıyoruz diye, hepimizden büyük önem taşıyan kanuna bağlılığımızı bir kenara bırakacak değiliz." Rhodes yeniden duraklayarak sözlerinin etki etmesini bekledi.

Bellamy, Wells'le Clarke'ın yüzünü inceleyince, ifadelerinden üçünün de aynı şeyi düşündüğünü anladı. Rhodes saçmalıyordu. İlk iniş gemisiyle buraya gelen 100 ekibinin, insanlığa yaptıkları "hizmet" karşılığında söz verildiği üzere suçlarının bağışlanmasına ilişkin hiçbir şey söylememişti. Ayrıca, o gün Bellamy'nin tanıklık ettiği mutlu kavuşmaların sayısı –Phoenixliler dışında bir ya da iki– temel alındığında, gemi yolculuklarında hiçbirinin ailesine öncelik verilmediği

anlaşılıyordu. Bu adamın kısacık bir konuşmaya bunca yalan sığdırması mide bulandırıcıydı. Ama daha da kötüsü, insanların çoğu söylenenleri yutmuşa benziyordu. *Gözlerinizi açın,* diye haykırmak istedi Bellamy. *Bu aptallar olmadan burada gayet güzel yaşadık. Bu embesilin tek bir sözünü bile dinlemeyin.*

"Teker teker her birinizin," Rhodes süslü sözcükler kullanarak ama buz gibi bir sesle konuşmasını toparlıyordu, "kendi kişisel refahınız ve ırkımızın devamlılığı için çoğunluğun yararına davranacağına ve kendisinden bekleneni harfiyen yapacağına inanıyorum. Teşekkür ederim."

Bellamy'nin içi ürperdi. Sıcak ve karışık bir motivasyon konuşması değildi bu, bir uyarıydı. Yardımcı Şansölye onları, *Söylediğimi yapın yoksa sürüden atılırsınız,* diye tehdit ediyordu. Bellamy kendi adına hizaya geleceğine inanmıyordu, orası kesindi. Koloni'de de kuralları harfiyen yerine getiren biri sayılmazdı. Şimdiyse, Dünya'da gecesini gündüzünü bir başına, ormanın derinliklerinde geçiriyordu ve bu saatten sonra yeniden birine boyun eğmesi olasılık dâhilinde değildi. Bellamy hayatında ilk kez özgürdü. Hepsi hayatlarında ilk kez özgürdüler...

Ama Rhodes, Bellamy'nin uçuş güvertesinde işlediği vatana ihanet suçunu asla bağışlamayacaktı. Bellamy şimdi bunu açıkça anlıyordu. Hatta Yardımcı Şansölye ile takipçileri Bellamy'yi ibret olsun diye cezalandıracaklar, yani öldüreceklerdi; büyük olasılıkla da halka açık bir idamla.

Bellamy'nin zihninde, çoktan düşünülmüş ve verilmiş bir

karar belirdi. Buradan gitmek zorundaydı. Ortalık güvenli olduğunda Octavia'yı almaya gelecekti. Şimdilik Clarke ile Wells onunla ilgilenirlerdi. Bellamy geriye doğru büyükçe bir adım atıp gözlerini Rhodes'dan ayırmadan ormanın içlerine yöneldi. İkinci adımında, sırtı doğruca bir ağaca çarptı. İnleyerek öne doğru düşerken dengesini sağlamaya uğraştı. Düşmemeyi başardı ama adımını atınca ayağının dibindeki kuru dal yığınına bastı. Dallar gürültüyle çatırdayınca sesler açıklıkta yankılandı.

Yüzlerce kafa, sesi takip etmek için havaya kalktı. Muhafızlar silahlarını omuzlarına kaldırıp namlularıyla ağaç sırasını taradılar. Rhodes, şaşırtıcı bir refleksle arkasına döndüğü gibi sesin kaynağını bulmak için etrafına bakındı. Bellamy kalakalmıştı. Hareket ederse kesin göze batardı. Tek seçeneği hiç kıpırdamadan durmak ve Rhodes ile muhafızlarının uzağı yeterince iyi göremediğini ummaktı.

Nerede o şans! Onu neredeyse anında fark eden Rhodes keyifle sırıttı. Uzunca bir süre birbirlerine bakarlarken Bellamy, Yardımcı Şansölye'nin onun Şansölye'yi rehin alan kişi olduğunu anlayıp anlamadığını kestiremedi. Derken adamın genelde ne düşündüğünü belli etmeyen yüzü resmen sevinçle parladı.

"Orada!" diye bağırdı Rhodes muhafızlarına, doğruca Bellamy'yi işaret ederek. Üniformalı ekip rekor bir sürede açıklığı geçti. Orman konusundaki bilgisinin kendisine avantaj sağlayacağına güvenen Bellamy hızla arkasına döndü. Son sürat koşarken ağaç köklerinin üzerinden atlayabilir, alçak

dalların altından eğilerek geçebilirdi. Ama henüz birkaç metreden ileriye gidemeden önce bir, ardından iki kişinin üzerine atılıp onu yere devirdiğini hissetti. Tepesine binen muhafız homurdanarak elleriyle Bellamy'nin kollarını tutmaya uğraştı. Sertçe karşı koyan Bellamy, tekmeler, yumruklar savura savura adamla güreşerek önce dizlerinin üzerinde durmayı, ardından da ayağa kalkmayı başardı. Kalbi öyle bir çarpıyordu ki kaburgalarının kalp atışlarıyla titreştiğini hissediyordu. Tüm organlarında adrenalin dolaşıyordu. Kendini, 100 ekibini yaşatmak için izlerini sürüp öldürdüğü hayvanlardan biri gibi hissetti.

Birkaç muhafız daha gelip Bellamy'nin çevresini sarmaya başladı. Muhafızlardan birine doğru birkaç kısa adım attı ama son dakikada, eğilip kendi ekseni etrafında dönerek aksi yöne doğru koştu. Muhafızlar yetişmek için davrandılar. Bellamy hâlâ ellerinden kurtulabileceğini umarak gölgeli ormanın içlerine doğru birkaç adım attı.

Ama Bellamy'yi bu kez bedenleriyle durdurmaya çalışmadılar. Ağaç gövdelerinde yankılanan keskin bir *pat* sesi, düzinelerce kuşu ürkütüp yukarılardaki dallara kaçırdı. Bellamy omzuna keskin bir acı saplandığını hissederek haykırdı.

Onu vurmuşlardı.

Yere düşer düşmez başına üşüşen muhafızlar, Bellamy'yi sertçe ayağa kaldırıp yarasından akan kana aldırış etmeden kollarını arkasında bağladıktan sonra sürükleyerek açıklığa götürdüler.

"Bellamy!" Clarke'ın sesini duydu. Ses sanki çok uzaklar-

dan geliyordu. Görüntünün bulanıklığına karşı, onun insanları itip muhafızlara bağırarak, yanına yaklaştığını gördü. "Bırakın onu! Vurdunuz işte. Yetmedi mi? Lütfen, bırakın da bir bakayım. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var."

Muhafız grubu ortadan ikiye ayrılarak Clarke'ın geçmesine izin verdiler. Clarke kollarını Bellamy'nin göğsüne dolayıp yere yatmasına yardım etti. "Sorun yok," dedi, güçlükle nefes alarak. Clarke gömleğini yakasından omzuna kadar yırttı. "Ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum. Kurşun sıyırıp geçti galiba." Bellamy başını salladı ama dişlerini birbirine geçirdiğinden konuşamadı.

"Emirleriniz, efendim?" Muhafızlardan biri açıklığın karşı tarafındaki Rhodes'a seslendi.

Bellamy yanıtı duymadı. Bilincini kaybederken kafasında tek bir düşünce vardı: Dünya'da bir tutuklu olarak yaşamaktansa ölmeyi yeğlerdi.

7

Wells

Wells normalde dışarıda uyur; yıldızlarla dolu, sessiz açıklığı tıkış tıkış kulübelere yeğlerdi ama son iki geceyi gözünü kırpmadan revir kulübesinde, yerde geçirmişti.

Clarke elinden geldiğince tüm zamanını Bellamy'nin yanı başında, yarasını temizleyerek, ateşini kontrol ederek geçiriyor; onun dikkatini dağıtıp acısını unutturmak için ne kadar saçma sapan şey varsa anlatıyordu. Ama Clarke'ın ilgilenmesi gereken düzinelerce başka hastası da vardı, o yüzden Wells elinden geldiğince katkıda bulunuyordu. Bellamy'nin suyunu içip içmediğini kontrol ediyor, kendine geldiği zamanlarda ona kampta yaşananlar konusunda bilgi veriyordu.

Wells inlemesini bastırarak ayağa kalktı ve omuzlarını ovuştura ovuştura esnedi. Herkese yetecek kadar yatak bulunmadığından yatakları yaralıların almasını sağlamıştı. Bellamy'ye şöyle bir baktı; rahatsız, acı dolu bir gece geçir-

dikten sonra sonunda uykuya dalmıştı. Sargısından görünürde kan sızmıyordu, bu da iyi bir şeydi ama Clarke'ın enfeksiyon konusundaki endişeleri giderek artıyordu.

Bellamy'nin solgun yüzüne bakınca içinde Yardımcı Şansölye'ye karşı yeni bir öfke dalgası kabardı. Babası, hedeflerindekinin oğlu olduğunu bilse de bilmese de muhafızların Bellamy'yi vurmasına *asla* izin vermezdi. Rhodes'un düzen ve adaletle ilgili söyleyecek çok şeyi vardı ama kendi öğütlediklerini uygulamak gibi bir tasası yoktu anlaşılan.

Wells, kapının çarpmamasına dikkat ederek sessizce dışarı çıktı. Eskiden Dünya'da en sevdiği zaman dilimi, sabahın erken saatleriydi. Kamptakiler uyanmadan kendine bir saat ayırıp güneşin doğuşunu izlerdi, sonra da kampın günlük rutini başlardı: Önce su görevindeki çocuklar kalkar, boş bidonları ve karman çorman saçlarıyla dereye giderlerdi. Ardından ortaya çıkan oduncular ekibi kimin en hızlı bitireceğini görmek için birbirleriyle yarışarak odun kesmeye koyulurdu. Çarçabuk kendine has gelenek ve göreneklere sahip bir topluluk oluşturmuşlardı. Birçok açıdan Koloni'dekinden daha mutlu, daha özgür bir yaşamları vardı.

Ama diğer Koloniciler geleli yetmiş iki saatten az bir süre geçmesine karşın bu sabahlar artık uzak bir hatıra gibi geliyordu. Sasha'yı günlerdir görmemişti. Rhodes'a Dünyalılardan söz etmenin doğru bir yolunu bulana kadar Sasha'nın Weather Dağı'nda kalmasının daha güvenli olacağına karar vermişlerdi ama yokluğu fiziksel bir acı veriyordu.

Normalde boş olan açıklığa perişan haldeki insanlar yayıl-

mıştı: Kulübelerde yer kapamadıkları için bütün gece gözlerini kırpmadan korkuyla, hiç tanımadıkları gökyüzüne bakan yeni gelenler veya yerlerini kapan işgalcilerle uğraşmaktansa ıslak çimenlerde yatarak dondurucu havaya meydan okumayı seçen, 100 ekibinin hoşnutsuz üyeleri...

Birkaç yetişkin, soğuk ateş çukurunun çevresinde durmuş, birilerinin gelip ateşi yakmasını bekliyordu. Bir kenarda derin bir sohbete dalmış bir grup muhafız, ayrılıkçı Dünyalıların ilk göründüğü tepeyi işaret ediyorlardı. Wells, Dünya'da başka insanların da yaşadığını açıklamanın artılarını ve eksilerini tarttıktan sonra, dün Rhodes'a iki gruptan söz etmişti: Sasha'nın babasının liderliğindeki barışçı grupla Asher ve Priya'yı öldüren şiddet yanlısı grup. O zamandan beri, Rhodes muhafızları gece gündüz açıklığın kenarlarında nöbete dikmişti.

Ateş çukuruna doğru yürüyen Wells zorla gülümseyerek, "Günaydın," dedi.

Grup başıyla Wells'i selamladı ama hiç kimse ağzını açmadı. Wells neler hissettiklerini biliyordu. Kendisi de ilk günlerinde aynı şeyleri hissetmişti: Dünya'ya yolculuğun yol açtığı travma ve şaşkınlığın üstüne, bir de arkalarında bıraktıkları insanları kaybetmenin sarsıntısını yaşıyorlardı. Ama Wells hayatlarına devam etmenin tek yolunun bir şeylerle uğraşmaktan geçtiğini de biliyordu.

"Ateş yakmayı öğrenmek isteyen var mı?" diye sordu. Hepsi farklı derecelerce coşku göstererek Wells'in teklifini kabul ettiler ama yalnızca tek bir kişi, yirmilerinde bir kadın, kendi başına deneyecek kadar uzun süre dayandı. Wells kolla-

rına kütükler yığdığı kadını, ateş çukuruna geri yolladı. En iyi hava akımını sağlamak için kütükleri nasıl piramit biçiminde yığacağını ve adım adım nasıl tutuşturacağını gösterdi. Wells, ateşi yaktıklarında gülümseyen kadının gözlerinde yeniden ufacık bir yaşam kıvılcımının çaktığını gördü.

"Bravo!" dedi Wells. "Bir gözün ateşte olsun. Pişirilecek yiyecekler gelince biraz daha güçlendiririz." Wells avlanma görevi için toplanmış küçük gruba yöneldi. Gözlerini üzerinde hissedince durdu. Silahları omuzlarında, birinin ne yapacaklarını söylemesini bekliyorlardı.

Tutuklandığında subay rütbesi alınmıştı alınmasına ama Wells yine de hafifçe öksürüp eğitimde öğrendiği ses tonuyla gruba seslendi: "Her biriniz bir avcı grubuyla yola çıkmalısınız. Beslememiz gereken çok sayıda insan var. Bu silahların da faydası dokunabilir."

Muhafızlar izin istermişçesine birbirlerine baktıktan sonra omuz silkip Wells'i izlediler. Wells onları gruplara ayırıp avlarını ürkütmemek için sessizce yürümeleri konusunda birkaç öneride bulundu. Geride yalnızca iki kişi kalmıştı. Onlar da Rhodes'un, Bellamy'nin kaçmaması için revir kulübesini korumakla görevlendirdiği muhafızlardı.

Acıkmış insanlar, kahvaltıda yiyecek bir şeyler bulmak için tıklım tıklım kulübelerden dışarı döküldükçe açıklıktaki gürültü arttı.

Acilen daha çok kulübeye ihtiyaçları vardı ama kulübe yapmak için kereste işine girişmek ve en az bir hafta inşaatla uğraşmak gerekirdi. İşi bir an önce halletmek için havalar

soğumadan yeni gelenlerden yirmi veya otuz kişiyi eğitmek zorundaydılar. Ayrıca daha çok su kovasına ihtiyaçları vardı. Enkazın metallerinden kova yapmaları gerekiyordu. Wells, bir grubu işe yarayabilecek durumdaki parçalardan en az on tane almak için kaza alanına göndermeyi kafasına not etti. Gerçi bir an önce daha fazla yiyecek bulamazlarsa bunların hiçbir önemi kalmayacaktı. Bellamy iş göremez durumdayken yiyecek bulmakta her zamankinden çok zorlanacaklardı. Wells yavaşça nefes vererek düşüncelerini bir düzene soktu ve bir anlığına sabah güneşinin yüzünü ısıtmasına izin verdi.

Gözlerini açıp erzak kulübesine geçti ve kulübenin önünde, elindeki listeyi gözden geçiren Arkadyalı çocukla konuşmak için durdu. Gelen ve giden malları takip edebilmek için vardiyalar halinde envanter tutmaya başlamışlardı.

Wells çocuğa yedek giysilerin durumunu soracaktı ki arkasında birinin hafifçe öksürdüğünü duydu. Dönünce Yardımcı Şansölye Rhodes ile burun buruna geldi. Rhodes dudaklarını birbirine bastırmış, gerçek mutluluktan eser taşımayan, gergin bir gülümsemeyle Wells'i süzüyordu. İki yanında yaşça büyük iki muhafız vardı. Wells onları subaylık eğitiminden tanıyordu. Biri Wells'in ateşli silahlar eğitmeniydi, ötekiyse bir keresinde Wells'e beş yüz şınav çektirmişti. Anımsayınca yüzünü ekşitti.

"Günaydın, Subay Jaha."

"Günaydın, Yardımcı Şansölye Rhodes. Subaylar." Wells, Phoenix'in keskin ışıklarının yerine, tepelerinde yüzülen yumuşak bulutların ve uçsuz bucaksız mavi gökyüzünün altında yersiz kaçan bir hareketle, onları selamladı.

Rhodes elini uzattı, Wells de kabul etti. Rhodes parmaklarını gereğinden biraz sertçe kavrayıp gereğinden uzun bir süre sıktı. Wells her zaman üstlerine ve kurallarına saygılı, örnek bir muhafız, örnek bir subay olmuştu. Eğitiminin her aşamasında üstün başarı göstermiş, hemen her zaman sınıfının birincisi olmuştu. Öteki öğrencilerin dalga geçmesine ya da daha kötüsü, arkasından Şansölye'nin oğlunun öğretmenlere yağ çektiğini söylemelerine yol açsa da Wells protokolü bilip uygulamakla övünürdü. Arkasından söylenenlere kulak asmazdı. Kendini yetenekleriyle kanıtlamak isterdi. Kanıtlamıştı da. Wells'in birinci sınıf bir subay olduğunu kimse inkâr edemezdi. Ama bugün elini Yardımcı Şansölye'ye kaptırmış, açıklıkta dururken tiksintiden başka hiçbir şey hissedemedi. Henüz ağzını bile açmamışken Rhodes'un ne söyleyeceğini biliyordu sanki.

"Dikkate değer bir liderlik sergilediniz, Subay Jaha."

"Teşekkür ederim, efendim," diye karşılık verdi Wells kendini hazırlayarak.

"Özellikle de böylesine *genç* birine göre." Rhodes genç sözcüğünü vurgulayarak bir hakarete dönüştürmüştü. "Konsey adına, sana hizmetlerin için teşekkür etmek isterim, genç adam." Wells hiçbir şey söylemedi. "Dünya'da, geçici de olsa, ihtiyaçlara uygun bir kamp kurmuşsun." Yardımcı Şansölye'nin üst dudağı küçümsercesine kıvrıldı. "Ama senin yaşındaki birine göre gereğinden fazla sorumluluk üstlenmişsin. Oysa gençliğinin tadını çıkarman gerekir."

Wells, Asher'ın, kendi boynundan birkaç santim uzaktaki

boynunu delen oku gözünün önüne getirdi. Priya'nın ağaca asılı, şişmiş cesedini gördü. O ilk birkaç günde hep birlikte çektikleri korkunç açlığı, midelerindeki guruldamayı hissetti. Rhodes'un suratına, *Ne gençlik ama!* diye haykırmak istedi. Ancak dudaklarını birbirine bastırmayı sürdürdü.

"Artık biz daha deneyimli liderler görevi devralacağız," diye sürdürdü Rhodes. "Sen de hak ettiğin molanın tadını çıkaracaksın."

Burun kanatları şişen Wells yanaklarının yandığını hissetti. Yüzündeki askerlere özgü ifadesizliği korumaya çalıştı. Rhodes kontrolü ele alıyordu ama anlaşılan neye bulaştığından haberi yoktu. Başlarda Wells'in de yoktu. Oysa şimdi Dünya'da geçirdiği haftalarda öğrendiği hayati bilgileri paylaşabilirdi. Wells sakin ve diplomatik bir ses tonuyla konuştu: "Saygısızlık etmek istemem efendim ama ilk gemiyle buraya gelen bizler, kısa bir sürede oldukça çok şey öğrendik. Burada işler göründüğünden karışık. Biz bunu zor yoldan öğrendik. Size bir hayli zaman kazandırabilir, sizi zahmetten kurtarabiliriz. Öğrendiklerimizi paylaşmamıza izin vermeniz buradaki herkesin işine yarar."

Gülümsemesi iyice gerilen Rhodes boğuk bir kahkaha attı. "*Saygısızlık etmek istemem* Subay ama sanırım biz karşılaşabileceğimiz her şeyin üstesinden gelecek niteliklere sahibiz. Bu topluluğu ne kadar çabuk düzene sokarsak güvenliği de o kadar çabuk sağlarız."

Wells, Rhodes'un gözündeki bakışı tanıyordu. Yaşamı boyunca insanların yüzünde gördüğü küçümseme, alay ve kış-

kançlıkla karışık bir bakıştı bu. Şansölye'nin oğlu sıfatını taşımak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Rhodes, Wells'e bakınca şımarık, bilmiş bir çocuk görüyordu. Wells yeni Kolonicilerin her birine tek başına birer kulübe yapsa bile Rhodes'un gözünde hep gösterişçi yaftasıyla kalacaktı. Wells, Yardımcı Şansölye ile en üstteki makamın arasında duran bir kişinin oğlu olarak, Rhodes'un hüsranını simgeliyordu.

Wells'in, ilk haftalarda 100 ekibinin sağ kalmasını sağlayarak kazandığı tüm saygınlık, nüfuzuyla birlikte hızla eriyip gidiyordu. Eğer bu Rhodes'la birebir konuşmak için son şansıysa bu şansı iyi değerlendirecekti.

"Peki, efendim," dedi Wells en saygılı ses tonuyla. Rhodes, kendinden hoşnut bir ifadeyle, onu sertçe selamladı. Topuklarının üzerinde döndü ve sadık evcil hayvanlar gibi peşinden gelen muhafızlarıyla birlikte uzaklaşmaya başladı. "Yalnız tek bir şey var," diye seslendi Wells, Rhodes'un arkasından. Yardımcı Şansölye durup yüzünde sinirli bir ifadeyle arkasına döndü. "Mahkûm Bellamy Blake."

Rhodes gözlerini kıstı. "Ne olmuş ona?"

"Kampın bekası için hayati bir önemi var."

"Anlayamadım, Subay." Rhodes kuşkuyla başını salladı. "Babanızın az kalsın öldürülmesine yol açan o genç adamdan mı söz ediyorsunuz?"

"Evet, efendim. Bellamy elimizdeki en iyi avcı. Hepimizin sağ kalmasını sağladı. Ona ihtiyacımız var."

Rhodes'un yüzündeki gülümseme kayboldu, ifadesi iyice soğuklaştı. "O çocuk," dedi Rhodes yavaşça, "bir katil."

"Değil," dedi Wells, sesinin hissettiğinden daha sakin çıkması için uğraşarak.

"Kimseye zarar vermek istemedi. Yalnızca kız kardeşini korumaya çalışıyordu." Wells, Bellamy'nin korumacılığının Yardımcı Şansölye'yi etkilemesini umuyordu ama *kız kardeş* sözcüğü yalnızca bir küçümsemeye yol açtı. Wells, çaresizlikten Bellamy ile kardeş olduklarını kabul ederse olacakları hayal bile edemiyordu.

"Babanın burada olmamasının nedeni o," diye haykırdı Rhodes. "*İdareyi benim ele almamın* nedeni." Arkasını döndüğü gibi hızla uzaklaştı.

Wells umutsuzluk içinde Yardımcı Şansölye'nin arkasından bakakaldı. Bellamy'ye hoşgörü gösterilmeyecekti. Merhamet gösterilmeyecekti.

8

Clarke

Dikişler tutmuyordu. Clarke dişlerini sıkarak Bellamy'nin omzundaki yarayı o gün üçüncü kez temizledi. Tarafsız baktığında hüsran duymanın işleri kolaylaştırmadığının farkındaydı ama aklının bir kısmı, bir sonraki aşamada ne yapılacağını düşünmekle meşguldü. Şansını deneyip Bellamy'nin enfeksiyonla savaşmasını, dikişlere karşın iyileşme göstermesini umabilirdi. Ya da riske girip dikişleri alarak yerine yenilerini koyabilirdi ama o zaman içerideki yara yeniden açılabilir, Bellamy'nin durumu eskiye dönebilirdi.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi ve odaklanmaya çalıştı. Gerçi Bellamy'nin şansı yaver gitmiş, kurşun temiz bir çıkış yapmıştı ama girebileceği en kötü yere, ana atardamarlardan birinin birkaç milimetre yakınına girmişti. Söz konusu bölgeyi dikmek, gemideki steril ameliyat odasında, parlak ışıkların altında bile, büyük ustalık isterdi. Ama bu karanlık kulübede, Bellamy'nin

başına dikilen ve yarayı her kontrol etmeye çalıştığında Clarke'ın yoluna çıkan iki muhafızla neredeyse olanaksızdı.

İşte bu yüzden doktorların önem verdikleri kişileri ameliyat etmemeleri gerekirdi. Baskı altında tarafsız bir karar verebilmek şöyle dursun, ellerinin titremesini bile güç bela engelleyebiliyordu. Elinin tersiyle Bellamy'nin alnını yokladı. Ateşi düşmüştü, bu iyiye işaretti ama zihni hâlâ karışıktı ve bir hayli acı çekiyordu. Bellamy'nin ne kadar çok acı çektiğini ve ona yardım etmek için elinden ne kadar az şey geldiğini düşünmek, Clarke'ı hasta ediyordu.

"Clarke?" Odanın öteki tarafından cılız bir ses duyuldu. "Clarke? Sana ihtiyacım var, lütfen." Seslenen Marin'di. Yaşlı kadının bacağında derin bir yara vardı. Clarke yarayı temizleyip dikmişti ama ağrı kesiciler ciddi biçimde azaldığından yalnızca acil durumlarda kullanılıyordu.

"Hemen geliyorum," dedi Clarke. Bellamy'nin yanından ayrılmak Clarke'ı öldürüyordu ama hâlâ ciddi tıbbi bakıma muhtaç öyle çok kişi vardı ki Clarke, Bellamy'nin yanında birkaç dakikadan fazla kalamıyordu. Clarke elini sıkınca gözlerini aralayıp gülümseyen Bellamy de onun elini sıktı. Clarke kolunu nazikçe yatağa bırakıp arkasını dönünce muhafızlardan biriyle burun buruna geldi.

"Affedersiniz." Clarke'ın rahatsızlığı sesinden anlaşılıyordu. Kulübede sürekli bir güvenlik görevlisi bulunması hem gereksizdi hem de Clarke'ın hastalarıyla yeterince ilgilenmesini engelliyordu. Ateşler içinde yanan Bellamy yarı baygın yarı hezeyanlı haliyle nereye gidecekti ki?

"Clarke, lütfen? Canım acıyor." Ses artık ağlamaklı, çaresiz bir hal almıştı.

Clarke'ın boşa harcayacak zamanı yoktu. Değiştirmesi gereken sargılar, vermesi gereken ilaçlar vardı. Yardım etme fırsatını bulduğu için mutluydu ama gece gündüz hastalara göstermesi gereken yorucu ilgi, kafasındaki endişeyi boşaltmasına yetmiyordu. Rhodes'u her görüşünde, bedenini öfke ve tiksinti kaplıyordu. Az kalsın Bellamy'yi öldüreceği yetmemiş gibi bir de onu mahkûm etmişti. Bellamy tehlikedeyken kamptan ayrılmasına olanak yoktu ve burada geçirdiği her saati, aslında annesinin ve babasının izini sürerek geçirebilirdi. Clarke'ı hâlâ Koloni'de sanıyor; aynı gökyüzü altında, aynı toprağa bastıklarını bilmiyorlardı. Öyle hüsran verici bir düşünceydi ki bu, aklına getirmek bile istemiyordu.

Clarke odanın öteki tarafına geçip Marin'in üzerine eğildi. Bacağındaki sargıyı kaldırırken annesinin ve babasının izini süreceği yerde burada, bu daracık kulübede kalarak onları nasıl yüzüstü bıraktığını düşünmemeye çalıştı.

"Bu kadar acı çektiğin için çok üzülüyorum," dedi Clarke yumuşak bir sesle. "Canının acıdığını biliyorum ama haberler iyi, yaran güzelce iyileşiyor." Marin perişan görünüyordu. Solgun yüzü ter içindeydi ama başını sallayıp sessizce *teşekkür ederim* demeyi başardı.

Clarke, Phoenix'te ders kitaplarının başında geceler geçirmiş, gemideki tıbbın inceliğine hayranlık duymuştu. Büyük hastalıkların çoğunun kökü kazınmıştı. Artık kanser veya kalp rahatsızlıkları hatta grip bile yoktu, ayrıca cildi yenilemek ve

kemikleri hızlıca kaynaştırmak için yöntemler geliştirilmişti. Tıbbın böylesine parlak bir çağında yaşadığı için büyülenmişti. Kendisinden önceki doktorlar gibi yaşamak istemiş, o yüzden de çok çalışıp prosedürleri, ilaçları ve fizyolojik süreçleri ezberlemişti.

O zamanki tıbbi ekipmanın onda birinin bile burada olması için her şeyini verirdi. Şimdi resmen karanlıkta iş görüyor, keskin neşterler yerine el yordamıyla çalışıyor, anti bakteriyel ilaçlar yerine uyduruk güvenceler veriyordu. Orta Çağ'da yaptıkları gibi, hastalarına tahta bir kaşığı ısırmalarını da önerebilirdi. Çevresindeki afallamış yetişkinlerin, travma geçirmiş çocukların yüzlerine baktı; ağlayıp inliyorlar, gözlerini uzaklara dikmiş öylece bakıyorlardı. Hemen dışarıda onlar gibi yüzlercesi daha vardı. Günbegün onca insanla tek başına ilgilenebilir miydi?

Üstelik buradakiler iniş gemilerinden birinde yer kapmayı başarabilmiş şanslı azınlıktı. Bazılarının yüzlerindeki bakıştan, kendilerini kurtarmanın bedelini son derece ağır ödedikleri anlaşılıyordu. Gözlerine kazınmış acıyı görebiliyordu; sevdiklerini, arkadaşlarını, komşularını geride bırakmanın, canını kurtarmak için başkalarını ölüme terk etmenin acısıydı bu. Clarke odanın arka tarafında, alçak bir yatakta sessizce yatan Keith adındaki çocuğa doğru eğildi. O gülümseyince çocuk da ona hafifçe el salladı. Clarke dün gece Keith'e anne veya babasıyla birlikte gelip gelmediğini sormuştu. Keith de sessizce başını iki yana sallamıştı. Clarke yüzündeki kederli ifadeden çocuğun Dünya'da yapayalnız olduğunu anladığından soru sormayı kesmişti.

Clarke onun gözetiminden çıktıktan sonra çocuğun başına gelecekleri merak ediyordu. Kaburgasındaki kırıklar yakında iyileşince hastane kulübesinin göreceli sessizliğinden ayrılacaktı. Şimdiye kadar, kimsesiz çocuklarla Octavia ilgilenmişti ama gencecik bir kızın yapabilecekleri de bir yere kadardı. Çocuğa avlanmayı veya suyun içilebilecek kadar temiz olup olmadığını anlamayı kim öğretecekti? Yıldızların altında uyuduğu ilk gece korkacak mıydı? Clarke, oğlanın alnına düşmüş terli saçlarını okşayıp burnunun ucuna dokundu. "Biraz dinlen, dostum," diye fısıldadı. Keith gözlerini kapattı ama Clarke oğlanın dinlenebileceğinden kuşkuluydu.

Keith'i böylesine küçük, böylesine yalnız görünce Clarke Dünya'da tanıdığı insanlar için şükran duydu. Son gelenlerin arasında birkaç tanıdık yüz de vardı: Mesela Doktor Lahiri ve evinin koridorundan tanıdığı birkaç kişi. Bir de Glass. Gerçek anlamda hiçbir zaman arkadaşlık etmemişlerse de kendilerini bildiklerinden beri tanışıyorlardı. Yaşamı boyunca gördüğü bir yüzü tekrar görmek, Glass'la ölen gemiye dair aynı anıları paylaştığını bilmek içini rahatlatıyordu. Her şeyi kendi başına anımsamak zorunda değildi sanki. Yükünü paylaşabileceği biri vardı.

Yorgunluktan ve endişeden kolları, bacakları külçe gibi ağırlaşmıştı ama yine de kendini zorlayarak sıradaki hastasına geçti. Hasta, omzu yüzünden hâlâ sinir bozucu miktarda acı çeken Doktor Lahiri idi.

Doktor Lahiri yataktan başını kaldırdı. Normalde hep temiz tuttuğu kır saçlarının yağlı ve karışık görünümü, neredey-

se omzundaki yaradan daha üzücüydü. "Merhaba, Clarke," dedi bitkin bir sesle.

"Selam, Doktor Lahiri. Başınız nasıl?"

"Daha iyi. Sersemliğim geçti. Seni de çift görmüyorum."

Clarke gülümsedi. "Gelişme var demek ki. Gerçi açık konuşmak gerekirse burada benden iki tane olsun isterdim."

Doktor Lahiri onu şöyle bir süzdü. "Burada harika bir iş çıkarıyorsun, Clarke. Umarım farkındasmdır. Annenle baban seninle gurur duyardı."

Clarke'ın yüreği kabardı ama üzüntüden mi minnettarlıktan mı, bilemedi. Annesiyle babasını yeniden göreceğinden emin, muhteşem birkaç gün geçirmiş; onlara anlatacağı şeyleri, paylaşacak kimse bulamadığı için içine attığı onca düşünceyi, onca öyküyü sonunda dile dökeceği anı düşlemişti. Oysa şimdi ailesinin izini bulmak için gereken bilgiyi bulma olasılığı azaldıkça azalmıştı.

"Size bir şey sormam gerek," dedi Clarke alçak sesle, muhafızların işitmeyeceğinden emin olmak için çevresine bakındı. "Geçen gün bir şey buldum. Annemle babamın yaşadığını düşünmeme yol açan bir şey." Doktor Lahiri'nin gözlerinin büyüdüğünü gördü ama bu gözlerde şaşkınlık, hatta kuşku yoktu. Acaba bunu zaten biliyor muydu? "Sanırım onlar Dünya'dalar," diye devam etti Clarke, derin bir nefes alarak. "Burada olduklarını biliyorum. Yalnızca onları nasıl bulacağımı düşünmem gerek. Siz... Siz bir şey biliyor musunuz? Beni doğru yöne sevk edebilecek herhangi bir şey?"

Doktor Lahiri içini çekti. "Clarke, biliyorum sen..."

Kapıdaki kargaşayla lafları yarım kaldı. Clarke arkasını dönünce Yardımcı Şansölye Rhodes'un odanın önünde durduğunu gördü. Yatakların arasında, kimin içeri girdiğini görmek için başlarını kaldıran hastaların mırıltıları duyuldu. Clarke umutsuzca Doktor Lahiri'ye döndü, konuşmalarını tamamlayabileceklerini umuyordu. Dr. Lahiri sonra konuşalım dercesine başını salladı.

Clarke, Yardımcı Şansölye'ye yöneldi. Elleri kalçasında, hastalarını ve revirini korumak ister gibi adamın karşısına dikildi. Yardımcı Şansölye'nin çevresinde yarım daire oluşturan muhafızlar kapı girişinden gelen ışığı kapatıyorlardı. Oda birçok bakımdan kararmıştı. Rhodes'un kendini beğenmiş yüzünü görmek bile Clarke'ı çileden çıkartıyordu. Hayatı boyunca herhangi bir şeye karşı böylesine güçlü bir duygu hissettiğini anımsamıyordu. Anne babasına, radyasyonun etkilerini insan denekler üzerinde, *çocuklar üzerinde* denemesini emreden Rhodes'du. Boyun eğmezlerse Clarke'ı öldürmekle tehdit eden, sonra da korkunç deneylerde herhangi bir payı olduğunu inkâr eden de oydu. Annesiyle babasını ölüme mahkûm etmişti. Şimdiyse gözlerini Bellamy'ye dikmişti.

"Yardımcı Şansölye," dedi Clarke, küçümsemesini gizlemeye uğraşmadan. "Size nasıl yardım edebilirim?"

"Clarke, seninle ilgili bir mesele yok. Bellamy Blake için geldik." Hafifçe Clarke'ın omzuna çarpıp yanından geçerek odanın içine ilerledi. Clarke ellerini sıkıp yumruk yaptı, tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Damarlarındaki kan ısındı, pişmanlık duyacağı bir şey yapmamak için hızlı hızlı birkaç nefes almak

zorunda kaldı. Rhodes namussuz ve ahlaksız olduğu kadar tehlikeliydi de. Annesiyle babası bunu zor yoldan öğrenmişti.

Clarke, Rhodes'un uyuyan Bellamy'ye yaklaşmasını seyretti. Yardımcı Şansölye onu bir süre süzdükten sonra dönüp çevik adımlarla kapıya yöneldi. Muhafızların yanından geçerken yüzlerine bakmadan konuştu: "Mahkûmu mahkeme gününe kadar tek kişilik hücreye kapatın."

Muhafızlardan biri, "Efendim," demeyi göze aldı. "Mahkûmu nereye koyacağız?"

Durup yavaşça dönen Rhodes gözlerini kısarak muhafıza baktı. "Kendiniz bulun," diye kestirip attıktan sonra, kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

"Tamam, efendim," dedi muhafız, Rhodes'un uzaklaşan sırtına doğru.

Clarke'm midesi kalktı. Sesi tanımıştı, konuşan Scott'tu. Başını kaldırıp bakınca Scott'un ifadesiz bir yüzle Bellamy'ye baktığını gördü. Normalde Scott'un lekeli suratı, sulu gözleri Clarke'ta uzun, sıcak bir duş yapma isteği uyandırırdı. Ama bu kez her zamanki gibi tiksinmedi. Bu kez küçümsemeden çok umutla doldu çünkü Scott, Clarke'a bir fikir vermişti. Kimse, özellikle de Yardımcı Şansölye Rhodes, Bellamy'yi incitemeyecekti. Clarke icabına bakacaktı.

9

Glass

Glass Dünya'ya gelebildiği için şanslı olduğunu biliyordu ama yaşamının geri kalanını ormana işeyerek geçireceğini bilse buraya gelmek için o kadar çabalar mıydı, bilemiyordu. Küçük barakadan çıkıp –aslında burası dördüncü duvarı bir ağaçtan oluşan, sundurma gibi bir şeydi– kampa doğru yürüdü. En azından kampa doğru yürüdüğünü sanıyordu. Ağaçların hepsi birbirinin aynıydı ama Glass yine de rotasını şaşırmıyordu.

Uzaktan gelen sesler Glass'ın kampa yaklaştığını doğruluyordu. Ormanın huzurlu sessizliğini gönülsüzce arkasında bırakarak açıklığa adım attı. Bir anda yön duygusunu yitirip donakaldı. Doğru yerde değildi. Normalde revir ile erzak kulübelerinin arasına çıkıyordu ama şimdi nasılsa kampın karşı tarafına gelmiş, inşası süren yatakhane benzeri yeni yapılardan birinin yanına çıkmıştı. Yaptığı yanlış hesaba içerleyerek bir sonrakinde daha dikkatli davranması gerektiğini kafasına

not etti. Luke hep tetikte olması, ormana tek başına gitmemesi konusunda defalarca nutuk çekmişti. Ama Luke durmadan çalışıyordu. Glass da kamptaki başka birinden tuvalete kadar kendisine eşlik etmesini istemeye çekiniyordu.

Glass, inşaat alanının çevresinde dolaşıp ağaç sırasının yanında alçak sesle konuşan iki adamın yanına çıktı. Adamlar konuşmaya daldıklarından Glass'ın arkalarında durduğunu fark etmediler. Glass varlığını hissettirip hissettirmeme konusunda kararsız kaldığından durdu. Konuşmaları bitene kadar sessizce beklemeli miydi yoksa yürüyüp yanlarından geçmeli miydi, bilemiyordu. Karar verecek fırsatı bulamadan adamlardan birini tanıdığını fark etti: Yardımcı Şansölye Rhodes.

Kafasında çelişkili duygular fırtınası kopan Glass donakaldı. Yardımcı Şansölye'de zaten Glass'ın tüylerini diken diken eden bir şey hep vardı, şimdi bir de muhafızlarına Bellamy'yi vurmasını emrettiğini görmek durumu iyileştirmemişti. Ancak bir yandan da bugün hayattaysa onun sayesindeydi. İniş gemilerine ulaşmaya çalışan kalabalık insan güruhu arasında Glass ile annesini fark edip onları maiyetine almış, son iki koltuğa oturmalarını sağlamıştı.

Glass o andan beri Rhodes'un konuşacak kadar yakınına gelmemişti ama şimdi sorulmamış binlerce soru ağzından dökülmeyi bekliyordu. Onlara neden yardım etmişti? Annesiyle ilişkisi neydi? Annesi ona, Glass'ın Koloni'de kendisini nasıl bir düş kırıklığına uğrattığını anlatmış mıydı?

Yardımcı Şansölye'nin sesi, Glass'ı düşüncelerinden ayırdı. "Mahkemeyi kampın merkezinde yapacağız. Katılımın

zorunlu olduğunu herkese duyurun. Her türlü vatana ihanetin ya da hainliğin cezasız kalmayacağını yakından görmelerini istiyorum."

Nefesi kesilen Glass kendini tuttu. Bellamy'den söz ediyordu.

"Peki, efendim," dedi öteki adam; üzerinde yırtık, kir pas içinde bir subay üniforması vardı. Glass adamın kim olduğunu biliyordu, Yardımcı Şansölye'nin sağ kolu Burnett'ti. Glass'ı kolundan yakalayıp annesiyle ikisini uçuş güvertesindeki güvenli alana çekmişti. "Peki, hapis cezasına karar verilirse onu uzun vadede nerede tutacağımızı düşündünüz mü?"

Rhodes keskin, kuru bir kahkaha attı. "*Hapis mi?* Bu mahkemeden tek bir sonuç çıkacak ve inan bana, o da hapis cezası olmayacak."

Burnett başını salladı. "Anlıyorum."

"Seninle birlikte konseye katılacağız. Bizimle buraya gelen birkaç ihtiyar Phoenixli de katılacak," diye sürdürdü Rhodes. "Onlarla konuştum. Yapmaları gerekeni anladılar. Mahkûmu idam edeceğiz, böylece herkes Dünya'da düzeni sağlamanın, Koloni'deki kadar, hatta daha da önemli olduğunu açıkça anlayacak."

"Anlıyorum, efendim. Ama lojistik konusuna gelirsek mahkûmu buraya rahatça getiremeyiz. İdamı nasıl gerçekleştirmek isterdiniz? Ateşli silahlarımız var ama..."

Burnett çok kısa bir an duraksadı. "Tetiği siz mi çekersiniz?"

Glass her yanını kaplayan bir mide bulantısıyla gözlerini

kapattı. Kulaklarına inanamıyordu. Hiçbir insanlık belirtisi göstermeden elektrik dağıtımını ya da yaklaşan bir anma günü kutlamasını tartışır gibi, Bellamy'nin idamını konuşuyorlardı.

"Bunu bir süredir düşünüyordum ve sanırım bu işe çok uygun birini biliyorum. Kanunlara bağlı, üstün başarılı bir muhafız. Aslında mühendis birliğinin bir üyesi. Ama son zamanlarda, başka şeylerin yanı sıra, bir kaçağa yataklık ederek asilik eğilimi gösterdiği için bu görevi üstlenirse kime sadık kalması gerektiğini anımsayacaktır, diye düşünüyorum."

Glass'ın başı dönmeye başladı. Birisi beynine giden oksijeni kesmişti sanki. Dengesini kaybetmemek için en yakındaki ağaç gövdesine elini uzattı. *Luke.* Yardımcı Şansölye, Luke'u sadakatini kanıtlamak için Bellamy'yi öldürmeye zorlayacaktı. Ama Luke kimseyi öldüremezdi ki... Büyük olasılıkla tetiği bile çekemezdi. O zaman Rhodes ona ne yapardı? Luke'un bağlılığını sorgulamaktan fazlasını yapar mıydı? Luke'un güvenilirliğinden kuşkuya düşer miydi? Çünkü Rhodes'un güvenmediği insanlara ne yaptığı gün gibi ortadaydı.

Rhodes ile Burnett, Glass'ın fark etmediği, küçük muhafız grubuna doğru yürümeye başladılar. Adamlar işitme menzilinden çıkar çıkmaz Glass uzun uzun nefes alıp verdi ama nefesi boğuk bir hıçkırığa dönüştü. Luke'u bulmalıydı. Gözleriyle kamp alanını taradıysa da Luke'u hiçbir yerde göremedi. İçini telaş kapladı. *Sakinleş,* dedi kendi kendine. *Korkuya kapılarak hiçbir şeyi çözemezsin. Uzayda yürürken sakinliğini korumuştun, Luke'u bulana kadar da koruyabilirsin.*

Glass kendini sakince yürümeye zorlayarak kampın mer-

kezinden geçip revir kulübesine yöneldi. Clarke, Luke'u görmüş olabilirdi. Glass içeri girdi. Gözlerinin penceresiz kulübenin loşluğuna alışması biraz zaman alınca geçici bir körlük yaşadığı hissine kapıldı. Görüş gücünü geri kazandığında Luke'un tam karşısında durduğunu gördü. Görev başındaydı. Bellamy'ye bekçilik ediyordu. Luke'u görmenin rahatlığıyla neredeyse gözleri yaşaracaktı. Ama ardından Luke'un silahını Bellamy'ye doğrultup tetiği çektiği gözünün önüne geldi, ateşlenen silahtan çıkan ses kafasında yankılandı. Buna izin veremezdi. Luke'u böyle bir karar vermeye zorlamalarına göz yumamazdı. Bir kenara çekilip Luke'u da incitmelerine seyirci kalamazdı.

Glass üç büyük adımda odayı geçip Luke'un kolunu kavradı. Luke savunma amacıyla yumruklarını sıkıp arkasına dönüverdi ama onu görünce gülümsedi.

"Selam!" dedi, kollarını gevşeterek. "Başıma iş açmaya mı çalışıyorsun?" Glass'ın yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemesi silindi. "Sen iyi misin?" dedi alçak sesle, konuşmalarını kimse duyamasın diye eğilerek.

"Konuşabilir miyiz?" diyen Glass başıyla kapıyı işaret etti. "Dışarıda?"

"Elbette." Luke öteki muhafıza döndü. "Hey dostum, bir dakikalığına dışarı çıkmam gerek. Sorun olur mu?" Muhafız omuzlarını silkti ve çıkardığı seslerden uyuduğu anlaşılan, kayışla yatağa bağlı Bellamy'ye baktıktan sonra Luke'a dönüp başıyla onayladı. Luke, Glass'ın peşinden gün ışığına çıktı.

Kulübenin arkasına geçtiler ve kimsenin dinlemediğinden

emin olunca Glass, Luke'a Rhodes'un söylediklerini anlattı. Glass, Luke'un, duyduklarını tüm ağırlığıyla kavrarken yüzünde acılı bir ifade belirdiğini görmekten hiç hoşlanmadı. Luke gözlerini kaçırıp uzaktaki ağaçların tepelerine baktı. Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Glass da nefesini tuttu. Kuşların cıvıltısı, odun kesen bir baltanın sesi kampta yankılanıyordu.

Sonunda Luke dişlerini sıkarak ona döndüğünde gözleri kararlılıkla alev alevdi. "Bunu yapmayacağım," dedi kararlı bir sesle.

Luke'un doğruyu yanlışı böylesine net bir biçimde ayırabildiğini görünce Glass'ın kalbi sevgi ve gururla doldu. Onun doğruluğuna ve onuruna hayrandı. Kapıldığı ilk şeylerden biriydi bu. Ama Luke'un başkasını kurtarmak için kendini tehlikeye atmasına asla göz yummaz, *yumamazdı.*

"Ama Luke bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Seni cezalandırırlar." Glass'ın sesi korkudan titriyordu. "Benim hayatımı kurtardı, biliyorum ama Rhodes tehlikelidir. Bellamy'nin idamı hakkında nasıl konuştuğunu duymalıydın. Öyle... Korkunçtu ki. Kim bilir neler yapar?"

"Biliyorum." Luke dişlerini sıktı, sonra da gevşetti.

İkisi de bir süre hiç konuşmadı. Glass, Luke'un elini tutup sıktı. Luke, uzay yürüyüşüne hazırlandığı zamanki gibi uzak ve mesafeli duruyordu.

"Luke!" dedi Glass, genç adamın elini tekrar sıkarak. Luke yavaşça dönerek ona baktı. "Böyle bitemez." Yaşadıkları onca

şeyden sonra, uğruna savaşıp kurtuldukları onca şeyden sonra, Rhodes'un Bellamy'ye yaptığı gibi, onları da günah keçisi ilan etmesine izin vermek çılgınlıktı.

"Bitmeyecek!" dedi Luke, ona sıkıca sarılarak.

Glass, Luke'un tanıdık kokusunu içine çekti. Artık Luke'la bağdaştırdıkça sevmeye başladığı dünyevi kokularla kaplanmış kokusunu. Glass, Luke'un kalbinin düzenli atışlarını yanağında hissediyordu. Tansiyonu düşmeye başladı, nabzı yavaşladı ve kanındaki adrenalin azaldı. Tüm ihtiyacı buydu. Tüm ihtiyacı *oydu.*

Glass aniden geri çekildi. Luke başını sağa sola çevirdi, içgüdüleri tehlikeyi sezmeye programlanmıştı.

"Ne yapacağımızı biliyorum," dedi Glass.

Luke kaşlarını birleştirip ona baktı. "Ne?"

"Buradan gideceğiz."

"Gitmek derken? Nereye gidebiliriz ki?"

"Bilmiyorum ama çaresini buluruz. Wells bize yardım edebilir. Sasha ile birlikte bize hangi yoldan gideceğimizi söyleyebilirler. Bir süre saklanabiliriz. Her şey unutulana kadar dönmeyiz. "

"Peki ya Dünyalılar? Tehlikeli olanlar?" diye sordu Luke. Glass'a delirmiş gibi bakıyordu.

"Şansımızı denemek zorundayız."

Luke uzunca bir süre yüzüne bakınca olumsuz bir yanıta hazırlanan Glass, başını iki yana sallamasını, görevini bırakmamakla ilgili saçma sapan bir şeyler söylemesini bekledi. Ama Luke'un yüzüne, onu şaşırtacak bir gülümseme yayıldı.

"Bu gece gitmemiz lazım o halde. Rhodes'a beni bulacak zaman vermemeliyiz."

Glass irkilerek Luke'a baktı. "Cidden mi? Gerçekten gitmek istiyor musun?"

Luke yaralanmamış elini Glass'ın beline koydu. "Geçen yıl ayakta kalmayı nasıl başardım biliyor musun? Sen hapisteyken, ben Walden'da her gece öleceğimizi sanırken? Beni ayakta tutan, seninle birlikte Dünya'ya gelme düşüncesiydi. Bunun yalnızca bir hayal olduğuna inandığım zamanlarda bile, seninle gezegeni keşfettiğimi düşlemekten kendimi alamadım. İkimiz, baş başa." Glass'ın belini bırakıp saçlarına uzandı. "İnanılmaz bir riske gireceğiz, gerçi. Biliyorsun."

Glass başını salladı. "Biliyorum. Ama burada sensiz kalma riskini almaktansa dışarıda seninle tehlikeye atılmayı yeğlerim." Luke'a gülümseyerek elini nazikçe kirli sakallarında gezdirdi. Luke da onun elini tutup parmak uçlarını öptü. "Ben de birilerine daha çok acı çektireceğime seninle birlikte buradan gitmeyi yeğlerim," dedi.

"O zaman gidip hazırlanalım. Dikkat çekmeden alabildiğimiz kadar erzak alır, sonra da yola koyuluruz."

"Vardiyamı bitirmem gerekiyor. Sen biraz suyla giysilerinin altına gizleyebileceğin kadar yiyecek al. Gün batımında da burada buluşalım. Herkesin yemek yediği saatte."

"Tamam," dedi Glass. "Ben Wells'i bulayım. Bence, Clarke'a da söylemeliyiz. Bellamy için ne planladıklarını bilmesi gerek. Çünkü sen yapmasan bile, biri yapacak."

"Ona güvenebilir miyiz?"

"Evet," dedi Glass. "Ona güvenebiliriz."

"İyi." Luke başını eğip Glass'ı usulca öpüverdi. "Adem ile Havva gibi olacağız," dedi gülümseyerek.

"Ormanda ne kadar kalırsak kalalım asla giysi yerine yaprak giymem."

Luke onu tepeden tırnağa numaradan süzdü, sonra da kafasından ne geçtiğini belli etmek için haylaz haylaz sırıttı. "Gidip hazırlan," dedi kızın dirseğine hafifçe vurarak. Glass'a son bir kez doya doya baktıktan sonra arkasını dönüp revir kulübesine girdi.

10

Clarke

Clarke keyifle geçirdiği kısacık bir an boyunca mutluydu. Keith iniş gemisinin Dünya'ya düşüşünden beri ilk kez ayağa kalkıp birkaç adım attığı için kulübedeki herkes sevinçliydi. Keith ağır aksak yürümeye çalışırken Clarke onun önünde durup kollarını açtı. Keith cılız kollarından biriyle, korumak istermişçesine kaburgalarını sarmalamış, ötekini de dengesini sağlamak için yana açmıştı. Clarke'ın kollarına doğru birkaç adım atınca Clarke onu nazikçe kucakladı. Keith iyileşecekti.

"Tamam, dostum. Hadi, seni yatağına geri yatıralım. Bir gün için bu kadarı yeter," dedi Clarke.

"Teşekkürler, Doktor Clarke." Keith'in gülümsemesi odayı aydınlatacak kadar büyüktü.

"Yalnızca 'Clarke'." Clarke gülümseyerek yatağa yatmasına yardım etti. Gözünün ucuyla, kulübedeki boş yatağı görünce içindeki geçici mutluluk tümüyle yok olarak arka-

sında panik ve umutsuzluk bıraktı. Akşamüstü muhafızlar gelip Bellamy'yi almış, onu açıklığın kenarında inşa ettikleri yeni hapishane kulübesine, kaza alanından çıkarılan metal plakalardan yapılmış, o iç karartıcı barakaya götürmüşlerdi. Bellamy'yi, kapının önünde aralıksız nöbet tutan iki muhafızla birlikte, bir başına içeri kapatmışlardı. Clarke, Rhodes'un ne planladığından tam emin değildi ama durumun kötüleşeceğini biliyordu. Bellamy ya doğru dürüst tıbbi bakım göremediğinden enfeksiyona yenik düşecekti ya da Rhodes, Bellamy'nin ölümünü kolaylaştırmak için...

Düşünceyi kafasından attı. Düşünülmeyecek kadar kötüydü. Clarke bir çaresini bulacaktı. Bulmak *zorundaydı*.

Keith dikkatle yerine yerleşirken Clarke, Marin'e döndü. Bacağı büyük gelişme göstermişti. Yarası hiçbir enfeksiyon belirtisi göstermeden iyileşiyordu. "Sıra sende Marin," dedi Clarke. "Oyalanmadan seni kaldırıp yürütelim."

"Sabırsızlanıyorum." Marin'in ağzı kulaklarındaydı. "Kaç zamandır bu gezegendeyim ama hâlâ ne bir ağaç ne de bir yaprak görebildim."

"Eh, seni buraya getirirken baygındın. Baygınken genelde öyle olur," diye takıldı Clarke. Kaygısız ses tonu midesinde büyüyen korkuyla çelişiyordu. "Ama sonra sana birkaç numune getiririm, idare edersin."

Biri kapının eşiğinden, "Clarke?" diye seslendi. Sesinde bir çaresizlik tınısı vardı.

Clarke arkasını dönünce rengi atmış, olduğu yerde kıpırdanıp ona kaygıyla bakan Glass'ı gördü. "Glass, ne oldu?"

"Ben... Seninle bir dakika konuşmam gerek."

"Elbette." Clarke aşırı yorulmuş bacaklarının izin verdiği hızla Glass'ın yanına gitti. Glass'ın asık yüzünde renk kalmamıştı. "Her şey yolunda mı?" Clarke'ın kalbi hafifçe sıkıştı. Wells'e bir şey mi olmuştu?

"Sanırım dışarı çıksak daha iyi," dedi Glass, gözlerini sinirli sinirli kulübede gezdirerek.

Clarke başını sallayıp başka bir şey söylemeden Glass'ın peşi sıra dışarı çıktı. Akşamüstü güneşi telaşlı manzarayı bir nebze yumuşatıyorsa da Clarke baktığı her yerde gerginlik belirtileri görebiliyordu. İnsanlar payları hakkında tartışıyor, muhafızlar huzursuz huzursuz ağaçlara bakıyor, uzaktakilerse Bellamy'nin hücresinin önünde hazır olda duran iki muhafızla göz göze gelmemek için başlarını eğiyordu. Clarke, Bellamy'nin bir başına hasta halde orada yattığını düşününce koşa koşa kapıları kırıp geçmek, muhafızlara lanetler yağdırmak istedi.

Gözlerini oradan ayırarak ilgisini Glass'a yöneltti. "Neler oluyor?"

"Konu Luke... Ve Bellamy..."

Clarke şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. Luke ile Bellamy'nin birbiriyle ne ilişkisi olabilirdi ki? Luke dünyaya indiğinden beri Bellamy ya baygındı ya da uyuyordu. Luke'la tanışmış mıydı ki?

Glass, konuşmak için cesaretini toplarmış gibi yavaş yavaş nefes alıp verdi. "Clarke, ben yalnızca... Bilmen gerektiğini düşündüm. Bellamy'yi idam etmeyi düşünüyorlar." Korkunç

sözcüğü söylemek fiziksel bir acı veriyormuş gibi, güçsüzleşmişti sesi.

Midesi altüst olan Clarke ağlamamak için dudaklarını ısırdı. "İdam mı?" diye fısıldadı. Glass başını salladı.

Clarke böyle bir şeyi beklemiyor değildi. Aldığı tıp eğitimi Clarke'a her olasılığı değerlendirmeyi, hatta en acımasız olasılıkla en başında yüzleşmeyi öğretmişti. Ama kafasında en kötü senaryoyu tasarlamaya çalışmakla, bunu bir başkasının ağzından duymak arasında çok büyük fark vardı.

"Bir duruşma yapmayı planlıyorlar ama tümüyle düzmece," diye sürdürdü Glass, söylediği her sözle birlikte yüzündeki acı büyüyordu. Rhodes'un Bellamy'yi Luke'a öldürteceğini anlattı. "Ama Luke'u buna zorlamalarına göz yummayacağız," dedi hızlıca. "Kamptan ayrılıyoruz. Bu gece. Böylece siz de zaman kazanmış olacaksınız."

"Bunun... Bunun bize ne yardımı dokunur ki?"

"Luke, Rhodes'un emirlerini yerine getiremeyeceğinden idamı yeniden düşünmek zorunda kalacaklar. Kalıcı bir çözüm değil ama size bir yol bulmanız için fazladan bir gün kazandırabilir."

"Siz... Siz bu yüzden mi gidiyorsunuz? Luke, Bellamy'yi öldürmek zorunda kalmasın diye mi?"

Glass başını sallayınca Clarke'ın göğsünde bir şeyler koptu, içini eşi görülmedik bir sevgi ve minnettarlık dalgası kapladı. Glass'ın eline sarılıp tüm iğneleyici yorumları için Glass'ın okulda yaptığı hatalara içten içte güldüğü her an için affını dilemek istedi. Daha önce kimseyi böylesine yanlış

değerlendirmemişti. Ama yerinden kıpırdayamadı, zorlukla konuşabiliyordu. Bellamy'yi öldüreceklerdi. Sevdiği çocuğu açıklığa sürükleyecekler, o güne dek tanıştığı en nazik, en cesur kişiye bir silah doğrultup bir parmak hareketiyle yaşamına son vereceklerdi.

Ama ardından Clarke'ın kafası çalışmaya başladı, başka içgüdülerinin harekete geçtiğini hissetti. *Hayır.* Bunun gerçekleşmesine izin vermeyi reddediyordu. Clarke hayat kurtarıyordu, kenara çekilip kurtardığı hayatların ihmalkârlığa terk edilişine seyirci kalamazdı. Bellamy'yi kurtarmanın bir yolunu bulacaktı. Glass, Luke'la birlikte kampı terk etme cesaretini gösterebiliyorsa Clarke da gerekeni yapma cesaretini gösterebilirdi.

Düşündükleri üzerine, Glass'ın planının ciddiyetini iyice kavramaya başladı. "Glass, başka bir yol olmalı. Bu çok tehlikeli... Siz bölgeyi bilmiyorsunuz. Hem... Dışarıda bize zarar vermek isteyen insanlar var."

"Wells diğer Dünyalı gruptan bize söz etti. Dikkatli davranacağız, söz." Kendini zorlayarak gülümsedi ama gülümsemesi hüzünle bakan, iri mavi gözlerine ulaşmadı. "Ama dinle Clarke," dedi Glass, elini Clarke'ın koluna koyarak. "Luke'un buradan gitmesi, Bellamy'nin kurtulacağı anlamına gelmiyor. İnfazı gerçekleştirecek birini bulurlar."

Clarke başını salladı, kafası karışmıştı. "Biliyorum. Sanırım bir planım var." Scott'un ekşi nefesini ve keskin bakışlarını düşündü. İçi ürperdi ama kararı kesindi: Scott'un Bellamy'yi serbest bırakmasını sağlamak için tüm ikna gücünü kullanacaktı.

"Benim yardımım dokunur mu?" diye sordu Glass, umut ve merak dolu bir yüzle. "Yani, gitmeden önce?"

Clarke kafasında şekillenen planı bir kez daha gözden geçirdikten sonra, yavaşça başını sallayıp kekeleyerek Glass'a yapması gerekenleri anlattı. Bir anlığına, Clarke gerekenden fazlasını söylediğinden endişelendi. Glass şaşkınlığını yansıtan fal taşı gibi açılmış gözlerle Clarke'a bakıyordu. Ama Glass'ın yüzünde bir şeyler değişti, ifadesi anlayışlı ve kararlı bir hal aldı. Clarke'ın Bellamy'yi kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğini anlamıştı.

Tek umudu, bunun yeterli gelmesiydi.

11

Wells

Wells hiçbir zaman idareyi ele almaya yeltenmemişti. Her şey kendiliğinden gelişmişti. Yapılması gereken bir şeyler görünce yapıyordu. Bir şeyin daha iyi bir biçimde yapılabileceğini düşünürse söylüyordu. Wells, Rhodes gibi iktidar derdinde değildi. Yalnızca insanları yaşatmak için bulabildiği en iyi yol buydu.

Erzak barakasına girip kaza alanından topladıkları yığınla ıvır zıvırı gözden geçirdi. Rhodes'un envanterleri değerlendirmesinden hoşlanmayacağını biliyordu ama Yardımcı Şansölye günün çoğunu, şüphe uyandıracak bir biçimde gözlerden uzakta geçiriyordu. Ayrıca Wells eğer yakalanırsa her zaman bir bahane bulabileceğini düşünüyordu. Oyalanacak bir şeyler bulması gerekiyordu. Açıklıkta durmaya dayanamıyordu. Yeni hapishanenin önündeki silahlı muhafızları görmek onu hasta ediyordu. Bellamy'ye yardım etmenin bir yolunu bul-

mak için kafasını çalıştırmaya uğraştı ama durumu iyice kötüleştirmeden Rhodes'la konuşmanın bir yolunu bulamadı.

O yüzden, kendini ya da Bellamy'yi öldürtmeyecek bir plan yapana kadar envanter tutacaktı.

Koloni'deki sorumlular 100 ekibinin iniş gemilerine gerçek erzak namına pek bir şey koymamışlardı. Dünya'da bir ay geçirmek şöyle dursun, 100 ekibinin yolculuğu sağ salim atlatabileceğine bile inanmamışlardı sanki. İşe yarar birkaç şey vardı: Bir kasa ilaç ve ilk yardım malzemesi, çoktan bitmiş iki karton protein macunu, az sayıda battaniye, su bidonu, yemek pişirme malzemesi ve silah. İkinci tur iniş gemilerinde daha da az erzak vardı. Wells'e göre, bunun nedeni Koloni'den son dakikada ayrılmalarıydı.

Ama nasılsa 100 ekibi ve yeni gelenler muazzam sayıda erzak stoklamayı başarmışlardı. Kırık koltuklarla metal parçalarını kovalara, yataklara, masa ve sandalyelere dönüştürmüşlerdi. Branda ve döşemeleri kayış ve tellerle dikerek, tenteler, çadırlar ve battaniyeler yapmışlardı. Dışarıda kurutabilecekleri geniş, düz yapraklar bulmuş, bunları dokuma sepetlerden tabaklara ve kâselere kadar, çeşitli amaçlarda kullanmışlardı. Yemek pişirmek, kendilerini korumak ve temizlenmek için bulabildikleri her şeyi kullanmışlardı. Onca insanın kafa kafaya verip hayatta kalmanın yolunu bulmaları gerçekten etkileyiciydi. Wells gemide ne kadar rahat bir hayat sürdürdüklerini hiç bu kadar iyi anlamamıştı.

Dışarının şamatasından sonra erzak barakasının sessizliği iyi gelmişti. Wells acele etmeden envanterleri değerlendirerek

ateş yakmak için daha çok çıra ve yaprak toplamaya koyulmaları gerektiğini kafasına not etti. Yemiş ve bitkilerle idare ediyorlardı, ayrıca hayvan izi sürecek yepyeni bir ekip kurulmuştu. Bu da Bellamy'nin uzunca bir süre ava çıkamayacağı düşünülürse iyi bir şeydi.

Wells ayağa kalkıp başının üzerine kaldırdığı kollarını esnetti. Binanın yanından yumuşak bir *dank* sesi duydu. Herhalde Felix, Wells'in söylediği gibi yağmur varillerini sürüklüyordu. Yardım edip edemeyeceğine bakmak için dışarı çıktı. Barakanın yanma gelip Kendall'ı görünce olduğu yerde donup kaldı. Başlarda tatlı birine benzeyen genç kız, Wells'in öyle çok üstüne düşmüştü ki Wells kızın kendisine zararsız bir ilgi duyduğunu düşünmüştü. Ama son haftalarda davranışları Wells'i iyiden iyiye endişelendirmişti. Tuhaf aksanından, hapiste sonlanan yaşam öyküsünün sürekli değişip durmasına kadar, onunla ilgili hiçbir şey mantıklı değildi.

Ama asıl sorun bu değildi. Vahşice katledilip bir ağaca asılan arkadaşı Priya'yı düşününce Wells'in tüyleri diken diken oldu. Herkes elbette Priya'yı Dünyalıların öldürdüğünü düşünmüştü, tıpkı Asher'i öldürdükleri gibi. Ama o korkunç günün dehşet verici detayları bile mantıklı değildi. Priya onların kampından alınmış bir iple asılmıştı, üstelik ayağına kazınmış tüyler ürperici harfler mezar taşının üzerindeki el yazısına korkunç derecede benziyordu –Kendall'ın bizzat hazırladığı mezar taşının.

Wells'in bir yanı paranoyaklık ettiğini, yaşadığı travmatik

olaylar yüzünden kafasının karıştığını söylüyordu. Bir yanıysa Kendall'ı gözünün önünden ayırmaması gerektiğini biliyordu.

Tek başına duran kız arkası Wells'e dönük vaziyette, yağmur varillerinden birinin üzerine eğilmişti. Elini varilin içine uzatıyordu.

"Selam, Kendall," dedi Wells, ifadesiz bir ses tonu takınmaya çalışarak.

Wells'in sesini duyup irkilen Kendall, yüzüne kondurduğu geniş bir gülümsemeyle ona döndü.

"Ah, selam Wells," dedi rahatça.

"Hayırdır? Yağmur variline ne olmuş?"

"Hiç. Yalnızca ne kadar kaldığına bakıyordum. Felix bunları az önce yuvarlayarak buraya getirdi. İçlerinde bu kadar su varken yuvarlamayı nasıl başardı anlamadım."

"Doğru açıdan yaparsan zor değil," diye yanıtladı Wells. "Neden su seviyesini kontrol ediyorsun?"

Kendall gökyüzüne bakıp havadaki nem oranını kontrol ediyormuşçasına ellerini yukarı kaldırdı.

"Bugün yağmur yağmayacak gibi. Yeterince suyumuz var mı, emin olmak istedim."

Wells kızın yüzünü inceledi. Onda çelişkili bir şeyler vardı: Hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi çıkan sesi ve delici bakışları, iki farklı insana aitmiş de kazara bir araya gelmişti sanki.

"İçinde bir şey mi buldun?"

Kendall kıkır kıkır güldü. "Yağmur varilinde mi? Hayır. Neden?"

"Elin niye varilin içindeydi o halde?"

"Wells, ne demek istediğini anlamıyorum. Ellerim varilin içinde değildi."

"Kendall, orada durup elini varilin içine uzattığını gördüm."

Kız gözlerini kısıp dudaklarını büzdü. Yüzündeki masum, süklüm püklüm ifade, Wells'e yanlış gördüğünü düşündürtecek kadar kısacık bir an için sakin ve hesaplı bir ifadeye dönüştü. Ardından gözlerini yeniden kocaman açarak, utangaç utangaç gülümseyip omuzlarını silkti. "Wells, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Varile elimi uzatmıyordum. Şimdi av vardiyama başlamam gerek." Wells başka bir söz edemeden kız topuklarının üzerinde döndüğü gibi, hızla kampın merkezine yöneldi.

Wells tedirgin olmuştu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Varile baktı ama yarısına kadar gelen berrak sudan başka bir şey göremedi. Hüsranla avuçlarını varilin kenarına vurarak Rhodes'a az önce gördüğü şeyi anlatmaya karar verdi. İçme suyunun güvenliği, saçma sapan iktidar mücadelelerinden önemliydi.

Yardımcı Şansölye'nin izini bulmakta zorlanmadı. Bir araya toplanmış, emir bekleyen muhafız kümesini görmesi yetti. Bir-iki kez *affedersiniz,* diyerek grubun önüne geçip yardımcısı Subay Burnett ile konuşan Rhodes'un arkasına dikildi.

"Efendim!" dedi, iyi eğitilmiş subaylara özgü, saygılı bir tonla.

Arkasını dönen Rhodes, Wells'i tepeden tırnağa süzdü. Wells'i yeniden gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Evet, Subay Jaha? Sana nasıl yardım edebilirim?"

Wells muhafızların gözlerini üzerinde hissediyordu. "Tanıklık ettiğim bir şeyi bilmeniz gerektiğini düşündüm, efendim."

"Öyle mi?"

"Evet. Kendall adında bir kızın, yağmur varillerinden birine bir şeyler attığını gördüm. Kanımca, su stokumuza bir şeyler koyuyordu."

"Peki, sence bu Kendall, su stokumuza ne koyuyordu?"

"Bilmiyorum, efendim. Ama o kızda tuhaf bir şeyler var. Biraz... Tuhaf bir tip."

Rhodes kuru kuru güldü. "Tuhaf demek?"

Wells başını salladı.

Rhodes bakışlarını Wells'ten Burnett'e, Burnett'ten de Wells'e çevirdi. "Peki, Jaha. Bu çok önemli istihbaratı dikkatime sunduğun için teşekkür ederim. Adamlarımın biraz *tuhaf* görünen herkesi araştırmalarını sağlarım. Buna izin veremeyiz."

Çevresindekiler kıs kıs güldü. Wells yanaklarının kızardığını hissetti.

"Şaka değil," dedi Wells kararlı bir sesle. "Kız bir şeyler karıştırıyordu. Göründüğü kadar masum olduğuna inanmıyorum."

Rhodes, soğuk bir bakışla Wells'i yerine mıhladı. "Anladığım kadarıyla, Dünya'da kısa bir süre liderlik etmekten oldukça hoşnut kalmışsın. Çaresizliğini kontrol altına almayı başarırsan belki bir gün idareyi yeniden eline alabilirsin. Ama şu anda, sırf kendini önemli hissetmek için masum bir kıza suçlamalar yöneltmen çok ayıp."

Wells'in utanç namına hissettiği ne varsa bir anda yerini saf nefrete bıraktı. Burada oyunlar oynayan kendisi değildi. İktidarın baş döndürücülüğüne kapılan o değildi. Rhodes hepsinin yaşamını tehlikeye atıyordu. Sırf... Ne için? Bir genci kendine tehdit gördüğü için mi? Hüsranını göstererek Rhodes'u mutlu etmeyecekti. Ne kadar zor gelse de Rhodes'un suçlamalarına aldırış etmeden ona somut bir kanıt sunmaya odaklandı. Böylece Rhodes, Wells'le kişisel derdini bir kenara bırakıp harekete geçebilirdi.

"Efendim. Siz buraya gelmeden önce, grubumuzun iki üyesi öldürüldü."

"Evet, o talihsiz kazaları duydum." Rhodes, Wells'e bakarak elini ilgisizce salladı. "Ama anladığım kadarıyla, yeterince iyi korunmamışsınız. Biz, böyle bir şeyin yeniden yaşanmasını önlemek için bir güvenlik çemberi kurduk."

"*Güvenlik çemberi* birinin boynunun okla vurulmasını önleyebilir mi, bilemiyorum, efendim. Ayrıca onlardan biri çoktan kampımıza sızmışsa güvenlik çemberinin ne yardımı dokunur, orasını da bilemiyorum. Arkadaşım Priya bir hayvan gibi ağaca asıldı. Bir yabancının hiçbirimizin dikkatini çekmeden kampa sızıp Priya'ya bunu yapacak kadar uzunca bir süre kampta nasıl kaldığını anlayamadık. Ama sanırım ben durumu çözdüm. Bence fail dışardan gelmedi, zaten buradaydı. Bence fail Kendall'dı."

Rhodes, Wells'e botlarına bulaşmış çamurmuş gibi baktı. "Bu kadar yeter! Kendini yardım etmeye hazır hissettiğinde bana gel. Senin sanrılarını ve komplo teorilerini dinleyecek

vaktim yok benim. İdare etmem gereken bir yer var. Bize nerede bolca yiyecek bulabileceğimizi söyleyebiliyorsan seni seve seve dinlerim. Şimdi git."

Wells tek kelime etmeden çekip gitti. En yakındaki kulübenin köşesinden dönerken birine çarptı.

"Pardon," deyip başını kaldırınca tanıdık bir yüz gördü: Kendall'ın yüzü. Kız durduğu yerden, Wells'in Rhodes'a söylediği her şeyi duymuştu. Wells sert bir karşılığa kendini hazırladı. Ama ona anlaşılmaz, tuhaf bir biçimde gülmekle yetinen Kendall arkasını dönüp ormanın yolunu tuttu. Wells kalbi küt küt atarak, kızın ağaçların arasında kayboluşunu izlerken içten içe kızın geri dönmeyeceğini biliyordu.

12

Clarke

Clarke, Bellamy'yi kurtarma planlarının tüm detaylarını Wells'e anlatmaya cesaret edemiyordu. Wells'in yardımına ihtiyaç duyuyordu ama eski erkek arkadaşına anlatabileceklerinizin bir sınırı vardı. Özellikle de plan özünde tek bir adımdan oluşuyorsa: Sosyopat bir muhafızla tehlikeli bir flörte girişmek. Hele de eski erkek arkadaşınız, zaman zaman ahlakçılığı tutan korumacı bir tip ve kampın fiili lideriyse.

"Yani benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Wells. Clarke'ı incelerken takındığı ifadeden, kızın kendisine her şeyi anlatmadığını bildiği anlaşılıyordu.

"Bellamy ile kimselere görünmeden kamptan kaçabilmemiz için birinin dikkati başka yere çekmesi gerek."

"Ben çekerim çekmesine de sen muhafızları nasıl atlatmayı planlıyorsun ki?"

"Bir planım var. Bana güvenmiyor musun?"

Wells içini çekip elini saçlarında gezdirdi. "Elbette sana güveniyorum, Clarke ama senin bana neden güvenmediğini anlamıyorum. Neden her şeyi anlatmıyorsun? Bellamy senin erkek arkadaşın, biliyorum ama aynı zamanda benim de kardeşim." Bu sözcük Wells'in ağzından çıkınca kulağa tuhaf geliyordu ama yine de Clarke'ın kalbinin derinliklerindeki hassas bir noktaya dokunmuştu.

"Biliyorum, Wells. İşte bu yüzden bana güvenmen gerek. Ne kadar az bilirsen planın yürüme şansı o kadar artar."

Wells başını sallayarak ona buruk bir gülümsemeyle baktı. "Beni hemen her şeyi yapmaya ikna edebilirsin, biliyorsun değil mi?"

Clarke sırıttı. "İyi. Çünkü senden isteyeceğim bir iyilik daha var."

"Dile benden ne dilersen, Griffin."

"Buradan çıktıktan sonra gidecek bir yer bulmamız gerek. Sence Sasha Dünyalılardan, bizi hiç değilse bir süreliğine ağırlamalarını isteyebilir mi?"

"Onunla konuşurum," dedi Wells. Sasha'nın yeniden güvenle kampa gelebileceği güne kadar, geçici bir önlem olarak her gün öğle vakti ormanda buluşmayı kararlaştırmışlardı. "Sasha halleder, eminim."

"Teşekkürler." Clarke kafasındaki yapılacak işler listesini gözden geçirdi. Planının hemen her parçası yerli yerindeydi.

Bir tek, kamptan ayrılırken Doktor Lahiri'yi arkasında bırakacağına üzülüyordu. Konuşmalarını bitirme fırsatı bulama-

mışlardı ve Doktor Lahiri'nin ailesi hakkında anlatmadığı bir şeyler olduğunu biliyordu.

"Ne var, Clarke?" diye sordu Wells, kızın yüzündeki endişeyi okumuştu anlaşılan. Wells, Clarke'ın ne düşündüğünü her zaman anlayabilirdi. İlişkilerine büyülü bir başlangıç yapmalarını sağlayan bu beceri, üzücü bir ayrılık yaşamalarına da yol açmıştı.

"Ne oldu?"

"Şu Rhodes manyağından kurtulmak için Bellamy'yi açık yarasıyla ormana sürüklemek zorunda kalmam dışında mı?"

"Evet, onun dışında."

Clarke, ailesi hakkında soru sorduğunda Doktor Lahiri'nin nasıl baktığını ve konuşmalarının nasıl yarım kaldığını anlattı.

Wells elini kızın omzuna koydu. "Clarke, çok üzgünüm!"

"Ne için?"

"Her şey için. Saflık ettiğim için. Rhodes'un ne hasta bir adam olduğunu anlayamadığım için. Gerçekten doğru şeyi yapacaklarını sanıyordum. Şimdiyse çok aptalca geliyor."

Clarke, Wells'i kollarına alıp sarılmak istedi; ona minnettarlık duyuyor, duygularını paylaşıyordu. Ama Wells'e sarılmaya hakkı yoktu artık.

"İnsanların en iyi yanını gördüğün için asla özür dileme, Wells. Bu harika bir özellik!"

Wells bakışlarını kaçırıp hafifçe öksürdü. "Bellamy benim kardeşim. Ona yardım etmek için her şeyi yaparım." Bakışlarını yeniden Clarke'a çevirdi. Gözleri Clarke'ın daha önce hiç görmediği bir ateşle yanıyordu. "Bir de bu süreçte Rhodes'un otoritesi sarsılırsa bir taşla iki kuş vururuz."

***

Bir saat sonra derede yıkanan Clarke, üzerinden çıkardıklarına oranla az kirli giysilerini giyip görevini yerine getirmeye koyuldu. Yalnızca göstermelik, diye kendi kendine yineleyerek, küt küt atan kalbini yatıştırmaya çalıştı. Gerçekte hiçbir şey yaşanmayacaktı. Clarke yinelemelerle yatışınca çok geçmeden sözcükler kafasında bir ezgiye dönüştü.

Derken bir anda olduğu yerde kalakaldı. İşte oradaydı. Yüzünde kendini beğenmiş, çarpık bir gülümsemeyle, başparmaklarını kemerine geçirmiş, erzak barakasına yaslanıyordu. Clarke'ın yaşlarında, saçları ve genel yapısı da Clarke'ınkiyle aynı, Arkadyalı bir kızla konuşuyordu. *Eh, en azından belli bir tipi var,* diye düşündü. *İğrenç.*

Clarke yavaşça nefes alarak kendini hazırladı ve milyonuncu kez işe yaramasını dileyerek planını gözden geçirdi. Kâbuslarından birinin yeniden canlanmamasını umuyordu.

"Selam, Scott," dedi erzak kulübesinin kapısına yönelerek. Normalde yaptığı gibi, göz teması kurmadan olanca hızıyla çocuğun yanından geçip gideceği yerde, kendini zorlayarak Scott'un yüzüne bir süre baktı ve neşeyle gülümsemeye çalıştı; gerçi yüzünü buruşturmuş da olabilirdi.

"Merhaba, Doktor," dedi Scott sözcükleri uzata uzata. Bu arada Clarke'ı hızlıca tepeden tırnağa süzdü. Scott'un konuştuğu kız dönüp Clarke'a baktı ve Scott'un ilgisinin artık başka yere yöneldiğini anlayınca çekip gitti.

Scott tümüyle senindir, tatlım, diye geçirdi Clarke içinden. *Ben istediğimi alayım da önce bir.*

Clarke, bedeninde adrenalinin pompalandığını hissederek kulübenin girişinde, Scott'un ancak birkaç santim uzağında durdu. Çocuğun yüzündeki belirgin ifade, Clarke'ın sinirlerini bozmuştu; kuşkulanmış gibiydi. Clarke çok mu zorluyordu? Flört uzmanlık alanı değildi. Gülücükler saçıp aylak aylak dolaşmaktansa neşter ve mikroskop kullanmakta huzur bulmuştu hep.

Scott'un ağzının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı, kaşları da sessiz bir soru sorarmışçasına havaya kalktı. "Bu onuru neye borçluyum?" diye sordu, ona kapıyı açmak üzere elini uzatarak.

"Burada bir şey arıyordum da," dedi Clarke. "Sakıncası yoksa bana yardım eder misin?"

"Elbette, sorun değil." Kızın peşi sıra içeri girip kapıyı arkalarından pat diye kapattı. Sesi duyunca Clarke'ın midesi kalkmıştı ama devam etmek zorundaydı.

Clarke saçlarını omuzlarına savurarak dönüp Scott'un yüzüne baktı. "Bak, senden özür dilemek istiyorum."

Scott bir anlığına ürkmüş göründü ama ardından sırıtarak konuştu. "Ne için özür diliyorsun ki tatlım?"

Çocuğun sesiyle tüyleri ürperse de Clarke devam etti.

"Sana her zaman gerekli tıbbi müdahaleyi göstermediğim için. Ben..."

Önemli an gelmişti, şimdi her şeyi batıramazdı. Clarke sesini alçaltarak elinden geldiğince nefes alışverişlerini duyurmaya çalıştı. "Bazı hastaların yanında hâlâ biraz geriliyorum."

Scott kaşını kaldırdı. "Yaa, nasıl hastalarmış onlar?"

Clarke kendini zorlayarak elini çocuğun koluna koydu. "Yanında kendimi gerçek bir doktor gibi değil de âşık bir liseli kız gibi hissettiğim hastalar."

Scott'un gözleri öyle kocaman açıldı ki Clarke için *gözleri parladı* deyimi yeni bir anlayış kazandı. Eğer karşısındaki Scott'un gözleri olmasaydı birini kendine böyle baktırabildiği için gururu okşanırdı. Aniden bir suçluluk duygusuna kapılarak Bellamy'nin kendisine *gerçekten de* böyle baktığının farkına vardı.

"Gerçekten mi?" Scott'un sesinde bir kuşku tınısı vardı ama elini kızın beline koymaktan da geri kalmadı.

Clarke, onun dokunuşunu hissetmemeye çalışarak başını salladı. Üzerinde örümcekler geziniyordu sanki.

"Beni bağışlar mısın? Söz... Artık daha profesyonel davranacağım."

Scott öteki elini kızın kalçasına koydu, ardından iki elini birden aşağı kaydırarak poposuna getirdi. Clarke geri çekilmemek için kayda değer bir irade gücü sergiledi. "Profesyonellik belki de fazla abartılıyordur."

Clarke cesaretini topladı ve çocuğa doğru eğilip kulağına fısıldadı. "E, bu durumda benimle küçük bir yürüyüş yapmak ister misin? Ormanın bir kısmı var ki keşfetmek için ölüyorum."

Scott kızı bir anlığına iyice sıktıktan sonra serbest bıraktı ve vıcık vıcık gülümsedi. "Elbette."

Birlikte dışarı çıkarlarken Clarke, Scott'un elini beline

koyduğunu hissedince ürperdiğinin anlaşılmamasını umdu. "Yolu göster, Doktor."

Clarke ormana doğru döner dönmez iki küçük çocuğun elinden tutmuş, ağaç hattından geçen Octavia'yı gördü. Clarke dehşet içinde, Bellamy'nin kız kardeşinin, katışıksız nefretle alev alev yanan bir yüzle, doğruca ona baktığını gördü. Octavia, Clarke'ın Scott'u kullanma planını bilmiyordu. Büyük olasılıkla gördüğü sahneyi, göründüğü gibi yorumlamıştı: Clarke'ın Bellamy'yi bir muhafızla aldattığı şeklinde.

Clarke gözlerini Octavia'nın gözlerine dikti. Keşke hâlâ kornea slipleri olsaydı da ona bir mesaj gönderebilseydi. Ama Dünya'da Octavia ile iletişim kurmasının tek yolu konuşmaktı, onu da asla yapamazdı. Scott'u oltaya getirmişti, şimdi yolunda gittiğini düşündüğü planı bozamazdı. Scott'un şüphesini çekecek herhangi bir şey yapmak istemiyordu. Octavia ile konuşmak çok riskliydi. Bellamy'ye Octavia'dan önce ulaşmayı ummaktan başka bir şey gelmezdi elinden. Octavia gördüklerini Bellamy'ye anlatırsa Bellamy hayatta o gece kamptan Clarke'la ayrılmazdı. Octavia dönüp ayaklarını yere vura vura ateş çukuruna doğru ilerledi.

Clarke, Octavia'nın uzaklaşmasını izledikten sonra derin bir nefes alıp Scott'a döndü. Fazladan bir vuruş yapmak için Scott'un gözlerinin içine bakıp elini eline sürterek genizden gelen bir sesle konuştu: "İzle beni." Başıyla ormanı işaret etti. Scott'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Arkandayım," diye fısıldadı kızın kulağına. Nemli ve sıcak nefesi Clarke'ın yüzüne çarptı. Clarke öğürme refleksini

bastırarak giriştiği işi başaramazsa Bellamy'nin öleceğini kendine anımsattı. Scott'u elinden tutup ağaçlara doğru çekiştirdi.

Eğilip loş ormana daldılar. Dallar omuzlarına sürtündü. Clarke, Scott'u ağaçların özellikle yoğunlaştığı, yaprakların kalın bir düğüm oluşturduğu alana götürdü. Burada kimseye görünmeden, birinin geldiğini duyabilirlerdi. Clarke yüzünü Scott'a dönünce, heyecan içindeki çocukla burun buruna geldi. Scott göğsünü kıza bastırıp kollarını omuzlarına doladı.

Scott hiç zaman kaybetmiyordu. Clarke, Bellamy'ye odaklanmaya çalıştı. Her şeyi onun için yapıyordu. İkisi için.

"Acelen ne?" demeyi başardı, Scott'un sert, ıslak öpücüğüne maruz kalmadan hemen önce. Ani bir refleksle başını çevirince Scott'un dudakları onunkileri ıskalayıp yanağına yapıştı.

"Uzun süredir bunu istiyorum," dedi Scott, iki eliyle Clarke'ın yüzünü kavrayıp eski konumuna getirerek.

Clarke "Bende uzun süredir *bunu* istiyorum," diyerek havaya kaldırdığı elini, çocuğun boynuna indirince şırınga küçük bir pıt sesi çıkararak Scott'un derisine saplandı. Clarke başparmağıyla sertçe pistona bastırarak yüksek dozda yatıştırıcıyı çocuğun kanma boca etti. Bir milisaniyeliğine, Scott'un gözleri şaşkınlık ve ihanetle doldu. Ardından Clarke'ı tutan elleri gevşedi ve tok bir sesle yere düştü.

Clarke tükürükle ıslanan yüzünü giysisinin koluyla silip işe koyuldu. Dizlerinin üzerine çöküp Scott'un üniformasıyla kemerini yokladı. Elleri titriyordu ama sonunda parmaklarını ağır anahtar tomarına ve silahının soğuk, pürüzsüz metaline geçirmeyi başardı. Arkasına bir bakış bile atmadan ayağa fır-

ladığı gibi, Scott'u yerde baygın halde bırakıp ağaçların arasından geri döndü. Clarke, uyandığında Scott'un yakınlarında olmak istemiyordu.

Scott'u kafasından atıp yeniden açıklığa girdi. Muhafızları kontrol edip Wells'i arayarak gözlerini kampta gezdirdi. Wells kararlaştırdıkları yerdeydi.

Clarke gözlerini kapatıp dinledi. Evet, ağaçlardan gelen alçak ıslık sesini duyabiliyordu: Sasha işaret veriyordu. Mesajı almıştı. Clarke cesaretini topladı. Gitme zamanı gelmişti.

13

Bellamy

O güne dek hissettiği hiçbir şeye benzemeyen, keskin ve dinmek bilmez bir acı duyuyordu. Bir kavga sırasında bir kat merdivenden aşağı düşüp köprücük kemiğini kırdığı zamankinden beterdi. Derin, içe işleyen bir acıydı bu; kemiklerinin içi yanıyordu sanki. Bellamy soğuk, metal duvara bıraktı kendini. Duvarı o baygınken inşa etmişlerdi herhalde çünkü vurulduğunda duvarın burada olmadığından kesinlikle emindi.

Midesi gürültüyle gurulduyordu ama boğazından herhangi bir şey geçtiğini düşünmek, acı dalgasına bir kat da mide bulantısı ekliyordu. En son ne zaman yemek yediğini çıkaramadı: Clarke'ın ona birkaç parça protein macunu yedirmeye çalıştığını hayal meyal anımsıyordu ama bunun üzerinden ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bellamy oyalanmak için gözlerini sıkıca kapatıp Clarke'la geçirdiği en güzel anları gözünün önüne getirdi. Mesafeli,

ciddi doktor maskesini bir kılıf gibi çıkarıp ormanda boynuna sarılan Clarke'ın onu ilk kez öptüğü anı... Göle yüzmeye gittiklerinde tüm gezegen, gözleri haylaz haylaz parlayan kızla ikisine aitmiş gibi hissettiği geceyi... Revir kulübesindeki son birkaç gününü bile özlemle anımsadı: Clarke yanağını her okşadığında ya da alnına kondurduğu yumuşak bir öpücüğün ardından doktorluğunu bir kenara bırakıp boynunu öptüğünde acısının nasıl dindiğini anımsadı. Vay canına, omzuna yediği kurşunu Clarke'ın şaşırtıcı bir biçimde yön değiştiren sünger banyoları için ödemesi gereken adil bir bedel gibi görecekti neredeyse.

Bir anlığına derdini unuttuysa da acı yenilenmiş bir şiddetle, kaçınılmaz bir dönüş yaptı. Sargısını düzeltmek için elini kaldırmaya yeltenince birbirine bağlanmış bileklerinin arkasındaki duvara tutturulduğunu fark etti. İnleyerek duruma bakmak için kıvrılınca omzu tepki vererek zonklamaya başladı ama acısı merakını yenmeye yetmedi. Hiç böyle kelepçe görmemişti. Çok hafifti, ip gibi narin görünen ince metal bir kayıştan yapılmış, ortasından zayıf bir kilitle birleştirilmişti. Ellerini ayırmaya çalıştı ama sağlam duran tel derisine battı. Çekiştirdikçe kayıştaki gerilimin giderek güçlendiğini hissederek şaşkınlıkla bileklerinin birbirine çarpmasını izledi. *Metal hareketlerine tepki veriyordu.* Kıpırdamadan durunca kayış yavaş yavaş gevşeyerek bileklerini yeniden oynatmasına izin verdi.

Bellamy'nin omzu yanıyordu. Duvara dayanıp kıpırdanarak rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Oflaya puflaya yerine

yerleşince başını arkasına yasladı. Çok yorulmuştu ama acı üst üste birkaç dakikadan fazla uyumasına olanak vermiyordu.

İnce güneş ışınları kulübenin duvarlarıyla çatısını oluşturan metal plakaların arasındaki çatlaklardan içeri sızıyordu. Işığın açısını inceleyip dışarıdan gelen seslere kulak kabartarak hücrenin yerini anlamaya çalıştı. Odunlara vuran bir baltanın uzaktan gelen *tak* sesi odun yığınından bir hayli uzakta olduğunu işaret ediyordu.

Duvarın öteki tarafından geçen bir grup çocuk Waldenh bir kızdan söz ediyordu. Çocukların seslerinin arasından suyun şırıltısını duyabildiğine göre insanların dereye gitmek için kullandığı patikanın yakınlarındaydı demek.

Bellamy ıkına sıkıla seçebildiği her sesi tanımlamaya uğraştı. Kütüklerin tıkırtısını, silkelenen battaniyelerle muşambaların hışırtısını, birinin istifleme tekniğini düzelten bir muhafızın işgüzar sesini. Ama Bellamy'nin duymak istediği tek bir ses vardı ve nefesini tutarak göğsünün hüsranla dolduğunu duydu. Octavia'nın sesi. Kız kardeşinin sesini duymak istiyor, duyması gerekiyordu. Yalnızca birkaç sözcükten, kardeşinin mutlu mu, yoksa korkmuş mu, tehlikede mi, yoksa güvende mi hissettiğini anlayabilirdi. Ama açıklıkta dolanan seslerden hiçbirini tanımıyordu. Alan yeni gelenlerle dolmuştu. Bellamy'nin artık kızacak takati bile kalmamıştı. Octavia, Clarke ve Wells dışında hiçbir şey umurunda değildi. Onlar olmasa yaşadı mı, öldü mü, idam mı edildi yoksa ormanda bir başına yaşamak üzere serbest mi bırakıldı, umursamazdı. Ama öldürülürse kız kardeşinin başına neler gelirdi? O gidin-

ce Octavia'yla kim ilgilenecekti? 100 ekibi bir topluluk oluşturmuştu ama artık Rhodes ile diğerleri geldiğine göre neler olacağını kim bilebilirdi? Gemide tecrübe ettiği üzere, herkes kendini kollamakla meşgulken kimsenin çocuk yaştaki kız kardeşini kollayacağına güvenemezdi.

Kulübenin dışından gelen yüksek bir *küt* sesiyle yana sıçrayınca gövdesinin üst kısmı keskin bir acıyla sarsıldı. "Tanrım!" diye homurdandı. Derken bir itiş kakış sesi, peşinden de yüksek perdeden konuşmalar duydu. Tanıdık bir ses diğerlerini bastırdı: Wells'in sesi.

"Prangaları tak," dedi Wells, Bellamy'nin daha önce hiç duymadığı, alçak perdeden, tehditkâr bir sesle. "Tak dedim, *hemen!*" diye parladı, "Sesini çıkarayım da deme. Ağzını bile açarsan seni vururum." Duydukları Bellamy'nin kardeşi hakkında bildiği her şeye ters düşse de Wells dediklerinde ciddi gibiydi.

Kahretsin, diye geçirdi Bellamy içinden. *Mini-Şansölye'nin sesi, Mini-Yardımcı Şansölye gibi çıkmaya başlamış.*

Bir süre sessizlik oldu, herhalde muhafız Wells'in emrini yerine getiriyordu. Birkaç dakika sonra kulübenin kapısından iki tip içeri daldı: Taş gibi yüzü, demir gibi çenesiyle Wells ve kızarıp soluk soluğa kalmış Clarke. Odaya dalıp şaşkınlık ve rahatlamayla başı dönen Bellamy'ye doğru koştular. Onu gerçekten *kurtarmaya* mı gelmişlerdi? Bunu nasıl başarmışlardı?

Bellamy'nin göğsü ömründe hiç tatmadığı bir duyguyla kabardı –minnettarlık. Hayatı boyunca, kimse Bellamy için böylesine bir tehlikeye atılmamış, onun böyle bir riske de-

geceğini düşünmemişti. Bellamy hayatı boyunca Octavia'yı korumak için gözünü çok karartmıştı ama kimse Bellamy için böyle şeyler yapmamış, hastalandığı nadir zamanlarda, durumuna bakmak için sokağa çıkma yasağını delmeyi ya da ona bir yiyecek puanı devretmeyi bile göze almamıştı.

Oysa şimdi, gemideki günlerinde hayalini bile kurmaya cesaret edemeyeceği kız ile varlığını bile bilmediği kardeşi, Bellamy için yaşamlarını riske atıyordu.

Clarke, Bellamy'nin yanında diz çöktü. "Bellamy," dedi çatlayan sesiyle, elini yüzünde gezdirerek. "İyi misin?" Sesi ilk kez böylesine korku dolu, böylesine hassas çıkıyordu. Gerçi bir dolu silahlı muhafızı sindiren bir kızın, kolay incinebileceği söylenemezdi.

Bellamy başını salladı, ardından yüzünü buruşturarak Wells'in duvardaki kancaya iliştirilmiş kelepçeleri çekiştirmesini seyretti. "Kelepçeleri nasıl çıkaracaksınız?" diye sordu, boğuk bir sesle. Dışarıdaki muhafız her an ötekileri uyarabilirdi. Hızla buradan kaçmazlarsa hiçbiri bir sonraki gün batımını göremezdi.

"Endişelenme," dedi Wells. "Anahtarı var."

Clarke elini cebine atıp kelepçelerle aynı esnek metalden yapılmış incecik bir anahtar çıkardı.

"Sen nasıl... Boş ver. Bilmek istemiyorum," dedi Bellamy. "Şunları çıkar yeter."

Wells, Clarke'tan anahtarları alıp kelepçeleri yoklamaya koyulurken yeniden doktor moduna geçen Clarke, Bellamy'nin omzunu hızlıca inceledikten sonra söylene söylene kanlı sar-

gıyı sıyırdı. Bellamy gözlerini ondan alamıyordu. Odaklandığı için kaşları çatılmıştı, yüzü de ince bir ter tabakasıyla buğulanmıştı ama gözüne hiç bu kadar güzel gözükmemişti.

Wells, "Tamamdır," derken kelepçeler açılıverdi. "Hadi gidelim."

Eğilip bir kolunu Bellamy'nin sırtına koyarak onu ayağa kaldırdı. Clarke da Bellamy'nin öteki kolunun altına girip hızla kulübenin öteki ucuna yürümesine yardım etti. Kapıya vardıklarında Clarke elini yukarı kaldırıp beklemelerini işaret ederek dışarıya kulak kabarttı. Bellamy ilkin ne beklediklerini anlayamadı ama ardından gürültülü bir çarpma sesi duydu ve açıklığın bir ucundan çığlıklar yankılandı. Peşinden de "Saldırıya uğradık!" ve "Muhafızlar, dikkat!" haykırışları duyuldu.

Pat pat yere vuran ayak sesleri, izdiham halinde kulübenin yanından geçip kargaşaya doğru ilerledi.

Clarke, Wells'e dönüp sırıttı. "Başardı! Aferin, Sasha'ya."

"Ne yaptı ki?" diye sordu Bellamy, hafifçe Wells'e abanarak. Günlerdir yürümediğinden kasları pelte gibiydi.

"Ağaçlarda bir şeyler yapıp Dünyalılar kampa saldırıyormuş gibi sesler çıkardı. Her şey plana göre giderse Rhodes tüm muhafızları ormana gönderecek, biz de gizlice öteki tarafa sıvışabileceğiz."

"Kız arkadaşın amma belalıymış, Wells," dedi Bellamy, güçsüz bir gülümsemeyle. "Başına bir şey gelmez ya?"

"Gelmez. Çoktan ormanın derinliklerine dalmıştır. Ona hayatta yetişemezler."

Clarke bir süre daha kapıda dışarıya kulak kabarttıktan sonra elini hızlıca diğerlerine salladı. "Hadi gidelim."

Sessizce kapıdan çıktılar. Kıyı temizdi. Kamptaki herkes ya öteki yöne bakıyor ya da uzaktaki kargaşaya doğru koşuşturuyordu. Bellamy, Clarke ve Wells hızla kulübenin arkasına çıkıp gittiklerini kimse fark etmeden ağaçların arasında gözden kayboldular.

14

Wells

Keskin nefes alışlardan ve ayaklarının altında ezilen dallarla kuru yaprakların hışırtısından başka ses duyulmuyordu. Wells, Bellamy ve Clarke, böğürlerine kramp girene kadar koşmuş, sonunda yavaşlayarak yürümeye başlamışlardı. Wells, Bellamy'yi yoklamak için omzunun üzerinden bir bakış atınca yakınmamakta dirense de omzunun ağrıdığını anladı ama Bellamy kendi yarasından çok Octavia için endişeleniyordu.

"Onu terk ettiğimi düşünmez, değil mi?" dedi, Clarke'ın yardımıyla, yollarını kapatan, yosun kaplı bir kütüğün üzerinden geçerken.

"Düşünmez, elbette," dedi Wells, bir nebze de olsa, teselli verebildiğine sevinerek. "Octavia'ya plandan söz ettik, o da birinin kampta kalıp bir süreliğine Rhodes'un hareketlerini gözlemesinin iyi olacağını düşündü."

"Çocuklar olmasa bizimle gelirdi," diye araya girdi Clarke.

"Ondan başka çocuklarla ilgilenen yok. Gerçekten olağanüstü bir şey yapıyor."

Wells, gururun bir anlığına Bellamy'nin yüzündeki korkuyu silişini izledi. "İçinde vardı. Ben hep biliyordum."

"Sasha bizimle nerede buluşacağını söylemişti?" diye sordu Clarke, gergin gergin ağaçları tarayarak.

Bellamy ile Clarke bir kere tesadüfen Weather Dağı'na çıkmışlardı ama Wells ikisinin de dağın yerini bulma konusunda kendine güvenmediğini biliyordu.

"O bizi bulur," dedi Wells.

Tepelerindeki ağaçtan hışır hışır sesler geldi, birkaç dakika sonra da biri dallardan inip sessizce ayaklarının üzerine düştü.

"Evet, bu biraz ürkütücüydü," dedi Wells ağzı kulaklarında, Sasha yanlarına gelirken. Sasha'nın çevresine uyum sağlayış biçimine hâlâ alışamamıştı. Sanki kız, Wells'in çocukken kitaplarda okuduğu kertenkeleler gibi renk değiştiriyordu. Renk değiştirmiyordu elbette, yalnızca nefes alışverişiyle, sessizliğiyle ilgili bir şeydi bu. Ormanın bir parçası oluveriyordu. Wells, Sasha'yı kollarına alıp yüzünü kızın hep yağmur ve sedir kokan, uzun siyah saçlarına gömdü. "Yardımın için teşekkürler," diyerek, eliyle kızın çenesini tutup öpmek için kaldırdı. "Harika bir iş çıkardın."

"İşe yaradı mı yani?" diye sordu Sasha, gözlerini Wells'ten ayırıp Clarke ile Bellamy'ye çevirdi.

"Hem de nasıl," dedi Wells.

"Şimdiki plan ne peki?" diye sordu Bellamy, acı çektiği anlaşılıyordu. Yüzünün rengi atmış, hırıltılı hırıltılı nefes alıp vermeye başlamıştı.

"Sizi Weather Dağı'na götüreceğim," dedi Sasha. "Orada gerektiği kadar kalabilirsiniz."

"Sorun etmezler mi?" diye sordu Bellamy, gergin gergin bir Clarke'a bir Sasha'ya baktı.

Sasha başını salladı. "Yanımızda ben oldukça sorun çıkmaz," diye rahatlattı onu.

"Uzun süre duramayız," dedi Wells, sesi gerilmişti.

"Yokluğunu fark eder etmez peşimize düşeceklerdir."

"Bel, yürümeye devam edebilir misin?" diye sordu Clarke, nazikçe.

"Ben iyiyim," dedi ama Clarke'ın gözlerine bakmadı. Hep birlikte, hızla ve sessizce ormanın karanlıklarına dalan Sasha'nın peşine düştüler. "Ya sen iyi misin?" diye sordu Sasha, Clarke ile Bellamy'nin birkaç metre önüne geçtiklerinde. Bellamy'yi kurtarma telaşından, lojistik meseleler dışında bir şey konuşmaya pek zaman bulamamışlardı.

"Bilmiyorum." Doğruyu söylüyordu. Olaylar öylesine çabuk gelişmişti ki Rhodes'a itaatsizlik edip kampı terk etme sürecini sindirecek zamanı bulamamıştı. Wells, Rhodes'un kardeşini soğukkanlılıkla idam etmesine elbette seyirci kalmayacaktı. Ama çıplak elleriyle sıfırdan *kurdukları* yeni yuvalarını, topluluklarını arkalarında bırakmaları gerektiğini kabullenmekte zorlanıyordu.

"Sonsuza dek sürmez. Baban iyileşir iyileşmez öteki iniş gemilerinden biriyle buraya gelince her şey yoluna girer."

"Hayır, girmez. Sasha, benim babam komada. Ayrıca onu bekleyen fazladan iniş gemisi falan da yok." Keskin ve acı bir

sesle konuşmuştu ama umurunda değildi. İçinde bulunduğu durumu birinin düzeltmesine bel bağlayamazdı. Rhodes'a güvenmekle ahmaklık etmişti. Elini çabuk tutmalı, her şey kontrolden çıkmadan harekete geçmeliydi.

Başka bir kız olsa incinebilir, daha da kötüsü yanlış bir şey yapmış gibi özür dileyebilirdi. Ama Sasha, Wells'in elini tutup sıkmakla yetindi. Yaşananlar adil değildi. Bellamy yalnızca kız kardeşini kurtarmaya çalışmıştı. Hatta tetiği bile o çekmemişti –Rhodes'un kıymetli muhafızlarından biri yapmıştı bu işi. Ayrıca vurulan Wells'in babasıydı ve Wells bunun faturasını Bellamy'ye kesmezken Rhodes kim oluyordu da aksini söylüyordu?

Wells pis pis sırıttı. Aslında aynı zamanda *Bellamy'nin de* babasıydı. Rhodes gerçeği bilseydi herhalde anevrizma geçirirdi. Wells bunu düşününce biraz keyiflendiğini inkâr edemezdi.

Sasha kaşını kaldırdı, Wells'in ne düşündüğünü merak etmişti anlaşılan.

"Rhodes, Bellamy ile kardeş olduğumuzu öğrenirse neler olacağını düşünüyordum," dedi Wells. Sasha güldü. "Herhalde kalp krizi geçirir. Aslında iyi plan. Ben kampınıza dönüp söyleyeyim, sonra da Rhodes'un küt diye ölmesini bekleyeyim. Problem çözülür."

Wells de kızın elini sıktı. "Taktiksel zekân beni her zaman büyülüyor."

Yürümeye devam ettiler. Wells'in bir kulağı Sasha'nın anlattığı coğrafik bilgilerdeydi. Bir ara Clarke değişik hayvan

türleriyle ilgili Sasha'yı soru yağmuruna tutmaya başladı ama Wells onun aslında Bellamy'nin dikkatini dağıtmaya çalıştığını anlayabiliyordu.

Sanki saatlerce yürüdüler. Sonunda Sasha yerdeki, diğerlerinin kendi başlarına fark edemeyecekleri kadar belirsiz, küçük yükseltiyi işaret etti.

"Bu taraftan," dedi. Kızın peşi sıra dalların arasında dikkatlice ilerlediler. Wells bastığı zeminin yavaşça aşağı doğru meylettiğini hissedince tökezleyip düşmemek için yürüyüşünü düzeltti. Bir kavisi döndüklerinde önünde uzanan manzara karşısında Wells'in nefesi kesildi. Tepenin eteğindeki geniş vadide bir kasaba vardı: Tıpkı Wells'in tüm yaşamını okumakla geçirdiği kitaplardaki gibi, tıpkı 100 ekibiyle Dünya'da kurmayı düşlediği gibi bir kasaba.

Gezegene geldiğinden beri gördüğü hiçbir şey böylesine göz alıcı değildi. Ne ufka uzanan uçsuz bucaksız ağaçlar ne göl ne de gökyüzü. Doğanın düşlediğinin de ötesinde bir güzelliği vardı ama bu... Bu *yaşamdı*. Her yer hareket ve enerji belirtileriyle doluydu: Işıklı pencerelerin ardındaki ailelerin gölgeleri; toynaklarını yere vuran, koşum takımlarını tıngırdatan hayvanlar; bir düzine bacadan ahenkle dans ederek kıvrım kıvrım göğe yükselen dumanlar; sanki dakikalar önce bırakılmış gibi, yan yatmış el arabaları; hareketsiz oyuncaklar ve toplar; dört bir yanlarında yankılanan çocuk kahkahaları.

Wells şaşkınlık içinde bir kahkaha attı. Clarke ona dönüp gülümsedi. "Çok iyi, değil mi?" Wells bu anı Clarke'la paylaşabildiğine sevindi. Güneş sistemi üzerinde, gördüklerinin

Wells için ne ifade ettiğini bilen az sayıdaki kişiden biriydi Clarke.

"Göz kamaştırıcı!"

Sasha, Wells'in elini tutuverip sıktı. "Hadi, gidelim." Önlerine düşüp tepeden aşağı indi ve kasabasının merkezine giden toprak yola çıktı. Wells kızarmış et kokusunu içine çekti, hafif ve tatlımsı bir koku daha vardı havada –biri ekmek mi pişiriyordu?

Sasha sıra sıra evlerden sonuncusunun kapısına yürüdü ve çalmadan içeri girdi. Diğerleri de eşikten geçip küçük bir lamba ve titrek bir ateşle aydınlatılmış odaya girdiler. Wells'in dikkatini ilk olarak duvardaki koskocaman, yıldızlı gökyüzü resmi çekti. Gemide böyle bir şey kurşungeçirmez bir vitrinin ardında, belki de oksijensiz bir odanın içinde korunurdu; buradaysa sade bir biçimde, kül püskürten ateşin birkaç metre ötesine asılmıştı. Ama Wells ateş ışığının resme Phoenix'in keskin floresan ışıklarının veremeyeceği bir canlılık verdiğini anlayabiliyordu, yıldızlar parlıyordu sanki.

Bakışlarını resimden ayıran Wells ilgisini onları selamlamak için ayağa kalkan, kır sakallı adama yöneltti. Adam üzeri Wells'in çoğunu tanımadığı elektronik cihazlarla dolu sade, ahşap bir masanın yanında duruyordu. Tanıdık gelen tek parça, pek özen gösterilmeden bir güneş panelinin üzerine monte edilmiş, eski bir dizüstü bilgisayardı.

"Selam, baba," dedi Sasha, babasını yanağından öperek. "Clarke ile Bellamy'yi hatırlıyorsun, değil mi?" Adam çalı gibi kaşlarından birini kaldırdı. "Nasıl unutabilirim?"

Konuklarına dönüp başını salladı. "Tekrar hoş geldiniz."

"Teşekkürler," dedi Bellamy, bir parça çekinerek. "Ha bire çıkıp geldiğim için kusura bakmayın."

Sasha'nın babası çocuğun sargılı koluna şöyle bir baktı. "Hatanın tümüyle senden kaynaklandığını düşünmesem de belaya bulaşmak konusunda özel bir yeteneğin var anlaşılan."

"Tek kelimeyle yetenek," dedi Clarke, kolunu öne uzatarak. "Sizi yeniden gördüğüme sevindim, Bay Walgrove."

"Baba, bu Wells." Sasha bir anlığına göz göze geldiği Wells'e, cesaretlendirici bir bakış attı.

"Sizinle tanıştığıma sevindim, efendim." Wells öne çıkarak elini uzattı.

"Ben de sevindim, Wells." Sasha'nın babası Wells'in elini kavrayıp sertçe sıktı.

"Bana Max de."

Max yeniden Bellamy'ye döndü. "Kız kardeşin nerede?" Sözcüğü gelişigüzel söylemiş, Rhodes gibi dudaklarını küçümsemeyle büzmemişti. Bu dünyada kardeşiniz var diye, aileniz sapık damgası yemiyordu.

"Bizimle gelmedi," dedi Bellamy, Max'e, sesinin titrememesine özen göstererek. Clarke'a acı dolu bir bakış attı. Sasha grubu yeniden dışarı çıkarıp şimdilik yalnızca tek bir kulübenin boş olduğunu, onda da yalnızca bir yatak bulunduğunu anlattı. Hemen yatağı Bellamy'nin alması gerektiğini söyleyen Wells, Clarke ile birlikte Bellamy'nin yürümesine yardım ederken Sasha da Clarke'a tıbbi malzeme getirmeye koştu.

Bellamy ile Clarke güvenle içeri girince Sasha, Wells'in

elini tutup parmaklarını parmaklarına geçirdi. "Ee... Nereye? Babamın evinde yerde yatabilirsin ya da soğuğa aldırmazsan seni en sevdiğim yere götürebilirim."

"Hımm," dedi Wells, seçeneklerini tartıyormuş gibi yaparak.

"Babanın birkaç metre ötesinde uyumak, kulağa harika geliyor gelmesine ama ben ikinci seçeneği tercih ederim."

Sasha gülümsedi ve Wells'i küçücük kasabadan geçirip kulübelerle Weather Dağı'na çıkan tepe arasındaki, ağaçlarla kaplı küçük alana çıkardı. "Umarım karanlıkta bulabiliriz," dedi Sasha, elini büyük ağaçlardan birinin gövdesinde gezdirerek.

"Neyi?" diye sordu Wells.

"Bunu." Sasha'nın sesi zafer kazanmış gibi çıkıyordu. Wells loş ışıkta ipten yapılmış merdiveni zar zor seçebildi. "Beni izle." Sasha sessizce ağaca tırmanıp dalların arasında kaybolduktan sonra Wells'e seslendi.

"Hadisene, uyuşuk."

Wells duraksayarak ipe asıldı. İp ağırlığını taşıyabilecekmiş gibi gözükmüyordu ama hayatta Sasha'nın önünde pısırıklık edemezdi. Derin bir nefes alıp ayağını ilk basmağa geçirdi ve dengesini sağlamak için ağaca tutunarak büyük bir adım attı. İki yana sallanmasına ve iplerin ellerini kesmesine karşın yüzünü ekşite ekşite tırmanmayı sürdürdü.

Aşağı bakmadan merdiveni tırmandıktan sonra nihayet dalların arasına sıkıştırılmış, ufak ahşap platformun üzerinde uzanan Sasha'yı gördü. "Beğendin mi?" diye sordu. Wells'i sarayların en görkemlisine çağırmış gibi, ağzı kulaklarındaydı.

Wells merdiveni dikkatlice bırakıp emekleyerek Sasha'nın yanına vardı. "Bayıldım," dedi gülümseyerek. "Sen mi yaptın?"

"Çok küçüktüm, o yüzden babam yardım etti."

"Geceyi burada geçirmemize aldırmaz mı yani?"

"Wells, babam tüm topluluğumuzun idaresinden sorumlu. Benim nerede uyuduğumu düşünemeyecek kadar meşgul."

Wells güldü. "Hiçbir baba o kadar meşgul değildir."

"*Sorun yok.* Ama aşağıda daha rahat edeceksen geri dönebiliriz elbette."

Wells karşılık olarak, kolunu Sasha'nın boynuna dolayıp onu kendine yaklaştırdı. "Aslına bakarsan burada oldukça rahatım." Sasha gülümseyerek onu hızlıca öptü. "İyi."

"Seni özledim," dedi Wells, ahşap platforma uzanıp onu da yanına çekerek.

"Ben de seni özledim." Wells'in göğsüne sokulduğundan Sasha'nın sesi boğuk geliyordu.

"Teşekkür ederim... Her şey için. Seni tüm bunlara bulaştırmayı, hele halkını zahmete sokmayı hiç istemezdim." Sasha yavaşça doğrulup Wells'e baktı. Elini yanağından saçına götürdü. "Bana teşekkür etmek zorunda değilsin, Wells. Ben hepinizin güvenliğini sağlamak istiyorum, biliyorsun."

"Biliyorum." Kızın elini tutup öptü. "Ee..." dedi, çevresine bakınarak. "Burası tam uyunacak bir yere benziyor."

"Yoruldun mu?"

"Yorgunluktan bittim," diyerek, elini Sasha'nın sırtına götürüp onu yeniden öpmek için kendine çekti. "Sen?"

"Sanırım *o kadar* yorgun değilim."

Sasha, Wells'i tekrar öpünce Dünya bir anda silindi. Yeni Koloniciler silindi. Dünyalılar silindi. Rhodes silindi. Yalnızca Sasha kaldı. Yalnızca ikisinin nefes alışverişleri, dudakları kaldı. Kamp bir anda yüzlerce ışık yılı uzaktaymış gibi geldi, Koloni'den Dünya'nın göründüğü gibi. "Sen beni resmen çıldırtıyorsun, biliyorsun değil mi?" diye fısıldadı Wells, elini kızın sırtının aşağılarında gezdirerek.

"Neden? Seni ağaca çıkarttım diye mi?"

"Ne yaşanırsa yaşansın seninle birlikteyken çok mutluyum diye. Böylesine hızla vites değiştirmek, delice bir şey..." Wells elini kızın yanağında gezdirdi. "Sen uyuşturucu gibisin."

Sasha gülümsedi. "Bence iltifatların üzerinde biraz çalışmalısın, *uzay çocuğu*."

"Sözcüklerle aram hiç iyi olmadı. Düşündüklerimi göstermekte daha iyiyimdir."

"Öyle mi?" diye fısıldadı Sasha, Wells öteki elini karnına götürürken. "Sanırım bu konuda sözüne güvenmem gerekecek." Wells parmaklarını biraz aşağılara değdirince Sasha ürperdi.

"Tamam, şimdi de sen beni çıldırtıyorsun."

"İyi," diye fısıldadı Wells kulağına, Dünya'da işlerin korktuğu kadar zor gitmediğini düşünerek. Sasha'yla birlikte olduğu sürece, kendini hep evinde hissedecekti.

15

Glass

Glass, toprağa ayak bastığından beri ilk kez gerçek bir hayranlıkla çevresine bakındı. Ağaçların arasından sızan gün ışığı, binlerce küçük mücevhere benzeyen altın ışık noktaları serpiyordu yere. Dünya böyle görünmeliydi işte: Huzurlu, güzel ve harikalarla dolu!

Luke dengesini kaybetmesin diye Glass'ın elini tuttu. Dik bir bayırdan aşağı iniyorlardı. Aşağıda dar bir dere vardı. Akıntıda dans eden kırmızılı sarılı yapraklar dışında, suyu da son derece temizdi. Aşağı vardıklarında Glass tereddütle bir o yana, bir bu yana dönerek geçecek en uygun yeri bulmak için gözleriyle kıyıyı taradı. Ama tam suyun kenarına kararsız bir adım atacakken sağlam koluyla onu kaldıran Luke, sırtlarındaki yükün ağırlığına karşın bir sıçrayışta kolayca dereyi geçti.

Öteki tarafa vardıklarında Luke, Glass'ı dikkatlice yere

bıraktı, ardından el ele yola devam ettiler. Başlarda değişik değişik ağaçları, hayvan yaşamına dair çeşitli belirtileri birbirlerine göstererek neredeyse hiç susmadan konuştular. Ama bir süre sonra, çevrelerindeki güzelliğin büyüsünü yetersiz sözcüklerle bozmak istemediklerinden sustular. Glass halinden hoşnut sayılırdı. Luke'un, yeni bir mucize gördüğünde aydınlanan yüzünü izlemeye bayılıyordu. Kamptan sıvışmalarından sonra Glass'ın kalp atışlarının yavaşlaması birkaç saat almıştı. Başlarda sessizlikten ürkmüştü. Her dal çıtırtısı ya da yaprak hışırtısı kulaklarında patlayarak onu yerinden sıçratıyordu. Rhodes'un çok geçmeden gittiklerini fark edip peşlerine bir arama ekibi takacağını biliyordu.

Ama birkaç saat sonra, stresi azalınca sessizliğin ve Luke ile baş başa kalmanın verdiği özgürlüğün tadını çıkardı. Glass, kampta kalmayı düşündüklerine bile inanamıyordu. Hava ıslak yaprakların ve mis gibi ağaç kabuklarının kokusuyla dolmuştu. Duyu organları Glass'ın daha önce hiç tecrübe etmediği bir şekilde ayaklanmıştı. Dünya'da renklerin böylesine parlak ve canlı, havanın böylesine tatlı olduğunu ya da zengin kokuların ilgisini çekmek için böylesine birbirleriyle yarışacağını hiç düşünemezdi.

Gece çökene kadar uzunca bir süre yürüdüler ve Rhodes peşlerine bir arama ekibi takmadan, Yardımcı Şansölye'yle aralarına ellerinden geldiğince mesafe koymak arzusuyla yeniden yola koyulmadan önce, birkaç saat uyudular. Hemen her yarım saatte bir, Luke durup cebinden çıkardığı pusulayı yere yerleştiriyor, kuzeye giden yoldan ayrılmadıklarından emin

olmaya çalışıyordu. Sasha ayrılıkçı şiddet yanlısı Dünyalıların, Kolonicilerin kampının güneyindeki geniş alanı kendi bölgeleri ilan ettiğini söylemişti. Elbette hiçbir şeyin garantisi yoktu ama kuzeye giderlerse en azından doğruca tehlikenin kucağına düşmezlerdi.

Ağaçlar birbirlerine öyle yakın büyümüşlerdi ki yaprakları gökyüzüne neredeyse geçit vermeyecek kalınlıkta bir tente oluşturuyordu. Ama dallardan saçılan koyu sarı ışıktan ve hızla serinleyen havadan, günün neredeyse sona erdiği anlaşılıyordu.

"Sanırım başardık," dedi Glass bitkin bir halde. Dün yola devam etmesini sağlayan korku ve adrenalin geçmiş, üzerine yorgunluk çökmüştü. "Peşimizden kimseyi gönderdikleri yok, değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Luke iç çekerek. Uzanıp Glass'ın omzundaki çantayı indirdi. "Gel biraz dinlenelim."

Çantalarını bıraktılar ve eğri büğrü kökleri topraktan dışarı çıkmış, yosunla kaplı, kocaman bir ağaca doğru yürüdüler. Luke kollarını yukarı kaldırıp esnettikten sonra, kökün üzerine oturdu. "Gelsene," dedi, Glass'ı elinden tutup kucağına çekerek.

Glass gülerek elini onun göğsüne bastırdı.

"Bütün gezegen bizimken ikimiz bir yerde mi oturalım istiyorsun?"

"Bütün gezegen bizim değil, seni küçük emperyalist," dedi Luke, Glass'ın bir tutam saçını parmağına dolayarak. "Dünyalılara da yer ayırmak zorundayız."

"Doğru ya." Glass sahte bir ciddiyetle başını salladı. "Bu durumda, en iyisi biraz boş alan bırakalım." Ağzı kulaklarında, bacağını Luke'un bacağının üzerinden atıp karşısına geçti.

"İyi plan," dedi Luke, kollarını beline dolayarak aralarındaki azıcık mesafeyi kapattı. Glass'ı nazikçe dudaklarından öptü, ardından ağzını çenesine, oradan da boynuna indirdi. Glass hafifçe iç çekince sırıttı. Çenesiyle boynunun birleştiği noktayı öptü ve başını kaldırıp kulağına fısıldadı. "Özveride bulunmak iyi hissettiriyor, öyle değil mi?"

"Yararları var," diye fısıldadı Glass, elini Luke'un sırtına götürerek. Şaka bir yana, böyle baş başa kalmak inanılmazdı. Gemide, aslında birkaç yüz kişi için tasarlanmış bir alana istiflenmiş binlerce insan vardı. Dinleyen kulaklar, izleyen gözler, birbirine sürtünen bedenler eksik olmazdı. İnsanlar adınızı, ailenizi ve yaptıklarınızı bilirdi. Oysa burada, onları izleyen kimse yoktu. Yargılayan kimse yoktu.

"Ah, şuna bak!" dedi Glass. Luke'un omzunun üzerinden, yeni fark ettiği, bir küme küçük pembe çiçeği gösterdi. Arkasına dönen Luke kolunu uzatıp çiçeklerden birine uzandı. Ama parmakları tam çiçeğin sapma değecekken elini geri çekti.

"Koparmak doğru gelmiyor," dedi, Glass'a dönerek.

"Bana da." Glass gülümseyerek elini Luke'un ensesine koydu ve dudaklarını yeniden dudaklarına yaklaştırdı.

"Yazık oldu gerçi," diye mırıldandı Luke. "Saçında güzel dururdu."

"Yalnızca hayalini kurmak daha iyi..."

Luke, Glass'ı yeniden öptü, ardından kucağında Glass'la birlikte ayağa kalktı.

"Luke!" diyerek güldü Glass. "Ne yapıyorsun?"

Luke birkaç adım attıktan sonra ağzını açmadan onu nazikçe çiçeklerin arasına yatırdı. Soluğu hızlanan Glass, Luke'un yanı başına diz çöküşünü izledi. Luke'un yüzündeki muziplik kaybolmuş, yerini saygıya yakın bir şeye bırakmıştı. Parmaklarıyla Glass'ın saçlarını tarayarak pembe çiçeklerin üzerine yelpaze gibi yaydı.

Glass'ın kalbi küt küt atıyordu ama kıpırdamamaya çalışarak, sağlam koluna dayanıp üzerine eğilen Luke'un öpücüğüne karşılık verdi. Dudaklarını hafifçe araladı, ardından Luke'u kollarıyla sarıp kendine çekti. Derin bir nefes alıp çiçeklerin, orman havasının ve *Luke'un* baş döndürücü birleşimini içine çekti.

"Yola koyulmalıyız," dedi Luke sonunda, kararan göğe bakarak. "Geceyi geçirecek bir yer bulmamız gerekecek."

Glass durumu kabullenircesine uzun bir iç çekti. "Sonsuza kadar burada kalamaz mıyız?"

"Keşke. Ama burası karanlıkta güvenli değil. Daha korunaklı bir yer bulmalıyız."

Gökyüzü koyu grimsi mordan, yumuşacık, canlı bir siyaha dönerken yenilenmiş bir enerjiyle birkaç saat daha yürüdüler. Ay öylesine parlaktı ki yıldızların çoğunu gölgede bırakıyor, orman zeminine tuhaf güzellikte gölgeler çiziyordu. Bu güzellik Glass'ın yüreğini yakıyordu çünkü her yeni harika, annesini nasıl özlediğini ve onu bir daha asla göremeyeceğini anımsatıyordu.

Luke, bir anda durdu ve elini uzatıp onu da durdurdu. Kulak kabartarak başını uzattı ama Glass hiçbir şey duymuyordu. Bir süre sonra Luke, "Şunu görüyor musun?" diye fısıldadı.

Glass ilkin yalnızca gölgeli bir ağaç manzarası görebildi ama derken fark etti: Karşısında küçük bir yapı vardı. Bu dağ başında.

"Nedir o?" diye sordu. Bir anda gelmemeleri gereken bir yere geldiklerinden korkmuştu.

"Kulübeye benziyor," dedi Luke. Elini iyice sıkarak Glass'ı sessiz, ağır adımlarla ilerletti. Geniş bir yay çizerek ilerledikten sonra yapıya yandan yanaştılar. Karşılarındaki bir kulübe değil, ufacık, taştan bir evdi; üstelik de gayet sağlam bir ev. Yanları sarmaşık ve yosunlarla kaplıydı ama açıkça görüldüğü üzere duvarları güçlü ve dayanıklıydı.

Birkaç metre ötede durdular. Ağaçlar ani bir esintiyle hışırdadı, ardından her şey sessizliğe büründü. Luke da Glass da nefeslerini tutup bir yaşam belirtisi görmeyi bekledilerse de göremediler. Luke kapıya yaklaşıp kulağını dayadı, ardından kapıyı açıp içeri girdi ve Glass'a gelmesini işaret etti. Glass derin bir nefes alarak sırtındaki çantayı dengeledi ve eşikten geçti. Çatlamış, toz içindeki pencerelerden gelen ışık, içerideki donmuş tabloyu görmelerine yetiyordu.

"Ah," diye mırıldandı Glass, yarı şaşkın yarı üzgün. Burada her kim yaşadıysa bir süreliğine dışarı çıkmış ama hiç geri dönmemişti sanki. Odanın karşı duvarına küçük bir yatak dayalıydı. Yatağın yanında, üst üste istiflenmiş tahta kutulardan bir şifonyer yapılmıştı. Glass'ın gözleri karşıdaki ufacık

alana dikildi. Yatağın karşısında, bir oyuncak bebek ailesinin boyutlarına uygun görünen bir mutfak vardı. Duvardaki kancalara tencereler, tavalar asılmıştı. Soğuk şöminenin yanında, birinin oturmasını bekleyen, aksak bir tahta masa duruyordu. Uzaktaki bir duvara dayalı lavabonun yanında, temiz kap kacak yığılıydı. Yapayalnız görünen ev sanki uzunca bir süredir ailesinin dönüşünü bekliyordu.

Masaya yanaşan Glass elini pürüzlü yüzeyde gezdirdi. Eli tozlandı. Luke'a döndü.

"Burada kalabilir miyiz?" diye sordu, bunun gerçekleşemeyecek kadar güzel bir düşünce olduğundan korkarak.

Luke başını salladı. "Bence kalmalıyız. Terk edilmiş gibi duruyor. Ayrıca burası dışarıdan daha güvenli, orası kesin."

"İyi," dedi Glass, yüzünde bir gülümsemeyle çevresine bakınarak. Şanslarının yaver gitmesinden ve tozdan daha ağır bir tabaka oluşturan yalnızlık duygusundan kurtulma fırsatı bulmalarından memnundu. Çantasını yere bırakıp Luke'un elini tutmak için uzandı. "Eve hoş geldin!" deyip parmaklarının ucunda yükselerek onu yanağından öptü.

Luke da onu kollarına alarak gülümsedi. "Eve hoş geldin!"

Odun ve sağlam kalmış herhangi bir malzeme bulmak için yeniden dışarı çıktılar. Evin arkasında ufacık, yıkıldı yıkılacak gibi duran tahta bir baraka vardı ama kullanılmayacak kadar paslanmış ve ezilmiş bir kürekten başka alet bulamadılar. Neyse ki yerde yeterince kuru yaprak bulunduğundan en azından şimdilik baltaya ihtiyaçları yoktu.

Akarsuyun belli belirsiz sesi, karanlıktan onlara sesleni-

yordu. Glass, Luke'u elinden tutup sese doğru çekti. Üç taraftan ağaçlarla çevrelenen evin arkasında, nehre inen bir bayır vardı. "Bak," dedi Luke. Sudan dışarı çıkmış, çentikli bir tahta parçası vardı. "Nehrin üzerine bir şey inşa etmişler sanki. Neden acaba?"

Glass'ın elini iyice sıktı ve karanlıkta tökezlememeye dikkat ederek onu biraz daha yakına çekti. "Yoksa bu..." Cümlesini tamamlayamadan keskin kenarlardan ve kıvrımlı hatlardan oluşan tuhaf biçimli karaltıyı işaret etti.

"Bu bir tekne, değil mi?" dedi Glass. Birkaç adım yaklaşarak parmağını cismin üzerinde gezdirdi. Soğuk yüzeyi metale benziyordu ama daha hafifti. Tekne bir zamanlar beyazsa da boyasının çoğu dökülmüş, geriye paslı yüzeyden başka bir şey kalmamıştı. Glass içeriye bakınca zeminde küreğe benzer bir şeyin durduğunu gördü. "Sence hâlâ çalışıyor mudur?"

Luke gözlerini tekneden ayırmadan çevresinde dolaştı. "Görünüşe göre motoru yok, yalnızca küreği var. Yani hâlâ suyun üzerinde durabiliyorsa çalışır herhalde." Glass'a dönüp gülümsedi. "Belki bileğim iyileşince deneriz."

"E, *benim* çalışır durumda iki bileğim var. Tabii benim göreve uygun olmadığımı düşünmüyorsan."

Luke onu kollarına aldı. "Biliyorsun ki senin yapamayacağını düşündüğüm *hiçbir şey* yok, benim küçük uzay yürüyüşçüm. Yalnızca seni romantik bir tekne gezisine çıkarmak istemiştim."

Glass, Luke'a iyice sokuldu. "Kulağa harika geliyor."

Orada suya vuran ay ışığını izleyerek bir süre durduktan

sonra yeniden eve girdiler. Luke kamptan aldığı kibritleri kullanarak şöminede küçük bir ateş yakarken Glass da az miktardaki erzaklarını çıkardı. İkisinin de birkaç günlük paylarından fazlasını almaya eli gitmemişti. "Çok manyak!" dedi Glass, çantasından çıkardığı bir parça kuru meyveyi Luke'a uzatarak. "Peri masalından fırlamış gibi. Orman içinde bir ev."

Luke matarasından bir yudum su aldıktan sonra Glass'a uzattı. "Keşke burada yaşayanların başına ne geldiğini bilebilseydik. Acaba Felaket zamanında mı sığınmışlar yoksa tahliye mi etmişler?" Çevresine bakındı. "Alelacele gitmişler sanki." Sesindeki hüzünden Glass'la aynı şeyi düşündüğü anlaşılıyordu.

"Evet. Ev, sahipleri gittikten sonra bile uzunca bir süre anılarını korumuş sanki."

Gemide büyürken hayaletlere inanmak dünyanın en aptalca şeyi gibi gelirdi. Ama burada, Dünya'da, bu evde, Glass birinin dünyadan ayrılmak istemeyen bir varlığa nasıl inanabildiğini anlamaya başlamıştı.

"Öyleyse, eskilerin yerine mutlu anıları koymak bize düşer," dedi Luke gülümseyerek. Glass'a yaklaşıp kolunu boynuna doladı. "Ateşin önünde sıcak basmadı mı? Ceketini çıkarmak istemez misin?" Luke, gülerek karşılık veren Glass'ın ceketinin fermuarını açtı. Glass gözlerini kapatıp kendini Luke'un öpücüklerine bıraktı. Luke'un yumuşak öpücükleri, giderek ısrarlı bir hal aldı. Glass onun dokunuşlarında kendini kaybetmeyi ne kadar istese de aklını kurcalayan bir düşünceyi kafasından atamıyordu. Luke yanılıyordu. Üzücü anıların yerine mutlu anıları koyamazdınız.

Kalp acısı böyle bir şeydi. Hiçbir zaman silemezdiniz. Hep beraberinizde taşırdınız.

Luke'un ritmik nefes alışverişleri ninni gibi geliyordu. Glass kaldırdığı başını, nefes alıp veren Luke'un göğsüne bıraktı. Luke'un kolayca uykuya dalabilmesini daima kıskanmıştı. Annesi masumların uykusu derdi buna hep. Glass'ın başı uykuya dalamayacak kadar hızlı dönüyordu.

Anı yaşamayı, Luke'un yanında uzanmanın büyüsünün tadını çıkarmayı dilerdi ama kalbi üzüntüyle sancımadan ona doğru düzgün bakamıyordu bile. Fazla zamanları kalmamıştı. Yakında, Luke ikisinin de öldürülmesine yol açacak sırrı keşfetmeden önce, Glass'ın her şeye son vermesi gerekiyordu.

Gözleri yaşlarla dolan Glass, Luke'un yüzünü görememesine sevindi. Luke geleceklerinin acı ve hüzünden başka bir şey getirmeyeceğini bilmiyordu. Sakinleşmek için derin derin birkaç nefes aldı.

"İyi misin, bebeğim?" diye mırıldandı Luke, uykudan kalınlaşmış sesiyle.

"İyiyim," diye fısıldadı Glass.

Luke kolunu uzatıp gözlerini açmadan onu kendine çekti ve başından öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," demeyi başardı Glass, sesi çatlamadan.

Birkaç dakika sonra soluğunun ritminden onun yeni-

den uykuya daldığını anladı. Luke'un elini alıp nazikçe karnına koyarak sıcaklığının tenine işlemesine izin verdi. Uyuyan Luke'un yüzünü seyretti. Uykudayken, yanaklarına değen uzun kirpikleriyle, hep küçük bir oğlan çocuğu gibi görünürdü. Ona keşke çocuklarından söz edebilseydi; burada uzanırlarken, içinde büyüyen çocuktan.

Ama Luke asla bilemezdi. On yedisindeki Glass'ın Gaia Doktrini'ni ihlal ettiği için az da olsa bağışlanma şansı varken on dokuzundaki Luke, baştan savma bir mahkemeden sonra idam edilirdi. Glass, konsey Luke'un izini süremesin diye, onu terk edip tüm temasını kesmek zorundaydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Glass. Yanaklarından yaşlar süzülürken kalbinin en çok hangisi için sızladığını düşündü.

Luke uykusunda içini çekti. Glass ağırlığını diğer yanına verip elini onun yanağında gezdirdi. Keşke ne düşündüğünü anlayabilseydi. Koloni'den kaçışlarının kaosu ve Dünya'ya inişlerinin travması içinde, gemideki kahredici kavgaları üzerine konuşmaya zaman bulamamışlardı. Belki de Luke böyle istemişti.

Glass hamileliğini gizlemeye çalışmıştı ama sonunda anlaşılmıştı. Geminin katı nüfus kontrolü kurallarını ihlal etmek en ağır suçlardandı. Glass, hamileliği düşükle sonuçlandıktan sonra bile Şansölye'nin karşısına çıkmak zorunda kalmıştı. Şansölye çocuğun babasının kimliğini açıklaması için ısrar

edince paniğe kapılan Glass, yalan söylemişti. Luke yerine, onun oda arkadaşı Carter'ın adını vermişti. Bir keresinde, Luke yokken Glass'a saldırmaya çalışan Carter yaşça büyük, çıkarcı ve tehlikeli biriydi.

Ama Carter alçak ve adi bir insan olsa da ölmeyi hak etmiyordu. Oysa işler tam da böyle gelişmişti. Glass'ın sözüne inanan Şansölye, yaşı tutmayan Glass'ı hapse gönderirken Carter'ın idam edilmesini emretmişti. Glass, gerçeği öğrendiğinde Luke'un yüzünde beliren öfkeyi ve tiksintiyi asla unutmayacaktı. Onu bağışlamasına karşın, Glass, hiçbir zaman tam anlamıyla tamir edilemeyecek bir şeyi kırdığından endişeleniyordu: Luke'un güvenini.

Yeniden iç çeken Luke, gözlerini açmadan koluyla Glass'ı yanına çekti. Glass gülümseyerek onun rahatlatıcı kalp atışlarının, kafasındaki öteki şeyleri bastırmasına izin verdi. Dünya'ya gelmeleri, her şeye yeniden başlamak ve korkularını arkalarında bırakmak için bir şanstı. Glass gözlerini kapatıp uykuya dalacakken büyük bir gürültüyle irkilerek uyandı. Tüm duyuları harekete geçmişti. Yatağın içinde oturup çevresine bakındı. Kulübe boştu. Sesi rüyasında mı duymuştu? Neydi ki? Kafasında sesi canlandırdı: Ne tam bir uğultuya ne de tam bir insan sesine benziyordu. Başka bir şeydi. Bir çağrıya, bir sinyale benzeyen ama sözcük içermeyen bir şey. Tıpkı bir... Bir çeşit iletişim gibi. Ne tür yaratıkların arasında bir iletişimdi, orasını hiç bilmiyordu. Kamp kilometrelerce ötedeydi, buralarda da hiçbir uygarlık belirtisi görmemişlerdi. Yapayalnızdılar. Büyük olasılıkla, kulübenin çatısına vuran

rüzgârın sesiydi. Endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Glass sırtüstü uzanıp Luke'un sıcak, gevşemiş bedenine yaslandı ve sonunda uykuya daldı.

16

Bellamy

Bellamy hiçbir şey yapmadan boş boş oturmaya alışık değildi. Kendini aciz, işe yaramaz hissetmekten hoşlanmıyordu. İhtiyaç duyduğu şeyler için –yiyecek, güvenlik, kız kardeşi, hatta yaşamı– için savaşmaya alıştığından başka insanlara muhtaç olmak sinirlerini bozuyordu. Ama Bellamy'yi bu duruma düşüren de söz konusu eğilimiydi zaten. Octavia ile iniş gemisine binmek için çılgınlar gibi acele etmeseydi babası Şansölye hiç vurulmazdı. Bellamy de birkaç hafta sonra ikinci dalga Kolonicilerle birlikte, hüküm giymiş bir suçlu değil, bir vatandaş sıfatıyla buraya gelebilirdi.

Bellamy, Sasha ile Max'in kasabasının merkezinde bulunan küçük çim parkındaki tahta bir banka oturdu. Okul binasına giderken yanından geçen, kendisinden birkaç yaş küçük bir grup çocuğu izledi. Üç oğlan birbirlerinin omuzlarını yumrukladı. Bellamy çocukların ses tonlarından birbirlerine takıl-

dıklarını anlayabiliyordu. Biri koşmaya başlayınca diğer ikisi de kahkahalar atarak oğlanın peşine düştüler. Yaşça büyük bir çocukla bir kız el ele tutuşmuş, uzun uzun vedalaşırken aralarındaki bir şakaya gülüp yanakları kızara kızara öpüştüler.

Ama öte yandan, Bellamy Koloni'deki oksijenin bittiğini ve birkaç hafta sonra Koloni'yi acilen tahliye etmeleri gerekeceğini bilmiyordu. Ayrıca, on dokuz yaşındaki önemsiz bir Waldenli, iniş gemisinde yer bekleyenler arasında ilk sırayı alacak değildi. Dünya'ya zorla gelmekle doğru kararı vermişti. Böylece Octavia'ya göz kulak olabilmiş, hatta güzel, tutkulu ve zekâsıyla göz korkutan bir kızla tanışmıştı. O günden beri güne ağzı kulaklarında başlayıp günü ağzı kulaklarında bitiriyordu. Yani, kız Bellamy'yi iyice delirtmediği zamanlarda elbette.

Başını kaldırıp Clarke'ı bulmak için çevresine bakındı. Clarke'tan bir çocuğun kırık kolunu muayene etmesini istemişlerdi. Başka şartlar altında, bu kasabada kalmaktan sıkılmazdı. Hem düzenli hem de rahat bir yerdi. Herkesin yaşayacak bir yeri, yeterince yiyeceği vardı ama çevrede koşuşturup emirler yağdıran, insanların her hareketini takibe alan muhafızlar yoktu. Açıkça görüldüğü üzere, Sasha'nın babası kasabanın yöneticisiydi ama Rhodes'a, hatta Şansölye'ye bile benzemiyordu. Danışmanlarına kulak veriyor, Bellamy'nin gördüğü kadarıyla, önemli kararları oylamaya sunuyordu. Diğer sürpriz ise burada kimse Bellamy'nin bir kız kardeşi olmasını yadırgamıyordu, herkesin bir sürü kardeşi vardı.

Ancak son olayların ışığında, huzurlarına gölge düşmüştü.

Ya Rhodes peşlerine düştüyse? Ya Bellamy Dünyalıların sessiz köylerini istemeden bir tür savaş alanına çevirirse? Masum insanlar onun yüzünden zarar görürse Bellamy kendini asla affetmezdi.

Bellamy sinirli sinirli bacaklarını salladı. Üç gün önce buraya geldiklerinden beri, midesi düğüm düğümdü. Ne yapacağını bilmiyordu. Max, Sasha ve diğerleri Bellamy'nin kalmasını istiyordu. Onu korumak istiyorlardı. Ayrıca, kafasının üzerinde gerçek bir çatı bulunan bir yerde kalmak ve izini sürüp öldürmeden, derisini yüzmek zorunda kalmadan lezzetli yiyecekler yemek hiç de kötü değildi. Bellamy inkâr edemezdi: Göğsünde bir parça böylesine basit bir yaşamın özlemini duyuyordu. Rhodes onu unutsun, geçmişi silinsin, şu çocuklarınki kadar kolay bir yaşam sürsün, istiyordu.

Kasabaya inen patikayı ve ağaç sırasını gözleriyle tarayarak davetsiz misafirlere dair bir belirti aradı. Hiçbir şey bulamadı. Buraya geldiğinden beri doğru dürüst uyuyamıyordu. Gecenin sessizliğinde kulaklarını zorlayarak yaklaşan ayak seslerini ve saldırıya uğrayacaklarının, onu ele geçireceklerinin haberini verecek yaprak hışırtılarını dinlemeye çalışıyordu.

Böyle yaşanmazdı. Beklenti ve korku öyle içine işliyordu ki küçük kasaba bile bir hapishane gibi gelmeye başlamıştı. Dünya'ya geldiğinden beri her gün ormanda tek başına saatlerce kalmaya alışmıştı. Köye hapsolmak uzayda bir gemiye tıkılmaktan iyiydi kuşkusuz ama yine de...

Bankta içini çekerek arkasına yaslandı ve yukarıdaki engin maviliğe baktı. Bütün gün ne yapacaktı ki? Ava çıkamazdı.

kendi başına yürüyemiyordu bile. Çocuklar okuldaydı, onlarla top da oynayamazdı. Herkesin yapacak bir şeyi vardı. Çevresindeki insanlara baktı; herkes işe koyulmuş, ya inşaat ve tamir işleriyle uğraşıyor ya çamaşır yıkayıp hayvanlarla falan ilgileniyordu. Herkes halinden memnundu. Bellamy bundan rahatsızlık duyuyordu. Yanından geçen herkes ona iyi günler diliyordu. Bellamy ne söyleyeceğini ya da yüzüne ne ifade takınacağını bilmiyordu. Gülümsemesi mi gerekirdi? Merhaba mı demeliydi yoksa başını sallamakla mı yetinmeliydi?

En azından Octavia'nın iyi olduğunu biliyordu. Sasha uzaktan Octavia'nın durumunu görmek için iki kez kampa gitmiş, Octavia'ya Bellamy'nin güvende olduğunu bildiren bir mesaj iletmişti. Her nedense Rhodes hırsını Octavia'dan çıkarmamıştı, en azından şimdilik. Gerçi Bellamy kardeşinden yalnızca bir süreliğine ayrı kalmayı düşünüyordu. Söz konusu Rhodes'un iyi niyetiyse buna uzunca bir süre güvenemezdi.

"Günaydın." Max fark ettirmeden Bellamy'nin yanına yaklaşmıştı.

"Günaydın," diye yanıtladı Bellamy, acınası düşüncelerinden kurtulduğuna sevinerek.

"Sana eşlik edebilir miyim?"

"Elbette." Bellamy yana kayınca Max yanına oturdu. Elindeki kupadan dumanlar tütüyordu. Uzunca bir süre konuşmadan oturup okula geç kalan son çocukların koşuşturmalarını izlediler.

"Omzun nasıl?" diye sordu Max.

"Daha iyi. Clarke'a kullanabileceği onca şey verdiğiniz

için teşekkürler. Biliyorum, çok değerliler. Hem zaten bizim için yeterince şey yaptınız." Duraksayarak, burada kalma konusundaki endişelerini paylaşmanın asilce bir davranış mı yoksa aptallık mı olacağını düşündü.

"Gerçi, sanırım burada kalmam iyi bir fikir değil."

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?" Max şaşırmışa benzemiyordu. Bellamy adamın ses tonunda yargılamadan eser bulunmamasını takdir etti.

"Orasını henüz bulamadım. Tek bildiğim, burada oturup beni almaya gelmelerini bekleyemem ve buradaki kimsenin benim yüzümden kendini riske atmasına göz yumamam."

"Neler hissettiğini anlıyorum. Biliyorum, dışarıda sana zarar vermek isteyen insanlar var. Ama onların senin canını almaya hakkı yok, Bellamy. Kimsenin yok."

Max durakladı. "Ayrıca buradaki hiç kimse istemediği bir şeyi yapmaz. Gerçek şu ki orada daha güvende olacağını sanmıyorum," diye sürdürdü Max, başıyla ormanı işaret ederek. "Rhodes'dan büyük tehlikeler var. Bilmem, Diğerleri hakkında ne biliyorsun?" Max kaşlarını kaldırdı. "Grubumuzdan ayrılan insanlar hakkında yani."

"Fazla bir şey bilmiyorum." Bellamy, buraya en son Octavia'yı kurtarmaya geldiğinde, 100 ekibinden çok önce, gemiden gelen Koloniciler hakkındaki hikâyeyi duymuştu. Dünyalılar onları konuk etmiş, yiyeceklerini paylaşmışlar ama yabancıları herkes mutlulukla karşılamamış çünkü bu yabancılar, bir uzay gemisiyle ölen Dünya'dan kaçıp diğerlerini ölüme terk edenlerin soyundan geliyormuş.

İki grup her an bozulabilecek bir barış içinde yaşıyormuş ama ardından bir şey olmuş. Dünyalı bir çocuk ölmüş ve kaos patlak vermiş. Max'in halkının bir kısmı, Kolonicileri, dolayısıyla da yabancılara kucak açtığı için Max'i suçlamış. İntikam istemişler ama Max Kolonicileri öldürmeyi reddedince kendi başlarına, Max'in otoritesinin dışında yaşamak üzere onlardan ayrılmışlar.

Hikâyenin en inanılmaz kısmı ise Clarke'ın öldü sandığı, idam mahkûmu annesinin ve babasının ilk dalga Koloniciler arasında yer almasıydı. Çocuğun ölümünden sonra diğerleriyle birlikte sürgün edilmişlerdi.

Max içeceğinden bir yudum daha aldı. "Onlarla birlikte büyüdük. Çocuklarımızı birlikte yetişirdik. Onları tanıdığımı sanırdım." Bir anlığına sustu, sanki devam etmeden önce, anılarını kafasında yeniden canlandırıyordu. "Ama şimdi tanınmaz haldeler. Şiddet yanlısı oldular ve ellerinden geldiğince çok alanı kendilerinin ilan ettiler. Öfkeliler. Kaybedecek hiçbir şeyleri yok. Bu yüzden çok ama çok tehlikeliler."

"Ne istiyorlar?" diye sordu Bellamy, yanıtı öğrenmek istediğinden emin bile değildi oysa. "Keşke bilsem." Max içini çekip kır sakalını sıvazladı. "İntikam? İktidar? Bizim burada sahip olmadığımız neyi isteyebilirler ki?"

Bir süre konuşmadılar. "Clarke ailesini bulmak istiyor," dedi Bellamy.

"İstiyor, biliyorum ama güvenli değil. Ayrılıkçı grup, bilerek ve isteyerek kendi komşularına, arkadaşlarına zarar veriyorsa Clarke'a zarar vermekten hiç çekinmez. Bir de Clarke'ın

onların kızı olduğunu öğrenirlerse neler yapabileceklerini düşünmek bile istemem. Griffinlerin çocuğun ölümüyle hiçbir ilgileri yok ama burada mantıklı düşünebilen insanlardan söz etmiyoruz." Max dönüp Bellamy'nin gözlerine baktı. "Sence Clarke risklerin farkında mı?"

Bellamy başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ama sonsuza dek burada oturup beklemeyecek. Annesiyle babasını bulmak istiyor. Bir an önce. Ona eşlik edebileceğim zamana kadar beklemesi için Clarke'ı ikna etmeye çalıştım. Nereye gitmiş olabileceklerine dair daha çok ipucu bulmamız gerek. Ama Clarke kararlı."

"Onu suçlayamam," dedi Max iç çekerek. "Ben olsam ben de bulmak isterdim."

"Evet." Bellamy, sevdiğiniz birini bulmak için şiddetli bir dürtü duymanın nasıl bir his olduğunu bilirdi. Clarke'ın annesiyle babasının izini neden bulmak istediğini anlıyordu. Ama bu uğurda ölmesine göz yummaya gönlü razı mıydı?

Hızla yanlarına gelen bir adam Bellamy'nin düşüncelerini böldü.

"Max," dedi adam nefes nefese, banklarının önünde aniden durarak.

"Kasabaya yaklaşan bir grup var. Yaklaşık yüz metre dışarıdalar. Birkaç dakikaya gelirler. Ve Max, silahlılar."

Bellamy'nin kalbi boğazında atarken içini suçluluk duygusu kapladı. *Beni almaya geldiler.*

Max ayağa fırladı. "Sinyal ver. Bir grubu da karşılamaya gönder, onları buraya getirsinler. *Barışçıl yollarla.*" Adam

başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Max yeniden Bellamy'ye döndü. "Beni izle."

Bellamy sakinliğini korumaya çalışsa da içi öfke ve korkuyla dolmuştu, genelde ona aptalca şeyler yaptıran bir duygu birleşimiydi bu. Bellamy, Max'in peşi sıra koşarak patikayı geçip kasabanın ana salonuna vardı. İnsanlar çoktan toplanmaya başlamıştı. Çoğu silahlı ve mızraklıydı. Birkaç dakika sonra Clarke, Wells ve Sasha koşarak içeri girdiler. Yüzlerinde endişeli ama kararlı bir ifade vardı. Sasha odanın ön tarafındaki babasına katılırken Wells ile Clarke kalabalığı yararak arka taraftaki Bellamy'nin yanına ilerlediler.

"Merak etme," dedi Wells, Bellamy'ye. Çevrelerindeki kalabalık endişeli endişeli konuşuyordu. "Seni götürmelerine izin vermeyeceğiz."

Ama Bellamy'yi endişelendiren bu değildi. Asıl Dünyalılar onu teslim etmezse yaşanacaklardan, istediğini alamazsa Rhodes'un yapacaklarından endişeleniyordu.

Max elini kaldırınca oda sessizleşti.

"Çoğunuzun bildiği gibi, ziyaretçilerimiz var," diye seslendi, buyurgan ama sakin bir sesle. "Şimdi içeri alınıyorlar. Onlarla buluşup isteklerini dinleyecek, sonra da ne yapılacağına karar vereceğiz."

Kalabalıktan dalga dalga mırıltılar ve boğuk sesli sorular yükseldi. Max elini kaldırınca herkes sustu. "Bir sürü sorunuz var, biliyorum. Benim de var. Ama gelin, önce bir dinleyelim. Unutmayın, barışçıl bir diyalog kurulmadan barış sağlanamaz."

Odaya gergin bir sessizlik çöktü. Birkaç dakika sonra, bir avuç Dünyalı, Rhodes'un bir grup muhafızını içeri getirdi. Silahları alınmıştı ama hiçbir hareketleri kısıtlanmamıştı.

"Hoş geldiniz," dedi Max. Muhafızlar, taş gibi yüzlerle hiçbir şey söylemeden, stratejilerini belirleyip durumu değerlendirmek için odaya göz gezdirdiler. "Lütfen rahatınıza bakın ve bize neden geldiğinizi söyleyin."

Muhafızlar birbirlerine baktılar. En yaşlıları, Bellamy'nin hücre kulübesinden tanıdığı Burnett adlı orta yaşlı adam, öne çıktı.

"Halkınıza zarar vermeye gelmedik," dedi Burnett, soğuk ve yavan bir sesle. Bellamy aynı ses tonunu, birini hapse tıkıp sonsuza dek ortadan kaldırmadan önce sayısız muhafızın ağzından duymuştu. Burnett tüm odayı taradıktan sonra, Bellamy'yi gördü. Bellamy'nin vücudundaki tüm kaslar gerildi, salonun önüne fırlayıp ellerini Burnett'in kalın boynuna geçirmemek için kendini zor tuttu. "Mahkûmumuzu almamız emredildi, hepsi bu. Suçlarının hesabını vermesi gereken bir kaçağa yataklık ediyorsunuz. Onu teslim ederseniz olay çıkarmadan buradan ayrılırız."

Clarke, Bellamy'nin elini sıkıca kavradı. Bellamy, onun güvenliğini sağlamak için Clarke'ın her şeyi göze alacağını biliyordu ama şu noktada tek istediği, kızın daha fazla acı çekmesini engellemekti.

Max, konuşmadan önce durup dikkatlice Burnett'e baktı. "Dostum, buraya aldığınız emir üzerine gelmişsiniz. Anlıyorum. Biz de herhangi bir sorun çıkmasından yana değiliz."

Max, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle aralarındaki kafalar denizi üzerinden Bellamy'ye bir bakış attı. "Ama benim anladığım kadarıyla, sizin deyiminizle mahkûm, adil bir ceza almayacak. Kampınıza dönerse idam edilecek."

Kalabalık, şaşkınlık nidaları ve fısıltılarla dalgalandı. Clarke ile Bellamy'ye bakmak için dönen Dünyalı kadın, onların korku dolu yüzleriyle kenetlenmiş ellerini gördü ve yüzündeki kararsız ifade, kararlılığa dönüştü. Bellamy'nin yanında duran üç adam birbirlerine baktıktan sonra, birkaç adım atıp Bellamy ile muhafızların arasına girdiler. Sözlerini, "Biz gençleri ölüme göndermeyiz," diye bitirdi Max.

Burnett öteki muhafızlardan birine durumdan hoşnut bir bakış attı, yüzüne de hafif bir gülümseme yayıldı. "Bu bir rica değildi," dedi. "Karşı çıkarsanız sonuçlarına katlanmanız gerektiğini anlıyorsunuz, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Max sakin bir sesle ama gözlerindeki ateş sönmüştü. "Siz kendinizi oldukça iyi ifade ettiniz." Diğer Dünyalılara döndü. "İnanıyorum ki bu adaletsiz cezaya suç ortaklığı yapmayacağımızı söylersem herkesin adına konuşmuş olurum. Ama kararı onlara bırakacağım."

Uzunca bir sessizlik oldu. Bellamy çevresindeki insanların, kaderini ellerinde tutan yabancıların yüzlerine bakarken ani bir bulantı hissetti. Kararı onlara bırakmak, Bellamy'yi korumak için güvenliklerini tehlikeye atmalarını istemek adil miydi? Ayağa kalkıp Rhodes'a teslim olmak için cesaretini topluyordu ki Max hafifçe öksürdü. "Ziyaretçilerimizin çocuğu alıp götürmelerini isteyenler, lütfen ellerini kaldırsın."

Muhafızlardan biri sırıtırken yanındaki adam parmaklarını çıtlattı. Bundan hoşlandıkları, Dünyalıların Bellamy'yi acı kaderine terk ettiğini izlemeye can attıkları belliydi.

Ama Bellamy şaşkınlık içinde, kimsenin kolunu kaldırmadığını gördü. "Nasıl yani?" diye fısıldadı elini sıkan Clarke'a.

"Bellamy, Clarke ve Wells'in burada, bizim korumamız altında kalmasını isteyenler?" Sayısız el havaya kalkarak, Max'in, Burnett'in ve öteki muhafızların önünü kapattı. İçinden yükselen minnettarlık dalgasıyla Bellamy'nin dizlerinin bağı çözülmeye başladı. Koloni'deki yetişkinler, Bellamy'ye hiçbir zaman nezaket kırıntısı bile göstermemişti. Octavia ile resmen açlıktan ölmelerine ramak kalmışken bile. Ama bu insanlar, bile isteye her şeylerini onun için, tümüyle yabancı biri için riske atıyordu.

Bu durumu iyice kötüleştiriyordu. Bunlar iyi insanlardı. On dokuz yılını korkunç kararlar almaktan başka hiçbir şey yapmadan geçiren bir çocuk için ölmekten daha iyisini hak ediyorlardı.

Kolunu Bellamy'nin beline dolayan Clarke, ona yaslanıp ağırlığını taşımasına yardım etti.

"Tamam," dedi Bellamy'nin kulağına.

"Hayır," dedi Bellamy sessizce, ona değil de kendine söyler gibi. Ardından, *"Hayır!"* diye bağırdı yüksek sesle. Odadaki yaygaradan kimse sesini duymadı. Clarke ile Wells dışında. Clarke'ın eli düştü, Wells ile birlikte şaşkın şaşkın Bellamy'ye baktılar.

"Bellamy!" dedi Clarke, kocaman açılmış gözlerle. "Ne yapıyorsun?"

"Bunca masum insanın benim için kendini tehlikeye atmasına seyirci kalamam. Onların çocukları, aileleri var. Bu işe bulaşmamaları gerek."

Wells bir adım öne çıkarak eliyle Bellamy'nin omzunu sıkıca kavradı. "Hey," dedi. "Sakin ol." Bellamy silkinip Wells'in elinden kurtulmaya çalıştı ama Wells, Bellamy'yi bırakmadı. "Bellamy, anlıyorum. Yardım almaya alışkın değilsin. Ama burada takasta çalıntı mallar satmaktan dolayı hapse atılmak söz konusu değil. Ölüm cezası söz konusu... Rhodes seni *öldürecek.* "

Bellamy önüne eğilip ellerini dizlerine koydu. Sakinleşmek için derin derin birkaç nefes aldı. Max ile Sasha'nın halkının, kendilerinden büyük bir şeye inandıklarını biliyordu. Bunu birbirlerine gösterdikleri nezaketten, yabancıları yaşamlarına kabul edişlerinden anlamıştı. Max'in liderliğinde görmüştü. Ama gösterdikleri cömertliğin yükünü nasıl taşıyabilirdi, orasını bilemiyordu.

Clarke yeniden Bellamy'nin elini tutup gözlerinin içine baktı. "Kendin için yapmıyorsan bari benim için yap, olur mu? Lütfen?" Sesi titriyordu. Bellamy'nin göğsünde bir şeyler kıpırdandı. Clarke'ın sesinin böylesine hassas, böylesine korku dolu çıktığını hiç duymamıştı. Kızın herhangi bir şey için herhangi birine yalvardığını hiç işitmemişti. Clarke bir şeyi isterse kendi başına peşinden giderdi. Ama bu kez böyle yapması yetmeyecekti. Yardıma ihtiyacı vardı.

"Bir de benim için." Wells hafifçe Bellamy'nin sağlam omzuna vurdu.

Bellamy, Clarke'tan Wells'e döndü. Bu nasıl olmuştu? Octavia ile Koloni'den ayrıldıklarında Evren'e karşı ikisi bir başlarınaydılar. Şimdiyse onu umursayan insanlar vardı. Bir ailesi vardı.

"Tamam," dedi başını sallayarak. Akmaya hazırlanan, utanç verici gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Zorla gülümsedi. "Ama yalnızca bir kereliğine... Bir sonrakinde, fevri davranıp budalalık ettiğim için ölüm cezasına çarptırıldığımda beni götürmelerine izin vereceksiniz."

"Anlaştık," dedi Wells, gülümseyip geri çekilerek.

"Asla. Sen benim fevri budalamsın." Clarke parmaklarının ucunda yükselip Bellamy'yi öptü. Bellamy de sarılıp öpücüğüne karşılık verdi. Gözlerine batan yaşlardan utanamayacak kadar duygulanmıştı.

17

Glass

Glass omzuyla kulübenin kapısını ittirerek açtı. Elleri doluydu; birinde nehirden çektiği bir kova su, ötekindeyse civarda yetiştiğini keşfettiği yemişlerle dolu bir çuval vardı. Yiyeceği aksak ahşap masanın üzerine bıraktı, suyu da leğene taşıdı. Glass ne yapacağına kafa yormadan, uzanıp raftan küçük bir kâse aldı. Yalnızca iki gün içinde, küçük evlerine öylesine alışmıştı ki Luke ile buraya ayrılmamak üzere yerleşmişler gibi hissediyordu.

Kulübedeki ilk sabahlarında, dikkatle dışarı çıkıp Dünyalılara dair bir belirti aramışlardı. Ama başka bir insan yaşamına işaret eden hiçbir iz yoktu. Yavaş yavaş rahatlayıp kendilerini güvende hissettikçe yiyecek bulmak için evden birkaç metre uzağa yürümeye başladılar.

İkisi de aradıklarını bulmaya odaklandıklarından yanı başlarında otlayan geyiği az kalsın fark etmeyeceklerdi. Luke'u

çağırmak için başını kaldıran Glass, tam Luke'a seslenecekken yirmi otuz santim ilerisinde duran hayvanı gördü. Küçücüktü. Ve çok güzeldi. Yavru geyiklerin özel bir adı olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Yumuşak kahverengi burnunu oynatarak havayı kokluyordu. İri kahverengi gözleri çok güzel ve hüzünlüydü. Glass geyiği ürkütüp kaçırmaktan çekindiğinden kıpırdamaya korktu. Luke'un da görmesini istiyordu ama ses çıkaramazdı. Uzunca bir süre geyikle birbirlerine baktılar ve sonunda arkasını dönen Luke hayvanı görüp donakaldı. Glass yüzündeki bakıştan, Luke'un da hayvana kendisi kadar hayran kaldığını anlayabiliyordu.

Üçü orada durup sessizce bakıştılar. Sonunda uzaklardan gelen bir ağaç hışırtısı, geyiği ürkütüp ormanın içlerine kaçırdı. Hayvan neredeyse ses çıkarmadan gözden kaybolurken Glass iç geçirip, "İnanılmaz bir şeydi," dedi.

"Evet," diye katıldı Luke ama yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Sorun ne?" diye sordu Glass, tepkisine şaşırarak.

"Yalnızca... yiyecek bir şey bulamazsak mecburen, biliyorsun..." diyen Luke cümlesini bitirmedi.

Glass'ın yüreği sıkıştı. Geyiğin manalı gözlerini görünce öylesine yerine mıhlanmıştı ki onu yemek zorunda kalabileceğini aklına bile getirmemişti. Düşünce midesini bulandırdı. "Şimdilik bunun için endişelenmeyelim," dedi. "Aramaya devam edelim."

Neyse ki buldukları yemişlerle şimdiye dek idare etmişlerdi. Ama içten içte bir şeylerin her an değişebileceğini biliyor-

du. Su arıtma tabletleri gittikçe azalıyordu ve evde su kaynatabilecekleri tencere yoktu. Şafak vaktinden önce yerde dolanan tuhaf böcekler, Glass'ı derin uykusundan uyandırıp tüylerini ürpertiyordu. Luke'a sokulup battaniyeyi sıkıca üzerlerine çekince Luke gülüp geçiyordu. Ayrıca, durmaksızın sırada ne var, diye endişeleniyordu. Burada kalabilecekler miydi? Her şey gerçekten böylesine basit olabilir miydi? Dünya'daki mevsimleri öğrendiğini anımsıyordu: Güzel sonbahar yaprakları çok geçmeden kışın çökeceğine işaret ettiğinden soğukla nasıl başa çıkacaklarını öğrenmek zorunda kalacaklardı. Böyle düşünceleri kafasından uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu gerçi. Kış için başka bir gün endişelenebilirdi. Bugün yalnızca uzun ağaçların altındaki düş gibi kulübelerinde, bir peri masalını yaşamak istiyordu.

Luke botlarındaki çamuru silkeleyerek kapıdan girdi. Gür, dalgalı saçlarına yapraklar takılmıştı. Ondan yayılan taze çam kokusu Glass'ın burnuna doldu. Derin derin nefes aldı. Luke'a böylesine yakın durup kokusunu içine çekince bedenindeki tüm sinirler uyarılıyordu.

"Akşam yemeği?" Yüzünde sahte bir ciddiyetle yemiş tabağını yukarı kaldırdı. "Sana bu gece özel bir şey yaptım."

"Ah, yemiş yahnisi." Luke sırıttı. "En sevdiğim. Özel bir şeyi mi kutluyoruz?"

Glass başını yatırıp muzip muzip güldü. "Kutlayabiliriz."

Birkaç adımda hızlıca odayı geçen Luke, kollarını Glass'ın beline doladı ve onu kendine çekip hiç bırakmayacakmış gibi uzun uzun öptü.

***

O gece ilerleyen saatlerde, ateşin karşısında sarmaş dolaş uyuyakaldılar. Glass'ın hemencecik içi geçmişti. Ormanda geçirdikleri her geceyle birlikte Glass giderek gevşiyor, son birkaç haftanın endişesi ve stresi belleğinden siliniyordu. Artık, uykuda uzun süredir özlemini çektiği besini buluyormuşçasına, kıtlıktan çıkmış gibi derin derin uyumaya başlamıştı.

Pencereden ilk gürültü geldiğinde Glass sesi rüyasının bir parçası sandı. Ancak Luke'un sıçramasıyla yana yuvarlanınca uyandı. Gözlerini açıp hemen kendine geldi. İşte o zaman gördü: Kulübenin penceresinde bir yüz vardı. Sönen ateşten yansıyan ışıkta, birinin onlara baktığını gördü –bir Dünyalının. Uzun saçlarından ve kocaman giysilerinden anlamıştı. Kolonicilerin hiçbiri böyle giyinmezdi. Böyle davranmazdı. Korku ve adrenalin bedenini sarstı, damarlarından taşarak alev alev beynine hücum etti. Uzaktan bir çığlık duydu ama birkaç dakika sonra, sesin kendi ağzından çıktığını fark etti.

Luke ayağa fırlayıp kamptan getirdiği silahına uzandı. Gömleğini giymeden çıplak ayaklarla kulübenin ön kapısını açıp karanlığın içine daldı.

"Luke, hayır!" diye bağırdı Glass arkasından, çaresiz bir ses tonuyla. "Dışarı çıkma!" Ama Luke çoktan gözden kaybolmuştu. Panikten göğsü sıkışan Glass, neredeyse yere yapışacaktı ama kendini zorlayıp düşe kalka Luke'un peşinden giderek nefes nefese seslenmeye çalıştı.

Gözleri karanlığa alışana kadar hiçbir şey görmeden çev-

resine bakındı. Luke'un birkaç metre ötede, sırtı ona dönük durduğunu görünce içine sular serpildi. Luke havaya kaldırdığı silahını, gökyüzüne doğrultmuştu. Karşısında üç adamla bir kadın, yarım bir daire oluşturmuştu. Üzerlerinde Sasha'nınkine benzer, hayvan derisi ve yün karışımı giysiler vardı ama benzerlik burada bitiyordu. Yüzleri zalim maskeler gibiydi. Keyifle birbirlerine bakarken, gözleri kötülükle parlıyordu.

Luke ile Dünyalılar sessiz bir açmaza girmişlerdi. Dünyalılar kollarını kaldırmış, mızrakları omuz hizasında, saldırmaya hazır vaziyette duruyorlardı. Bir sinyal bekliyor gibiydiler. Luke onu durduramadan, Glass, Luke'a doğru koşmaya başladı. Luke güçlü kolunu Glass'a dolayarak onu arkasına ittirdi. Glass, Luke'un bedenindeki tüm kasların gerilip kavgaya hazırlandığını hissedebiliyordu.

Luke'un arkasından başını uzatıp Dünyalılara seslendi. "Lütfen," dedi, çatlak bir sesle. "Buraya kimseye zarar vermeye gelmedik. Biz Sasha'nın arkadaşıyız. Lütfen bize zarar vermeyin."

Erkeklerden biri, "Ah, demek Sasha'nın arkadaşısınız, öyle mi?" dedi, cırtlak bir sesle, alay edercesine. "Eh, bu durumda, sizi yarı ölü vaziyette hayvanlara terk edeceğimize doğrudan öldürürüz. Nezaketen..."

Luke kızı iyice arkasına ittirmeye çalıştı. Korkuyla dolu, uzunca bir süre, iki taraf da diğerinin harekete geçmesini bekledi. Sonunda, Dünyalılardan biri, Glass'ın pencerede yüzünü gördüğü adam, tehdit edercesine bir adım öne çıktı. "Arkadaşlarınızı uyarmaya çalıştık. Merhametli davranıp yalnızca

içlerinden birini öldürdük. Sizse, burada iyi karşılanmadığınızı anlayacağınız yerde, *başkalarını da* peşinizden getirdiniz. Artık yeter!" dedi hiddetle.

"Öyle olmadı," diye haykırdı Glass. "Biz bilmiyorduk... Onlarla iletişime geçmenin olanağı yoktu. Ama artık bizden kimse gelmeyecek, yemin ederim." Hem korkudan hem de ne yazık ki doğruyu söylediğini fark ettiğinden, sesi titriyordu. İniş gemilerinden birine binmeyi başaramayanlar sonsuzluğa karışmıştı.

Dünyalı kadın Glass'a alay edercesine baktı. "*Yemin mi* ediyorsun? Yabancılara güvenince neler yaşandığını acı bir şekilde öğrendik." Başıyla, kolu havada, mızrağıyla doğruca Luke'un kalbini hedef alan adama işaret verince adam kolunu arkasına doğru kaldırdı.

"Kıpırdama!" diye bağırdı Luke. "Lütfen. Size zarar vermek istemiyorum ama silahım var. Beni silahımı kullanmaya zorlamayın."

Adam, Luke'un söylediklerini değerlendiriyormuşçasına durakladı ama yalnızca bir anlığına. Ardından öne doğru dikkatlice bir adım daha attı.

Glass'ın kulakları kurşunun keskin sesiyle çınladı. Ağaçların gövdesine çarpan kurşun sesi, yankılanarak onlara geri döndü. Luke, silahını Dünyalılardan çevirip gökyüzüne ateş etmişti ama bu kadarı onları korkutmaya yetmişti. Çil yavrusu gibi dağılmış, karanlığın içinde kaybolmuşlardı.

Glass, Dünyalıların geri çekildiğini görünce öylesine rahatlamıştı ki ilkin neler olup bittiğini anlamadı. Luke tam silahını

ateşlerken ani bir hareket olmuştu. İçlerinden biri bir şey mi fırlatmıştı? Dönüp Luke'a bakınca damarlarındaki kan dondu. Luke fal taşı gibi açılmış, korku dolu gözlerle Glass'ın karşısında duruyordu. Ağzı açıktı ama hiçbir ses çıkarmıyordu. Glass gözlerini bedeninde gezdirerek, kollarından aşağıya inince sol bacağını sıkıca kavrayan ellerini fark etti. Parmaklarının arasından kanlar akıyordu. Yerde ayağının yanında tahta bir mızrak duruyordu.

"Luke!" diye haykırdı. "Luke, hayır!"

Luke dizlerinin üzerine çöktü.

Glass koşup kendini yere, Luke'un yanına attı. "Luke!" Yanında kalmasını, peşinden gelemeyeceği bir yere gitmesini engellemeye çalışırmışçasına, kolunu kavradı.

"İyileşeceksin," dedi, paniğini sesine yansıtmamayı dileyerek. Luke için sakinleşmeliydi. Luke için bir çözüm bulmalıydı. "Hadi, seni içeri götürelim." Yere bakınca Glass'ın yüzünün rengi attı. Soluk ay ışığında bile Luke'un bacağının yanı başındaki çimenlerin koyu kırmızıya döndüğünü görebiliyordu.

Luke'un kolunun altına girip onu çekmeyi denedi ama Luke acıyla çığlık atınca hemen durdu. "Doğrulmama yardım et, yeter," diye homurdandı Luke kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Gerisine içeriye girince bakarız."

Koluyla Glass'ın omzuna sarılıp tek bacağının üzerinde dikildi. Glass düzenli nefesler alıp vermeye, tıbbi yardımla aralarında iki günlük yürüme mesafesi bulunduğu gerçeğini unutmaya çalıştı. Kendi başlarına yola çıkma aptallığını nasıl yapabilmişlerdi?

"Endişelenme..." dedi Luke, her beceriksiz sıçrayışında, yüzünü acıyla buruşturarak. Arkasına dönüp, Dünyalılara dair bir iz var mı diye karanlık ağaçları taradı. "O kadar kötü değil." Ama Luke bile korkusunun sesine yansımasını engelleyemiyordu.

Yalan söylediğini ikisi de biliyordu. İyileşemezse neler yaşanacağını ikisi de biliyordu. Glass yapayalnız kalacaktı.

18

Clarke

Dünyalıların kampındaki ruh hali büyük bir değişim geçirmişti. Güneş batarken, Rhodes'un adamlarının karşısında herkesin kanını kaynatan heyecanın harareti de azalmıştı. Bellamy'yi koruma sözünün hâlâ arkasındaydılar. Hatta bu karşılaşma Kolonicilere boyun eğmenin ne kadar tehlikeli olabileceğini açıkça göstermişti ama çocuklarını evlerine götürüp kapıları sürgülerken yüzleri ciddileşmiş, sesleri kesilmişti.

Kulübenin dışında oturan Clarke, azalan gün ışığıyla yarışarak Bellamy'nin kaçarken açılan dikişlerini yenilemeye hazırlanıyordu. "Gömleğini çıkar," dedi, uzayan gölgelerin ötesindeki çimenliğe otururlarken.

Bellamy şaşkın şaşkın kafasını sağa sola çevirip toprak yolu kolaçan etti.

"Ne? Burada mı?"

"Evet, burada. Kulübenin içi çok karanlık." Bellamy du-

raksayınca Clarke kaşını kaldırdı. "Ne zamandan beri Bellamy Blake'e gömleğini çıkarmasını iki kez söylemek gerekiyor?"

"Yapma, Clarke. Zaten benim deli bir kaçak olduğumu, hepsinin öldürülmesine yol açacağımı düşünüyorlar. Bir de deli ve *gömleksiz* bir kaçak mı olayım?"

"Evet, tabii seni *ölü* ve gömleksiz bir kaçak olarak görmelerini istemiyorsan. Dikişlerini düzeltmem gerek."

Bellamy abartılı abartılı içini çekerek sağlam koluyla gömleğinin kenarını tutup başından çıkardı.

"Teşekkür ederim," dedi Clarke, gülümsemesini bastırmaya çalışarak. Bellamy hastayken, Clarke'ın eskiden tıp merkezinde tedavi ettiği bazı küçük çocuklarla çarpıcı bir benzerlik gösteriyordu. Ama bu Clarke'ın Bellamy'de sevdiği şeylerden biriydi. Bellamy bir geyik avcısı, ok kullanan bir savaşçıyken, bir anda ırmakta etrafına su sıçratan, şapşal bir çocuğa dönebilirdi. Bellamy'nin her role bürünerek her anı doya doya yaşamasına hayrandı. Clarke'ın Dünya'daki son birkaç haftası, yorucu ve korku içinde geçmekle birlikte, bu ehlileştirilmemiş gezegeni Bellamy'nin beklenmedik romantik bakış açısından görmeyi öğrendikçe, büyülü bir hal de almıştı. Bellamy, ormanı keşfetmektense hep ateşin çevresinde dedikodu yapmayı seçen 100 ekibinin çoğu üyesinin tersine, ağaçların arkadaşlığını insanlarınkine yeğlerdi. Clarke onunla ormanda yürümeyi, çocuğun hayranlıkla çevresine bakarken atılganlığından sıyrılışını izlemeyi seviyordu.

Clarke, Bellamy'yi yere yatırmış, mikroplardan arındırmak için ateşte tuttuğu iğneye iplik geçiriyordu. "Ağrı kesi-

cileri var mı diye bakayım mı?" diye sordu, elini Bellamy'nin koluna koyarak.

Bellamy gözlerini sıkıca kapatıp başını salladı. "Hayır. Yeterince zahmet verdim zaten. Bir de ilaçlarını alamam."

Clarke dudaklarını birbirine bastırdı ama tartışmadı. İnadı tuttuğunda Bellamy'yle tartışmaya girmemesi gerektiğini bilirdi. Hem Bellamy'yi sabit tutmak hem de kendini sakinleştirmek için koluna biraz sertçe bastırdı. "Tamam. Derin bir nefes al."

Kıpırdamamaya uğraşarak iğneyi derisine batırınca Bellamy acıyla yüzünü buruşturup inledi. Prosedürü olabildiğince kısaltmak için yapabileceği en iyi şey, çabucak ve hassas bir iş çıkarmaktı.

"Harika gidiyorsun," dedi Bellamy'ye ve iğneyi geri çekip ikinci dikişe hazırlandı.

"Bilmesem durumdan keyif aldığını sanacağım," dedi Bellamy kenetlenmiş dişlerinin arasından.

"Orada her şey yolunda mı?" diye seslendi biri. Clarke arkasını dönmedi ama Max ile Wells'in, bir de büyük olasılıkla Sasha'nın konuşarak yanlarına geldiğini işitebiliyordu.

"Süper!" dedi Bellamy, Clarke'ın yanıtlamasını beklemeden. "Ben de tam Clarke'ın sadist duygularını tatmin ediyordum. Standart bir durum." Yeniden inledi. "Bana bunu yapmasına her gece izin veriyorum."

"Kıpırdama," dedi Clarke. İpi nazikçe çekti ve hoşnut bir ifadeyle derinin sıkı sıkı gerilmesini seyretti. "Elimi kaydırıp yanlışlıkla dudaklarını dikmemi istemezsin."

Clarke, "Siz ikiniz tuhaf bir çiftsiniz," diyen Sasha'nın sesinden gülümsediğini anlayabiliyordu.

"Dedi, gökten inmiş bir çocukla flört eden Dünyalı kız," demeyi başardı Bellamy kenetlenmiş dişlerinin arasından.

Clarke küçük bir düğüm atıp artan ipi kesti. "Tamamdır." Yeniden oturabileceğini işaret etmek için Bellamy'nin dizini sıktı.

Bellamy dikişlere bakıp başını salladı. "İyi iş, Doktor," dedi diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Ardından gülümseyerek onu yanma çekti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra onu başından öptü ve gömleğine uzandı. "İçeri girmelisiniz," dedi Max, köyü çevreleyen ağaçlara bir bakış atarak. "Sizinkilerin bu gece herhangi bir sorun çıkaracağını sanmıyorum ama çıkaracakları varsa da ekmeklerine yağ sürmenin âlemi yok."

Wells hafifçe öksürdü. "Ben de bu konu hakkında sizinle konuşmak istiyordum. Muhafızların daha çok insan ve silahla birlikte her an geri gelebileceğini biliyoruz. Ayrıca, tanıdığımız kadarıyla Rhodes masum insanların zarar görmesine pek aldırış etmez. Bellamy'ye yataklık yapmayı bir savaş nedeni sayacaktır." Duraklayıp Sasha'ya bakınca, kız hafifçe başını salladı. "Bence herkesin içeriye girmesi daha güvenli. Yeraltına, Weather Dağı'na."

Max çocuğa dik dik baktı. "Yeraltına," diye yineledi acı acı, Rhodes'un *kız kardeş* derken yaptığı gibi, ağzını çarpıtarak.

"Orası bir kale, öyle değil mi?" dedi Clarke. "Yüz kiloton

radyasyonu dışarıda tutabiliyorsa, birkaç muhafızı da tutabilir herhalde."

Clarke, Max'in Sasha'ya attığı bakışı tam çözemedi ama kızın sinirli sinirli dudaklarını ısırmasına yetmişti. Max konuştuğunda sesi gergin çıkıyordu. "Weather Dağı'nın kudretini hepimiz iyi biliyoruz. İnsanlarımız orada yüzyıllarca yaşadılar, kuşaklar boyunca orada gömüldüler. Gökyüzünü bir an bile göremeden yaşayıp öldüler. Biz sonunda yukarıya çıktığımızda burada kalacağımıza yemin ettik. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bizi tekrar yeraltına girmeye zorlamasına izin vermeyeceğiz."

Bir uzay istasyonunda büyüyen Clarke, taze sabah havasını ilk içine çekişinin heyecanını hâlâ duyduğundan Max'in nasıl bir yerden geldiğini anlayabiliyordu. Ama yeraltında yaşamakla yukarıda ölmek arasında kalındığında neyin seçileceği açıktı. "Rhodes istediğini alana kadar durmayacaktır," dedi Clarke. "Bu süreçte sizin kaç kayıp vereceğinizi de umursamaz."

Max'in yüzü katılaştı. "Daha önce de saldırganları savuşturduk," dedi. "Kendimizi savunmayı biliriz."

"Böyle insanlara karşı değil," dedi Wells. "Bunlar eğitimli askerler, küçük bir ordu. Diğer Dünyalıların tehlikeli olduğunu biliyorum ama Rhodes'un adamlarının karşısında hiçbir üstünlükleri yok."

Max sustu, yüz ifadesi sertliğini korusa da Clarke adamın Wells'in sözlerini düşündüğünü anlayabiliyordu. İlk Sasha konuştu. "Baba, Wells'i dinlemeliyiz. Neden söz ettiğini bi-

liyor. Ben de yeraltına inmeye can atmıyorum ama şimdiki durumda sanırım en doğrusu bu."

Max hafiften şaşkın bakışla gözlerini Sasha'ya dikti, ardından yüzünde bir şeyler değişti, sanki yeni bir ışıkta baktığı kızının çocukluktan çıkıp bir dert ortağına dönüştüğünü kabulleniyordu. Clarke, kalbi acıyla çarparak, kendi babasını, babasıyla tıp eğitimini veya onun kendi araştırmasını konuşarak geçirdiği uzun saatleri düşündü. Tutuklandığı senenin başlarında Clarke'a güvenilir bir meslektaş, bir arkadaş gibi davranmaya başlamıştı. Acaba Dünya'da yaşadığı maceraları ona anlatma şansını bulabilecek miydi? Özellikle ona sakladığı soruları sorabilecek miydi?

Sonunda Max başını salladı. "Tamam. Bu işi sakin sakin halledeceğiz. Bizimkilere bunu yalnızca önlem amacıyla yaptığımızı da vurgulamalıyız. Sinyal verip herkesin evlerinden ayrılmasını sağlayacağız. Wells, sen benimle gel. Biz kasabayı boşaltırken, sen de Rhodes ve stratejisi hakkında bize bilgi verebilirsin."

Max danışmanlarından birkaçıyla görüştükten sonra herkesin o gece Weather Dağı'na taşınmasına karar verdi. Kalenin bir insan akınını kaldırıp kaldıramayacağını kontrol ettirmek için önden birkaç mühendis gönderdi. Kendisi de geceyi ev ev gezip durumu insanlara açıklayarak geçirdi.

Gece yarısı, köydeki herkes onlarca yıldır ilk kez geceyi dağın derinliklerinde geçirmeye hazır halde, dağın eteğinde toplanmıştı. İnsanların çoğu yiyecek ve giysi taşıyor, en sevdiği oyuncaklarına sarılmış çocuklara yol gösteriyordu.

Max yamaca inşa edilmiş, devasa metal kapının yanında durdu. Kapı insan selinin içeriye girmesine olanak vermek için açılıp desteklenmişti. Bellamy ile Clarke hemen herkes içeri girene kadar dışarıda oyalanırlarken Wells de onlar gibi Sasha'nın yanında durmuş, insanları izliyordu. Clarke, "Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu, yanına yaklaştıkları Max'e.

"Herkesin yerleştiğinden emin ol, yeter. Gerekenden fazla oda var ama bazılarını bulmak zor. Biri kaybolursa beni beklemelerini söyleyebilirsin. Birkaç dakika içinde aşağı ineceğim."

Clarke başını salladı ve Bellamy'nin elinden tutup çocuğu kapıdan geçirerek Dünya'nın göbeğine uzanıyormuş gibi görünen dik ve dar basamakların ilk katını indi. İkisi de daha önce Weather Dağı'na gelmişlerdi ama o zaman Dünyalıları düşman saydıklarından inanılmaz düzeneğe hayranlık duymak için pek zaman harcamamışlardı. Burası karanlık bir mağara değil, Amerika'nın en iyi mühendislerinin Felaket'e direnmek için ileri bir teknolojiyle inşa ettiği bir sığınaktı.

Clarke ile Bellamy ilk konut koridoruna, iki yanında yatak odaları bulunan, iyi aydınlatılmış hole vardılar. Holün sonunda, korkmuş görünen iki küçük kızın elinden tutmuş bir kadın duruyordu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Clarke.

"Buradaki odaların hepsi dolu," dedi kadın, kaygılı bir sesle.

"Endişelenmeyin. Bir kat aşağıda koskoca bir bölüm daha var," dedi Clarke. "Burada beklerseniz bir koşu gidip bulurum."

"Bebeğim yoruldu," dedi küçük kızlardan biri, tahta oyuncağını havaya kaldırarak. "Yatması lazım."

"Çok sürmez. Bu arada sen de ne yapabilirsin, biliyor musun? Arkadaşıma bebeğinden söz edebilirsin."

"Ne?" Bellamy, Clarke'a baktı. "Ben seninle geliyorum."

"Sana gereksiz hareketler yasak. Doktorun emri."

Bellamy gözlerini devirdi, ardından içini çekerek küçük kıza döndü. Clarke aceleyle uzaklaşırken Bellamy'nin "Ee..." dediğini duydu. "Bebeğin nasıl avlanmayı sever? Mızrak mı kullanır yoksa ok ve yay mı?"

Clarke kendi kendine gülerek küçük kızın yüzündeki şaşkınlığı gözlerinin önüne getirdi, ardından merdivenlerden bir kat daha aşağı inip yatak odalarına çıkacağını düşündüğü yöne saptı ama bu katın planı üsttekinden farklıydı. Geri dönüp öteki tarafa gitmeyi denedi ama burada daha da çok köşe dönmesi gerekti.

Bu kanatta koridorlar farklı gibiydi. Kapıların sayısı azdı ve sanki teçhizat ya da erzak koymak için tasarlanmış gibi duruyorlardı. Gerçekten de, uzandığı ilk kapının üzerindeki tabelada "FİZİKSEL TESİS OPERASYONLARI: YETKİLİ OLMAYAN GİREMEZ" yazıyordu. Yetkililer en az birkaç yüzyıl önce öldüğünden Clarke içeriye bir göz atmaktan zarar gelmeyeceğine karar verdi. Kapı kolunu kurcaladı. Kilitliydi.

Clarke holün karşı tarafında bulunan, bir sonraki kapıya yöneldi. Tabelada "TELSİZ HABERLEŞMESİ: YETKİLİ OLMAYAN GİREMEZ'" yazıyordu. Clarke dondu. Telsiz mi? Hiç aklına gelmemişti ama elbette insanlar Weather Dağı'nda mahsur kaldılarsa haberleşmenin bir yolunu bulmak isteyeceklerdi... Ama *kiminle* haberleşeceklerdi ki? Bu odayı

kullandılarsa geride çağrıyı yanıtlayacak kimsenin kalmaması gerekirdi herhalde. Başka sığınaklar da mı vardı acaba? Weather Dağı'nın başka versiyonları?

Clarke kafasını kurcalayan tuhaf, uzak bir düşünceyle uzunca bir süre kapıya bakakaldı. Tam çıkaramıyordu ama kapıyla ilgili bir şey, üzerindeki tabela, kullanılan sözcükler tanıdık geliyordu. Kapının kolunu yokladı ama o da kilitliydi.

"Clarke? Başka oda buldun mu?" Bellamy'nin sesi zayıf geliyordu ama endişeli bir ifadesi vardı. "Clarke?"

"Buradayım," diye karşılık veren Clarke, arkasını döndüğü gibi hızla koridoru geçip sese doğru koştu.

Herkesin yerleşmesine yardım ettikten sonra, Max, Wells ve Sasha ile birlikte erzak envanteri yapmaya gittiler. Eski yemekhane yolunda, Max böyle acil durumlara karşı, bunca zamandır Weather Dağı'nı çalışır durumda tuttuklarını anlattı.

"Burayı avucunuzun içi gibi biliyorsunuzdur o halde," dedi Clarke.

Max, "Aslına bakarsan ben burada doğdum," diye yanıtlayarak onu şaşırttı. "Weather Dağı'ndaki son bebek bendim. Ben doğduktan birkaç ay sonra radyasyonun sonunda güvenli bir seviyeye indiği anlaşıldı ve yeniden yeryüzüne taşındık. Gerçi burada yine çok zaman geçirdim. Yetişkinler içeri pek girmediğinden keşfetmeyi en sevdiğim yerdi burası."

"Hayal edebiliyorum. Bu arada, keşfetmek demişken," dedi Clarke dikkatlice, meraklı görünmemeye çalışarak. "Bugün bir telsiz odası buldum. Ne için kullanıldığını biliyor musunuz?"

"Çoğunlukla oyalanmak için açıkçası," dedi Max omuzlarını silkerek. "Her kuşağın düzenli aralıklarla sinyal gönderen bir sistemi vardı. Ama hiç kimse, bir kez olsun yanıt alamadı. Anladığımız kadarıyla, başka yerlerde karşılık verecek kimse yoktu."

Clarke beklenmedik bir hayal kırıklığı duydu ama ardından içinde yüzdüğü karışık düşünceler denizinin yüzeyinde bir başka soru belirdi. "İlk iniş gemisiyle gelen bilim adamları telsizi kullandı mı?"

Max, sorularıyla nereye varmak istediğini çözmeye çalışıyormuş gibi ona meraklı meraklı baktı. "Aslında, evet. Yani en azından denediler. Telsiz hakkında bir sürü soru sordular, hatta ben de içeri girip denemelerine izin verdim ama şimdi size söylediklerimi onlara da söyledim..."

Clarke adamın sözünü kesti. "Anahtarınız var mı?"

"Evet, anahtarım var. İçeri girmek ister misiniz?"

"Evet, lütfen. Gerçekten çok iyi olur."

Bellamy, Clarke'a sorgulayıcı bir bakış attı ama bakışlarını kaçıran Clarke, zihninin, aslında kendisine ait olup olmadığını bile bilmediği bir anının peşinden gitmesine izin verdi.

Clarke, tıpkı karmaşık bir cerrahi süreçte Doktor Lahiri'ye asistanlık etmeden önce yaptığı gibi kendini zorlayarak derin bir nefes aldı. Ama bu kez, neşterle birinin triküspit kapakçığını açmak üzere değildi –Takas pazarına girmek için cesaretini topluyordu.

Clarke, ne zaman oraya gitse hıncahınç dolu, uçsuz bucaksız holü hiç sevmezdi. İyi bir fiyat için pazarlık etmeyi hiç sevmezdi. Hele katılımcılarla havadan sudan konuşmak zorunda kalıp bir tişörtün yüzde on ya da on beş dünya ipinden yapılıp yapılmadığını umursarmış gibi davranmayı hiç ama hiç sevmezdi. Ama yarın Wells'in doğum günüydü ve Clarke ona uygun hediyeyi bulmak için çırpınıyordu.

Ancak tam içeri girecek cesareti bulmuştu ki Glass ile Cora karşısına çıkınca Clarke başını eğip köşeyi döndü. Glass ile Cora bakıp Clarke duyamazmış gibi seçtiklerine ilişkin yüksek sesle yorumlar yaparken, Wells için hayatta hediye bulamazdı. Sonra tekrar gelmesi gerekecekti. Kızlar, Clarke'ın laboratuvarda doku örneklerini incelemeye ayırdığı ilgiyle, kumaş parçalarını karıştırıyorlardı.

"Bakmaktan ne zarar gelir ki?" Hole yayılan erkek sesiyle, Clarke olduğu yerde kalakaldı.

"David, takas pazarında bizim aradığımıza biraz benzeyen bir şey bile bulunmaz, biliyorsun. Tüm o teknoloji *yıllar* önce kapışıldı. Risk almaya değeceğini düşünüyorsan Walden'daki karaborsaya bakabiliriz."

Clarke köşeden gizlice baktı. Konuşanlar *annesiyle babasıydı*. Annesi yıllardır takas pazarına gitmemişti, babasının da hiç gittiğini anımsamıyordu. Günün ortasında, kendi laboratuvarlarında olmaları gereken saatte, burada ne arıyorlardı?

"Telsiz çalışıyor," diyordu babası. "Ama sinyali güçlen-

dirmenin bir yolunu bulmalıyız. Basit bir şey aslında. Yalnızca birkaç parça alet edevat gerek."

"İyi, hoş da karşı tarafta bizi işitecek kimsenin bulunmadığı gerçeğini unutuyorsun."

"Eğer biri Weather Dağı'yla ya da CDC sığınaklarından biriyle bağlantı kurabildiyse telsiz erişimleri var demektir. Bizim yapmamız gereken tek şey..."

"Çılgınlık bu, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" dedi annesi, sesini alçaltarak. "İşe yaraması o kadar düşük bir ihtimal ki. "

"Peki, ya çılgın değilsem? Ya aşağıda bizimle temas kurmaya çalışan insanlar varsa?" Bir süre sustu. "Onlara yalnız olmadıklarını söylemek istemez misin?"

Neyse ki Clarke anne babasından söz edip Weather Dağı'ndaki telsiz hakkında bir şeyler bildiklerini düşündüğünü söyleyince Bellamy, Wells ve Sasha önünü kesmediler. Saçmaydı belki ama Bellamy ile Wells'in kardeş çıkması veya Clarke'ın, yasını tuttuğu ebeveynlerinin aslında onca zamandır Dünya'da bulunduğunu öğrenmesi kadar saçma değildi.

Max kapının kilidini açtı. Kapı gıcırdayarak açıldı. Kenara çekilen Max kolunu uzatıp Clarke'a girmesini işaret etti. Clarke duraksayarak içeriye doğru bir adım attı. Oda üç dört kişiden fazlasının rahatça sığamayacağı kadar küçüktü. Duvarlardan biri hoparlörler, düğmeler ve göstergelerle kaplıydı. Öteki üç duvarda çeşitli talimat tabelaları asılıydı. Clarke'ın

gözleri üzerinde uzun numara dizileri ve bayraklar bulunan bir postere takıldı.

Şunlar yazıyordu:

PARLAMENTO BİNASI, OTTOWA

HASTALIK KONTROL MERKEZİ,

10 DOWNING SOKAĞI, LONDRA

PALACIO NACIONAL, MEXICO CITY

CIA

KANTEI, JAPONYA

KREMLİN, MOSKOVA

"En son ne zaman sinyal yollamayı denediniz?" diye sordu Clarke.

"Bir ay kadar önce," dedi Max. "Birkaç hafta içinde yeniden denememiz gerek. Ama açıkçası yalnızca periyodik bakım amacıyla sinyal gönderiyoruz, çoğunlukla cihazın çalıştığından emin olmak için. Hiçbir zaman bip sesinden fazlasını almadık, Clarke."

"Biliyorum. Ama bu annemle babamın bir şey keşfetmediği anlamına gelmez. Belki burada kalıp onların kullandığı cihazı kullanırsam nereye gittiklerini çözebilirim."

"Peki," dedi Max, başını sallayarak. "Seni alıkoymayayım öyleyse. Bol şans!"

Clarke elleri titreyerek kontrol düğmelerine doğru yürüdü. Sağda, üst üste konmuş bir yığın cihaz kule gibi yükseliyordu. Dört bir yanından, ahtapot kolları gibi her renkte ve genişlikte kablolar ve kordonlar çıkmıştı. Clarke, herhangi bir düğmeye basmaktan korkarak ellerini düzeneğin üzerinde gezdirdi. Ha-

yatında hiç görmediği işaretleri, harf ve rakam kombinasyonlarını inceledi:

kHz, km, GHZ, μm

Bir düğme yeterince net gözüküyordu: üzerinde AÇIK/KAPALI yazıyordu. Derin bir nefes alıp *çat* diye düğmeye bastı. Koca alet elektroşokla canlanmış gibi aydınlanırken nefesini tuttu. Işıklar yanıp söndü. Sanki içinde vızır vızır bir şeyler öğütülüyordu. Aletin derinliklerinden takır tukur sesler çıktı. Derken alçak perdeden, yumuşak bir ıslık odayı doldurarak istikrarlı bir gürültüye dönüştü. Oralarda bir yerlerde olası bir yaşamın sesini duymak, büyüleyiciydi. Clarke annesiyle babasının neden buraya geldiğini anlayabiliyordu. Bu gezegenin enginliğini kendi gözleriyle görmek, kendi kulaklarıyla işitmek istemişlerdi. Umudun sesini duymak istemişlerdi.

Konsolun altında küçük bir çekmece gördü. Çekmeceyi çekip açıp küçük bir kitapçık bulunca şaşırdı. Bir kullanım kılavuzuydu. Sayfaları hışırdata hışırdata kitapçığı açıp parmağıyla talimatları taradı.

Tüm geceyi telsiz odasında geçirebilirdi. Clarke kestiremediği bir süre boyunca, düğmelere basıp göstergelerin ibresini nazikçe bir yöne veya diğer yöne doğru bir iki milimetre oynatmakla uğraştı. Ne zaman küçücük bir ayar yapsa ıslık azıcık değişiyordu. Değişiklik neredeyse seçilemeyecek kadar az olsa da Clarke duyabiliyordu. Bir Phoenixlinin aksanıyla bir Waldenlının aksanı arasındaki ince ayrım gibiydi. Her seferinde de bir daha hissedebileceğini hiç düşünmediği bir şeyi hissediyordu: Annesinin ve babasının varlığını. Onlar da

aynı sonsuz sesi dinlemişti. Sesin derinliklerinde, Weather Dağı'nın dışında bir yaşamın belirtilerini bulmak için ince ayarlar, ölçümler yapmışlardı. Clarke'ın burada annesiyle babasının ne keşfettiğini ve bu keşfin onları nereye yönelttiğini anlayacak kadar zaman geçirmesi gerekiyordu yalnızca.

Bellamy kontrol etmeye geldiğinde Clarke'ın resmen heyecandan başı dönmüştü."Nasıl gidi..." Bellamy lafını bitiremeden Clarke'ın koşup boynuna atlaması üzerine aynı anda hem gülüp hem inleyerek ona tek koluyla sarıldı.

"Kusura bakma!" dedi Clarke, kızararak. "Ne doktorum, değil mi ama? İyi misin?"

Bellamy sırıttı. "İyiyim. Ee, şu şeyden ne duydun da böyle heyecanlandın?" diye sordu, telsiz cihazını işaret ederek.

"Hiçbir şey, yalnızca boş hava," dedi Clarke, kocaman bir gülümsemeyle. "Harika!"

Bellamy abartılı bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ben bilim adamı falan değilim, biliyorum ama bunun neresi harika?" Clarke onun sağlam koluna vurdu. "Cihazın çalışması bile sonunda bir ipucuna kavuştuğum anlamına geliyor. Annemle babam dışarıda daha çok insan olabileceğini düşündü," elini tavana doğru sallayıp yukarılarındaki dünyayı işaret etti. "Dışarılarda bir yerlerde. Hem belki telsiz onlara ilk nereye gideceklerini söylemiştir. Yalnızca ne keşfettiklerini bulmam gerek. Bu da bir başlangıç!"

"Vay be!" dedi Bellamy, neşeyle gülümseyerek. "Clarke, inanılmaz bir şey bu." Ama ardından gülümsemesi söndü, yüzüne bir endişe gölgesi düştü.

"Ne oldu?"

Bellamy başını salladı. "Oyunbozanlık etmek istemiyorum," dedi özür dilercesine. "Bir ipucu bulmana da gerçekten çok sevindim. Ama değişmeyen bir gerçek var, dışarısı çok tehlikeli. En azından şimdilik."

Clarke onun ellerini kavrayıp parmaklarını parmaklarına doladı. "Biliyorum. Ama bu beni durdurmayacak."

"O zaman seninle gelirim."

Clarke gülümsedi. "Bunu söyleyeceğini umuyordum." Onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi.

"İşin gerçeği, bir an önce gitmeliyiz. Yarın. Şimdi."

Clarke ona bakmak için geriye çekildi. "Bellamy, sen neden söz ediyorsun? *Şimdi* gidemeyiz. Özellikle de tüm köy senin güvenliğini sağlamak için dağın birinde kampa çekildikten sonra."

"Mesele de bu işte. Böyle yapmamalıydılar. Hiç kimse koskoca bir halkı tehlikeye atmaya değmez, hele ben *hiç* değmem."

"Bunları konuştuk," dedi Clarke, Bellamy'nin elini sımsıkı kavrayarak. "Konu yalnızca..."

"Clarke, bir dinle, lütfen." İçini çekti. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Yalnızca... Hayatım boyunca çok sevenim olmadı. Kim bana önem verdiyse de görünüşe göre, hep zarar gördü. Annem, Lilly, Octavia..." Sesi kesildi.

Kimsenin kollamadığı, vaktinden önce büyüyen bu çocuk için Clarke'ın yüreği sızladı. "Sence yaşanacakları önceden bilselerdi sana duydukları sevgi biraz olsun değişir miydi?" diye sordu Clarke, bakışlarını yakalayarak.

"Ben yalnızca... Her seferinde insanların başına dert açmaktan hiç hoşlanmıyorum. Eğer senin başına bir şey gelirse kendimi asla bağışlamam." Parmağını Clarke'ın yanağında gezdirerek üzgün üzgün gülümsedi. "Ben senin gibi değilim. Açılan yerlerini dikemem."

"Sen ciddi misin? Buraya geldiğimde berbat haldeydim. Ailemin, Wells'in, Lilly'nin, sonra bir de Thalia'nın başına gelenlerden sonra dağılmıştım ama sen beni toparladın."

"Dağılmamıştın," dedi Bellamy, bir okşayış gibi yumuşacıktı sesi. "Sen hayatımda gördüğüm en güçlü, en güzel kızsın. Ne yaptım da şans böyle yüzüme güldü, hâlâ anlayamıyorum."

"Şansın asıl benim yüzüme güldüğüne seni ikna etmek için ne yapmam gerek?" Clarke, Bellamy'yi öncekinden sertçe öperek, sözcüklere dökemediği her şeyi dudaklarıyla iletmeye çalıştı.

Bellamy geri çekildi, ardından elini Clarke'ın beline koyup sırıttı. "Bence doğru yoldasın. Gerçi *birazcık* daha ikna edilebilirim." Onu kendine çeken Bellamy, bir adımda arkasındaki duvara yaslanıp gülerken Clarke da onu tişörtünden yakalayıp yere doğru çekmeye başladı.

19

Wells

Wells tüm gece gözünü kırpmamıştı. Saatlerce sert şiltenin üzerinde dönüp durmuştu. Yattığı yer bir yeraltı sığınağına göre fena sayılmazdı, kamptaki toprak zemine de bin basardı kuşkusuz ama Wells'in kafası durmaksızın çalıştığından, altındaki her tümseği, her pürüzü hissediyordu. Can sıkıcı iki resim, yorgunluktan tükenmiş beynini, düşüncelerin en korkuncu tarafından ele geçirilmeyi bekleyen o tarafsız bölgeyi kontrol etmek için birbiriyle yarışıyordu. İlki Bellamy'nin ormanda, kanıyla kırmızıya boyanmış yosunların arasında hareketsiz yatan, soğumuş cesediydi. İkincisinin de ilkinden geri kalır yanı yoktu: Sere serpe çimenlere ve verandalarına yayılmışken, Rhodes ve adamları tarafından katledilen, çoğu çocuk, onlarca Dünyalı...

Bir ara içi geçmiş olmalıydı, çünkü gözlerini açtığında başı Sasha'nın kucağındaydı, kızın parmakları da saçlarında ge-

ziniyordu. "İyi misin?" diye sordu Sasha yumuşak bir sesle. "Kâbus görüyordun."

"Evet... İyiyim," dedi Wells. Gerçi kızın söylediği, gerçeklikten çok uzak değildi. Wells, arkadaşı ve kardeşi Bellamy'den vazgeçme düşüncesine dayanamıyordu. Onu Rhodes gibi bir adama teslim etmektense ölmeyi tercih ederdi. Ama Dünyalıların Bellamy'yi koruyarak korkunç bir riske girmelerini de bir türlü hazmedemiyordu. Babasının birçok karar almak zorunda kaldığını gördüğünden kolay bir yanıt bulunmadığını biliyordu.

Sasha uzun uzun içini çekti ama hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Wells konuşmadan aynı şeyi düşünebilmelerini seviyordu. "Yakında her şey bitecek," dedi Sasha, dalgın dalgın saçlarıyla oynamayı sürdürerek.

"Rhodes'u korkutup kaçıracağız, o da Bellamy'nin bunca zahmete girmeye değmeyeceğine karar verecek. Sonra da her şey normale dönecek."

Wells kendini yukarı çekip yatak başlığına, Sasha'nın yanına yaslandı. "Peki, 'normal' bize tam olarak ne ifade ediyor?" diye sordu, hafiften mahcup bir gülümsemeyle. "Yakın bir zamana kadar, sen kampımızda tutuklu bir mahkûmdun."

100 ekibi, Octavia kaybolduğunda Sasha'yı açıklığın yakınında saklanırken yakalayınca onu düşman ajanlarından biri sanmıştı.

"Yeni bir normal seçmemiz gerekiyor demek ki... Siz burada kalır, bize uzayda öğrendiğiniz onca gereksiz şeyi öğretirsiniz, biz de size hayatta kalmayı nasıl başaracağınızı öğretiriz."

"Hey," dedi Wells, gücenmiş gibi yaparak. "Biz, size gelmeden önce de ölmeyerek gayet iyi bir iş çıkarıyorduk."

"Pekâlâ, Kodaman Bey. Bu durumda, belki skoru eşitlemenin ve *benim* seni mahkûm etmemin zamanı gelmiştir." Bir bacağını üzerinden atarak Wells'in karşısına geçti, ardından ellerini onun göğsüne bastırdı.

"Eğer gerekirse hayatımın geri kalanını seve seve senin mahkûmun olarak geçiririm."

Sasha gülümseyerek şakadan omzuna vurdu. "Ben ciddiyim ama. Burada bizimle kalacaksın, tamam mı?"

Wells durakladı. Bellamy'yi kurtarmak, sonra da Rhodes'u atlatmak gibi acil sorunlara öylesine odaklanmıştı ki sonrasında ne yapacağına hiç kafa yormamıştı. Kampa geri dönemezdi. Orası kesindi. Rhodes'la bir daha asla karşılaşmak istemiyordu. Bunun için gerekirse kurmak için canla başla çalıştığı her şeyi arkasında bırakırdı. Ama sonsuza dek Dünyalılarla kalabilir miydi? Ne yapacaktı? Ne işe yarayacaktı? Ama Sasha'yla göz göze gelince bir yere gitmeyeceğini anladı. Her sabah uyandığında, her gece uykuya dalmadan önce son gördüğü şey Sasha'nın yüzü olsun istiyordu. Kafasına yeni görüntüler, hiç aklından geçmemiş olsa da şimdi Sasha'ya bakarken anlam kazanan düşünceler akın etti. Belki günün birinde Dünyalıların köyünde kendilerine ait bir kulübeleri olurdu. Düşüncesi bile içini daha önce hiç duymadığı bir özlemle doldurmuştu. İstediği yaşam *buydu*. Uğrunda savaştığı şey *buydu*.

"Evet," dedi Wells, yanağını okşamak için elini uzatarak. "Kalıyorum." Ardından, Sasha'nın bir şekilde kafasında can-

lanan görüntüyü sezdiğinden korkup gülümseyerek işi şakaya vurdu: "Mahkûmunuz bir yere gitmiyor."

"İyi." Sasha gülümseyerek yan dönüp usulca yataktan kalktı. "Öyleyse burada biraz daha kalmaya itiraz etmezsin."

Wells kızın ayakkabılarını giyişini seyretti. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Burada düşündüğümüz kadar çok yiyecek yokmuş meğer. Bir koşu geri dönüp depodan biraz yiyecek alacağım."

"Ben de geleceğim," dedi Wells bacaklarını yataktan sarkıtarak.

"Kesinlikle olmaz. Kolonicilerden biri seni orada görürse peşine takılıp Bellamy'yi bulabilir. Ayrıca..." Sasha, Wells'i baldırlarından tuttuğu gibi, bacaklarını kaldırıp yeniden yatağa koydu. "Sen biraz uyumaya çalışsan iyi edersin. Komutanımızın uyanık olması gerek."

"Sen neden söz ediyorsun? Bu operasyonun asıl beyni *sensin*. Tek başına gitmeyeceksin ama değil mi?"

"Tek başıma hem daha hızlı hem de daha güvenle giderim. Bunu biliyorsun." Gülümseyip onu yanağından öptü. "Hemen dönerim."

***

Wells tüm sabahı Weather Dağı'nda bir depoda korunmuş, toz içindeki eski silahları ayıklamakla geçirdi. Dünyalıların yalnızca birkaç silahı vardı, onlar da zaten iyi eğitilmiş savaşçılara dağıtılmıştı ama ne kadar çok kişiyi silahlandırabilirlerse o kadar iyiydi. Bıçakların çoğu kullanılmayacak kadar körel-

mişti ama zamanı geldiğinde Dünyalılara dağıtılmaya değecek birkaç tane vardı.

Öğle yemeği vaktinde, Wells her yanı ağrıyan bedeniyle sert banka çöküp payına düşen azıcık kuru eti yavaş yavaş çiğnedi. Sasha neredeydi? Baktığı her yerde kızın parlak gözleriyle kapkara saçlarını görmeyi umarak yemekhaneyi taradı. Ama Sasha yoktu.

Clarke ile Bellamy masanın bir ucunda yan yana oturuyorlardı.

"Selam," diye seslendi Wells. "Sasha'yı gördünüz mü?"

Başlarını sallayıp şaşkın şaşkın bakıştılar.

"Nereye gitti ki?" diye sordu Clarke, ayağa kalkmaya davranarak. "Gidip bakayım."

"Boş ver," dedi Wells çarçabuk. Ayağa kalktığı gibi yan masaya, mavi mürekkebe benzer bir şeyi inceleyen Max'in yanına seğirtti. Başka bir gün olsa, böylesine bir eseri kendi gözleriyle görmekten heyecan duyardı ama şu anda kafasında tek bir düşünceye yer vardı.

"Affedersin, Max? Sasha döndü mü?"

Max kafasını kaldırdı. "Nereden döndü mü?"

Wells yanıt vermek üzere açtığı ağzını ama ne söyleyeceğini bilemediğinden tekrar kapattı. Kafası karışmıştı, Max, Sasha'nın köyden yiyecek almaya gittiğini bilmiyor muydu? Ayrılmadan önce babasına haber vermemiş miydi?

Max sandalyesini geri ittirip ayağa fırladı, tüm bedeni gerilmişti. "Wells, Sasha nereye gitti?"

"Bildiğinizi sanıyordum," diye yanıtladı Wells, boğuk bir

fısıltı gibi çıkan sesiyle. "O... Yeniden yeryüzüne çıktı. Yiyecek getirmek için."

"*Ne* yaptı?" Max yumruğunu masaya vurup insanları yerinden sıçrattı. Arkasını döndüğü gibi, odadakilere seslendi.

"Sasha, Weather Dağı'ndan ayrılmış. Onun geri döndüğünü gören oldu mu?" Düzinelerce göz fal taşı gibi açıldı, işitme menzilindeki herkes mırıldanarak başlarını iki yana salladı.

Max sessizce, "Allah kahretsin!" diye söylendikten sonra Wells'e döndü. "Bunu kendi başına halletmeye çalışacağını anlamalıydım. Bu gece, hava kararıktan sonra bir grup gönderecektik. Ama Sasha insanların o vakitten önce acıkacaklarından endişeleniyordu."

"Çok özür dilerim Max, ben fark edemedim..."

"Senin hatan değil," diye kestirip attı Max, belli ki konuşmayı bitirmek istiyordu.

Bir adam kapının girişinden, "Efendim!" diye seslendi. "Diğer herkes yerinde. Sasha tek başına gitmiş olmalı."

Max'in rengi attı, yüzü de öyle bir düştü ki Wells'in kalbine bir ok saplandı sanki. Ama adam kendini bir an önce toparlayıp buyruklar yağdırmaya başladı ve idareyi Jane diye bir kadına bırakıp Sasha'yı aramaya gitti. Kendinden emin uzun adımlarla kapıya yürüdü. Dönen başlar arasında yemekhaneden geçerken ona katılmak için birkaç kişi yerinden fırladı.

Max yemek salonundan ayrılmadan hemen önce Wells'e döndü. "Burada kal," diye buyurdu. "Dışarısı güvenli değil."

Wells bir sıraya çöktü, düşünemeyecek kadar afallamıştı. Clarke ile Bellamy yanına geldiler ama Wells başını kaldırıp

bakmadı. "Gidip ne yardımımız dokunur diye bir bakacağız," dedi Clarke. Wells başını sallayınca sessizce odadan çıktılar.

Wells bir süre sonra başını kaldırınca yemek salonunda tek başına olduğunu fark ederek şaşırdı. Aniden, Sasha tehlikedeyken bir dakika daha oturamayacağını anladı. Max, Weather Dağı'nda kalmasını buyurmuştu ama burada oturup Max'in adamlarını beklemesine olanak yoktu. Kimsenin ne dediği umurunda değildi. Sasha'yı aramaya gidiyordu.

Wells boş koridor boyunca koştu. Köşelerden gelen konuşma seslerini ve insanların yaylar, oklar ve mızraklar kuşandığını duyabiliyordu. Başını eğerek bir koridoru daha geçtikten sonra kimselere görünmeden koşa koşa dik basamaklı, spiral merdiveni çıktı.

Birkaç dakika sonra gün ışığına çıkmış, gözlerini kırpıştırarak aydınlığa alışmaya çalışıyordu. Dört bir yanındaki ormanda doğal durmayan bir sessizlik vardı. Sasha'nın öğrettiği gibi, ağaçlar arasındaki alanları inceledi. Çalılık ve yapraklardan başka bir şey göremedi. Elinden geldiğince ses çıkarmadan yerleşime doğru ilerledi.

Köyde uğursuz bir sessizlik vardı. Bacalardan duman tütmüyor, bahçelerde çocuklar koşmuyordu. Wells durarak ilerlemenin güvenli olup olmadığını anlamaya çalıştı. Baktığı yerden, her şey Dünyalıların bıraktığı gibi görünüyordu; sanki eşyalarını olduğu gibi bırakıp ortadan kaybolmuşlardı.

Bayır aşağı inen yolu yarılamıştı ki sağındaki çalılardan bir ses duydu. Donakaldı, kalbi sert bir ritimle kaburgalarına vuruyordu. Ses yeniden, bu kez yüksek perdeden duyuldu.

"Yardım edin!" diye yalvardı titrek bir ses. "Biri yardım etsin, lütfen."

Wells'in bedeni korkudan buz kesti, korkunç kâbuslarında hissettiğinden beter bir korkuydu bu. Ses Sasha'nın sesiydi.

Wells sesin geldiği yöne doğru çalılıklara daldı.

"Sasha!" diye seslendi. "Benim. Geliyorum!" Wells ağaçları yara yara, sarmaşıklarla köklere takılarak, düğüm düğüm yaprakların derinliklerine ilerledi. Gece boyunca zihnini işgal eden korkunç görüntülerin hiçbiri, Wells'i Sasha'yı bulunca hissettiklerine hazırlayamazdı. Sasha kıvrılmış, kanlar içinde yerde yatıyordu. *"Hayır!"* diye haykırdı Wells, bir bıçak gibi böğrünü deşen bir sesle. Kendini kızın yanına yere atıp elini tuttu. Sasha'nın karnında koyu kırmızı bir leke vardı. Wells gömleğinin ucunu kaldırınca, karın bölgesinde derin bir yara gördü.

"Sasha, yanındayım. Artık güvendesin. Seni eve götürmeye geldim, tamam mı?"

Sasha yanıt vermedi. Göz kapakları kırpışırken bilinci gidip geliyordu. Wells onu dikkatlice kaldırdı. Koşarak tepeyi aşıp Weather Dağı'nın ana girişine ilerlerken Sasha'nın yana düşmüş başı sallanıyordu.

Wells olanca hızıyla, soluk soluğa koşarken ne böğründeki sancıyı ne de kuşkusuz hâlâ bölgede dolanan Rhodes'un adamlarının saldırısına uğrama riskini umursuyordu. *Gelin de yakalayın beni!* diye bağırmak istiyordu Wells. *Gelip bana zarar vermeyi bir deneyin de sizi parça parça edeyim!*

Birkaç metre kala, birinin kendisine seslendiğini duydu.

Bir bölük Dünyalı, dört bir yandaki ağaçların arasından çıktı. Sasha'yı bulmaya çıkmışlardı.

"Yaşıyor," dedi Wells, çaresiz ve gergin bir sesle. "Ama bir an önce içeri taşımalıyız, hızlıca." Wells'in çevresinde bir daire oluşturan Dünyalılar, silahları havada onun yanında koşmaya başladılar. Sığınağın ağır ön kapısını saklayan kayaya yaklaştılar. İçlerinden biri taşı yana çekip açınca Wells koşarak içeri girdi.

Max kapının öteki tarafında duruyordu. Wells'i görünce umutla aydınlanan yüzü, kızını görünce çöktü.

"Olamaz!" diye fısıldadı Max, dengesini kaybetmemek için duvara uzanarak. "Olamaz, Sasha." Sendeleyerek yaklaştı ve kızının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sasha, tatlım..."

"İyileşecek," dedi Wells. "Ama onu Clarke'a götürmemiz gerek."

Dünyalı kadınlardan biri önden fırlayıp giderken, Max de Wells'in Sasha'yı merdivenlerden aşağı taşımasına yardım etti. Sasha'yı koridor boyunca taşırken Wells bir rüyadaymış gibi ya da yukarıdan izliyormuş gibi hissediyordu. Işık ve ses uzaklarda, uzun tünelin ucundaydı sanki. Bu gerçek olamazdı. Yaşananlar kâbuslarından biri olmalıydı. Yalnızca bir dakika içinde, Sasha'nın tepesinde gülümsediğini hissedecek, kızın uzun saçlarının gıdıklamasıyla uyanacak, kulağına eğilip *Günaydın,* dediğini duyacaktı.

"Eski hastane hemen köşeyi dönünce," dedi Max koşarlarken, soluk soluğa.

Köşeyi döndüklerinde Max kapıyı açıp tuttu, Wells de hızla

içeri girip Sasha'yı ameliyat masalarından birine yatırdı. Max ışıkları açmaya koşarken Wells kızın elini tuttu. Soğuktu. Çıldırmış gibi, Clarke'ın son birkaç haftada yüzlerce kez yaptığı gibi, kızın göz kapaklarını kaldırdı. Gözleri geriye doğru kaymıştı. Sığ ve hırıltılı nefesler alıyordu.

"Sasha," dedi Wells yalvarırcasına. "Sasha, lütfen! Bizimle kal! Sasha, beni duyabiliyor musun?"

Sasha güçsüz bir halde, hafifçe başını sallayınca Wells göğsünün içinde bir şeyin çatladığını, bir rahatlama hissinin bedenine dolduğunu duydu.

"Tanrı'ya şükür!"

Koşup yanlarına gelen Max, kızın öteki elini tuttu. "Biraz dişini sık. Yardım geliyor. Birazcık dayan."

"Bilincini açık tutmalıyız," dedi Wells, gözlerinde Clarke'ı oraya daha hızlı çekebilecek bir güç varmış gibi kapıya dönerek. "Onu konuştur."

"Ne oldu?" diye sordu Max, kızın solgun, terle kaplanmış yüzündeki saçları geri ittirerek.

Sasha konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir ses çıkmadı. Max kızın üzerine eğilip kulağını dudaklarına yaklaştırdı. Az sonra, başını kaldırıp Wells'e baktı. "Keskin nişancılar," dedi acı bir sesle. Sasha yeniden konuşmaya çalıştı. Bu kez ikisi de onu duyabildiler. "Depodaydım. Geldiklerini görmedim." Sesi hırıltılıydı.

Sarı saçları arkasında dalgalanan Clarke odaya daldı. Az sonra, peşinden Bellamy de koşarak içeri girdi. Clarke iki adımda masaya gelip Sasha'nın bileğini tutup nabzını kont-

rol etti. Hiçbir şey söylemedi ama Wells, Clarke'ın gözlerinden durumu okuyabiliyordu. Kötüydü, anlamıştı. Clarke, Sasha'nın gömleğini kaldırıp karnındaki derin yarayı inceledi.

"Vurulmuş," dedi. "Çok da kan kaybetmiş." Max dişlerini sıktı ama hiçbir şey söylemedi. Clarke arkasını döndüğü gibi, çekmeceleri çekip bir şeyler arandı. Küçük bir şişeyle bir şırınga çıkarıp, şırıngayı hızlıca doldurdu. Berrak sıvıyı Sasha'nın koluna enjekte etti. Sasha'nın tüm bedeni aniden gevşedi, solukları da düzenli bir hal aldı. Clarke, Sasha'nın karın bölgesini daha yakından inceledi. Wells, Sasha'nın elini tutan elini gevşetti. Max sessizce kafasını önüne eğdi.

"Şimdi rahatladı," dedi Clarke yavaşça, Max ile Wells'e dönerek.

"Peki, sırada ne var?" diye sordu Wells. "Kurşunu çıkarmaya çalışacak mısın? Yoksa delip geçmiş mi?" Clarke bir şey demedi. Yalnızca gözünde yaşlarla, Wells'e bakakaldı.

"Hadi başlasana, Clarke," diye parladı Wells. "Planın ne? Onu iyileştirmen için ne gerekiyor?"

"Wells..." Clarke, masanın öteki tarafından Wells'in yanına gelerek elini omzuna koydu. "Çok kan kaybetmiş. Bir şey yapmam..."

Wells geri çekilip Clarke'ın elinden kurtuldu. "O zaman kan bul. Benimkini al." Gömleğinin kolunu sıyırıp dirseğini masaya dayadı. "Ne bekliyorsun? Bir iğne falan bulsana."

Clarke bir anlığına gözlerini kapattı, ardından Max'e döndü. Konuşurken, sesi titriyordu: "Yaşam destek ekipmanı yokken, Sasha'yı ameliyat etmeye kalkarsam, birkaç dakikadan

fazla dayanamaz. Bence en iyisi... Böyle. O rahatça dinlenir, siz de şeyden önce birlikte biraz zaman geçirebilirsiniz..."

Max, Clarke'a bakakaldı. Daha doğrusu, büyümüş gözlerle Clarke'a doğru boş boş bakıyordu. Beyni, adamı gözlerinin önünde yaşanan dehşetten korumak için besin damarlarını kesmişti sanki. Ama ardından ifadesi katılaştı, gözlerini Clarke'ınkilere dikti. "Tamam," dedi, sesi öylesine alçaktı ki, Wells kafasında kurduğunu düşündü.

Sasha'nın yüzüne bakmak için eğildi ve kızın elini bırakmadan, saçlarını okşadı. "Sasha... Beni duyabiliyor musun? Seni çok seviyorum. Her şeyden çok."

"Ben...de... seni...seviyorum," diye fısıldadı Sasha, gözlerini açmadan. "Özür dilerim."

"Özür dilenecek bir şey yapmadın." Hıçkırığını bastırmaya çalışan Max'in sesi çatladı. "Cesur kızım benim."

"Wells..." diye seslendi Sasha boğuk bir sesle. Wells koşarak yanına geldi ve öteki elini kavrayarak parmaklarını parmaklarına geçirdi.

"Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Dakikalarca öyle kaldılar. Clarke, Sasha'nın biraz daha ağrı kesiciye ihtiyaç duymasına karşı tetikte, kenara çekildi. Kızın arkasında duran Bellamy, kollarını beline doladı. Sasha'nın sağ yanında nöbet tutan Wells, kızın elini tutup alnındaki saçları geriye ittirdi. Öteki elini tutan Max, kulağına fısıldamak için eğildi. Gözlerinden akan yaşlar kızın yanaklarına damlıyordu. Sasha'nın yavaşlayan solukları, kesik kesik bir hal aldı. Odadakiler ellerinden hiçbir şey gelmeden organlarının durmasına tanıklık ettiler.

Wells elinden gelse kalbini göğsünden söker, hiç duraksamadan, onun duran kalbinin yerine takardı. Böylesi şimdi hissettiğinden daha çok acı veremezdi. Kızın güçlükle aldığı her nefesle göğsü sıkışan Wells, bayılacağını sandı. Ama bayılmadı. Olduğu yerde durup gözlerini Sasha'dan ayırmadan, uzun, titrek kirpiklerinden çillerine kadar kızda sevdiği her şeyi kafasına kazıdı. O çillerin sonsuza dek yaşamının bir parçası olacağını, yıldızlar gibi kalıcı olduğunu sanmıştı.

Onu belki yalnızca birkaç haftadır tanıyordu ama o birkaç haftada tüm yaşamı değişmişti. Onunla tanıştığında korkmuş, yolunu kaybetmişti, idareyi elinde tutuyormuş gibi yapıyordu ama gerçekte kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu. Sasha, ona inanmış, olması gerektiği gibi bir lider olmasına yardım etmiş, izleyebileceği bir örnek sunmuştu; cesaretin, fedakârlığın ve asaletin gerçekte ne anlama geldiğini göstermişti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Wells, kızın alnını, göz kapaklarını, en sonunda da dudaklarını öperek. Nefes alıp verirken soluğunu onun bedenine geçirebilmeyi istedi, bunu her şeyden çok istediğini fark etti. Keşke kendisi binlerce kurşun yeseydi de Sasha'yı o tek kurşundan kurtarabilseydi... Max'in bu acıyı çekmesini önleyebilseydi... Kendini de Sasha'ya bunu yapanları da asla ama asla bağışlamayacaktı.

Son bir nefes veren Sasha'nın soluğu durdu. Clarke, Bellamy'den kurtulup CPR uygulamak için kızın yanına koşarken Max ile Wells sessiz bir acı içinde bakmayı sürdürdüler. Wells'in yaşamındaki en uzun birkaç dakikadan sonra

başını Sasha'nın göğsüne yaklaştırıp bir süre bekleyen Clarke, yüzünden yaşlar süzülerek başını kaldırdı.

"Hayır!" dedi Wells soluğu kesilerek, Clarke'ın yüzüne bakamadan, bakışlarını Max'e çeviremeden. Her şey bitmişti...

Birisi, belki Bellamy, omzuna kolunu koydu ama Wells pek bir şey hissedemedi. Tek hissedebildiği, göğsünü ezerek kaburgalarını çökerten ağırlıktı. Derken her şey karardı.

20

Glass

Luke ateşler içinde yanıyordu. Glass ona yalnızca bakarak bunu anlayabiliyordu. Gözleri cam gibiydi ve kızarmış yüzüne karşın, dudakları kurumuş, grileşmişti. Glass beynini zorlayıp çocukken hastalandığında annesinin yaptıklarını anımsamaya çalıştı. Luke'un alnına ıslak bir bez koydu. Üzerindeki örtüleri kaldırdı, gömleğini çıkardı, uyuyan bedeni serinlesin diye camı açıp odayı havalandırdı. Birkaç saatte bir, Luke'u yattığı yerde doğrultup dudaklarına dayadığı bir fincan suyu içmeye zorladı. Ama bacağındaki korkunç yara için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Mızrak Luke'ta derin bir yara açmıştı. Glass, onu içeri sürükleyip yere yatırdıktan sonra pantolonunun paçalarını yırtıp yaraya bakınca neredeyse bayılacaktı. Kan ve toz toprağın arasında, bembeyaz kemiği görerek, dehşete düşmüştü.

İlk bir saat, Luke ile birlikte, bacağının üst kısmına sardık-

ları turnikeyi sırayla sıkarak, kanamayı durdurmaya çalışmışlardı ama hiçbir işe yaramamıştı. Glass, korku içinde, Luke'un renginin solmasını ve ahşap zeminin parlak kanla kaplanışını izliyordu.

"Sanırım yarayı dağlamam gerek," dedi Luke, korku ve acıyla büyümüş gözlerine karşın sesinin sakin çıkmasına uğraştığı belliydi.

"Yani, ne yapman gerek?" diye sordu Glass, kanlanmış bir bandajı kenara atıp yeni bir bez parçasına uzanarak.

"Yeterli derecede ısı uygularsam kanamayı durdurup enfeksiyonu önleyebilirim." Başıyla şöminede parlayan közleri işaret etti. "Biraz daha odun atıp ateşi iyice harlayabilir misin?"

Glass, hemen koşup sönmeye yüz tutan ateşe birkaç küçük çıra attı ve nefesini tutarak çıraların tutuşmasını izledi. "Şimdi şu metal şeyi al," dedi Luke, ilk gece şömineye dayalı durumda buldukları uzun, ince aleti işaret ederek. "Doğruca ateşe tutarsan işimizi görecek kadar kızması gerek."

Glass, hiçbir şey söylemeden giderek artan bir korkuyla, metalin kırmızıya dönmesini izledi. "Bundan emin misin?" diye sordu, duraksayarak.

Luke başını salladı. "Getir buraya. Aman dikkat et de sana değmesin."

Glass yaklaşıp yavaşça yanında diz çöktü. Luke derin bir nefes aldı. "Şimdi, üç deyince, bunu yaraya bastırman gerek."

Glass titriyordu. Oda bir anda dönmeye başladı. "Luke, yapamam... Özür dilerim..."

Luke yeni bir acı dalgasıyla sarsılarak yüzünü buruşturdu. "Önemli değil. Bana ver."

"Ah Tanrım!" diye fısıldadı Glass, parlayan metal parçasını Luke'a uzatırken. Diğer eliyle de elini sıkıyordu. Luke'un teni hem soğuk hem terliydi.

"Bakma," dedi Luke, dişlerini sıkarak. Bir süre sonra Luke çığlık atarken yanmış et kokusuyla birlikte, iç bulandırıcı bir cızırtı Glass'm kulaklarına doldu. Luke alnından boşanan terlere ve hiç sona ermeyecekmiş gibi gelen çığlığına karşın, durmadı. Son bir böğürtüyle, yana fırlattığı metal, şakırdayarak yere düştü.

Giriştiği zorlu hamle, kısacık bir süre için işe yaramış gibi gözüktü. Yaranın kanaması durdu, Luke da birkaç saatliğine dinlenebildi. Ama ertesi sabah ateşi çıktı. Şimdi tüm bacağı sıcak, kırmızı ve şişti. Enfeksiyon yayılıyordu. Luke belirli aralıklarla acıdan sarsılarak uyanıyor, ardından yeniden kendinden geçiyordu. Tek umutları kampa dönüp Clarke'ı bulmaktı ama bu olasılık, Luke'un mucizevi bir iyileşme gösterme olasılığından da zayıftı. Luke iki günlük yolu yürümek şöyle dursun, ayakta bile duramıyordu. Ayrıca Dünyalılar hâlâ dışarıda bir yerlerde, onları izliyordu. Glass, Luke'un teninden yayılan ısıyı hissettiği kadar güçlü bir biçimde, Dünyalıların varlığını hissedebiliyordu.

Glass, hapiste geçirdiği onca ayda bile, kendini böylesine yalnız hissetmemişti. En azından orada hücre arkadaşını ya da muhafızları ve yemeğini getiren kişiyi görüyordu. Buradaysa, Luke bilincini kaybetmiş yatarken ve yeni bir saldırı

tehdidi kapıda beklerken, hem dış dünyadan yalıtılmış hem de korkuya kapılmış bir haldeydi. Yardıma çağırabileceği kimse yoktu. Bir gözü Luke'ta, diğeri kulübenin dört bir yanındaki ormandaydı. Bir şeyler işitmek için kendini öylesine zorluyordu ki en ufak bir dal çıtırtısını, Dünyalıların geri dönüşüne işaret edecek herhangi bir sesi yakalamaya çalışmaktan başına ağrılar girmişti.

Glass ön kapının yanında durup gergin gergin yaprakları gözden geçirerek garip bir şey var mı, diye baktı. Ormanın serin havası yüzünü yalayarak alay edercesine, Luke ile birlikte keyfini çıkardığı şeyleri anımsattı: Ağaçları, suya vuran ay ışığını, Luke'u kaybederse hiçbir anlamı kalmayacak onca güzelliği. Luke arkasında, yerdeki derme çatma yatakta kıpırdanıp duruyordu. Glass koşarak gidip onun elini tuttu ve sıcak alnını okşadı.

"Luke? Luke, beni duyabiliyor musun?"

Göz kapakları kırpıştı ama açılmadı. Dudakları kıpırdadı ama hiçbir ses çıkmadı. Glass elini sıkıp, kulağına fısıldamak için eğildi.

"Her şey düzelecek. İyileşeceksin. Bir çaresini bulacağım."

"Devriyeye geç kaldım," dedi Luke, yataktan çıkmaya çalışırmışçasına sağa sola kıvrılarak.

"Hayır, geç kalmadın. Sorun yok." Glass elini onun omzuna koydu. Kendini gemide mi sanıyordu? "Endişelenecek bir şey yok."

Luke, gözlerini tekrar kapatmadan önce, başını sallamayı güç bela başardı. Birkaç saniye içinde uykuya daldı. Glass'ın

elini tutan eli gevşeyince Glass kolunu nazikçe yatağa koydu. Bacağını kontrol etti. Kırmızılık aşağıda dizine, yukarıda kalçasına kadar yayılmıştı. Böyle şeyler hakkında fazla bilgisi yoktu ama yardım getirmezse Luke'un öleceğini anlayacak kadar aklı vardı. Gitmeleri gerekiyordu. *Hemen.*

Glass ahşap mutfak masasına oturup kafasını boşaltmaya, günlerdir içini kemiren korkuyu uzaklaştırmaya çalıştı. Korku onları buradan çıkaramazdı. *Düşünmesi* gerekiyordu. Kampa dönmeleri gerekiyordu. Luke'a gereken yardımı sağlamak için tek şansları buydu. Ama Glass, yardımla bile zar zor yürüyen Luke'u nasıl taşıyacağını, aynı zamanda da Dünyalıları nasıl atlatacağını bulmak zorundaydı. Bir anda uzayda yürümek bile içlerinde bulundukları duruma kıyasla basit göründü. Luke bu haldeyken, kaçabilecek kadar hızlı hareket etmelerine olanak var mıydı?

Glass ufacık kulübeyi gözden geçirerek esin verecek bir şeyler aradı. Korkunun, üzerindeki felç edici baskısı yavaş yavaş çözülmeye başlayınca Glass'ın kafası işlemeye başladı. Evet, eğer Luke'u nehre götürebilirse... Bu işe yarardı... Ama onu nasıl taşıyacaktı? Buraya ilk geldiklerinde kafalarını karıştıran tuhaf alete gözü takıldı. Köşedeki bir duvara dikine yaslanmış, önüne de bir süpürgeyle eski püskü birtakım temizlik malzemeleri konmuştu. Odanın karşı tarafına ilerleyen Glass, aleti çıkarıp yere yatırdı. Boyu Glass kadar vardı, uzun tahta suntalardan yapılmıştı. Uzunca bir kalasa benziyordu ama bir ucundaki suntalar içe doğru kıvrılmıştı. Buraya bağlanmış bir de ip vardı.

Glass'a bir keresinde derste okuduğu bir şeyi anımsatıyordu; Dünya'da kar yağınca çocukların sürdüğü bir şeyi. Sözcüğü bulmak için beynini zorladı. *Kayak? Kaydırak?* Glass dayanıklılığını ölçmek için bir ayağıyla suntalara bastı. Eskiydi ama sağlamdı. Eğer Luke'u buna bindirebilirse onu çekebilirdi ama birkaç ayarlama yapması gerekecekti.

Ayağa kalkıp odadan aldığı birkaç eşyayı, yere, şeyin yanına koydu... *Kızağın!* Karşısındaki bir kızaktı, bundan emindi. Şimdi tek yapması gereken, kızağı kullanmayı becermekti. Eşyaları farklı biçimlerde, tekrar tekrar düzenleyerek, defalarca denedi. Asık suratla başını salladı. Eğer altı ay, hatta altı hafta önce biri ona, Dünya'da terk edilmiş bir kulübede bulduğu çerçöpten, ölümcül bir yara almış erkek arkadaşını taşıyıp ormandan geçirmesini sağlayacak bir mekanizma yapmaya çalışacağını söyleseydi, kahkahayı patlatır ve ona Arkadya'da sattıkları kaçak içkiden içip içmediğini sorardı.

Geriye çekilip eserini inceledi. İşe yarayacaktı. Yaramak *zorundaydı.* Glass peşi sıra Luke'u çekmek için ipi kullanacaktı. Luke'u sabit tutmak için uzun şeritler halinde kestiği bir battaniyeyle belinden, kollarından ve sağlam bacağından kızağa bağlayacaktı. Oldukça ilkel bir düzenekti ama şansları yaver giderse onları suya ulaştırırdı. Glass'a tek gereken de buydu.

Glass, Luke'un yanına gelip onu nazikçe kaldırdı. "Luke," diye fısıldadı kulağına. "Seni yerinden kaldıracağım, tamam mı? Kampa geri dönmemiz gerek." Luke yanıt vermedi. Glass ellerini kollarının altına kaydırıp göğsünün üzerinde kavuş-

turduktan sonra onu ıkına sıkına yere taşıdı. Yaralı bacağı kıpırdayınca Luke istemsizce irkildi ama uyanmadı. Glass onu çeke çeke kızağa yerleştirdikten sonra şeritlerle bağladı. Yere çömelip kavradığı ipi ellerine doladıktan sonra doğrularak ayağa kalktı. Birkaç adım ilerleyince Luke da yerde kayarak arkasından geldi. İşe yaramıştı.

Glass, Luke'un silahını kavradı –kullanacak cesareti bulacağından emin değildi gerçi– ve ağır ağır kapıya ilerledi. Son saniyede, arkasını dönüp masanın üzerindeki kibriti kaptı, yolculukları sırasında ateş yakması gerekebilirdi. Arkasındaki ağırlıkla hantallaştığından sürekli dengesini yitiriyordu ama duruma alışmak zorundaydı. Geriye dönüp bakmadan kulübeden çıkıp kızağı arkasında sürükleye sürükleye dar açıklığa ilerledi.

Küt! Glass başını sağa sola çevirip sesin kaynağını bulmaya çalıştı. *Küt!* Ses yeniden duyuldu.

Ormana baktı. Şafak vakti, her gölge düşmanmış gibi görünüyordu.

Hızla dönüp Luke'u arkasından sürükleye sürükleye, kulübeye yöneldi. Göz ucuyla bir şeyin kıpırdadığını, kulağıyla da bir şeyin vızıldadığını hissetti.

Kızağa asılınca Luke'un acıyla inlediğini işitti. Glass bir çırpıda kapıyı açıp içeri girerken titreyerek başının saliseler önce bulunduğu yerden geçen bir ok, şap diye kapı çerçevesine yapıştı.

Peşinden kızak da içeri girince Glass koşumları bıraktığı gibi, tam iki ok daha patır patır içeri yollanırken kapıyı ka-

pattı. Kapalı kapıya yaslanıp bir anda nemlenen eliyle silahı kavradı. Çevresine bakındı. Kapıya barikat kurabilir miydi? Camlardan birinden girerler miydi?

Kapının sürgüsünü çekti ve cesaretini toplayarak deneme amacıyla silahı kaldırdı. Dünyalılardan biri camdan girmeye kalkarsa mücadele edebilir miydi? Yaşayan bir insana ateş etmeye eli gider miydi? Eli gitse bile dışarıdakiler belli ki bir kişiden fazlaydılar. Hayatında hiç ateş etmemiş bir kız, bir grup eli kanlı Dünyalıyı alt edemezdi.

Luke kızaktan homurdandı.

"Her şey yoluna girecek. Bir çaresini bulacağım," dedi Glass, yalan söylediği için yüzünü ekşiterek. Kızgın Dünyalıların sardığı bir kulübeden nasıl kaçabilirdi ki?

Pencerelerden birinin köşesinden baktı. Grileşen ışık gölge oyunlarına yol açıyordu ama dışarıda hareketlilik vardı. Ağaçların arasından, ellerinde yaylar ve baltalar tutan tipler çıkıyordu.

Glass kapıya yaslanıp gözlerini kapattı. Buraya kadardı. Bu kez, Luke'un işini bitirip onu da öldüreceklerdi.

Ayak seslerini ve cam şangırtılarını duymayı, arkasındaki kapının parçalandığını görmeyi bekledi.

Ama rüzgârın sesi ve ırmağın çağıltısı dışında hiçbir şey duyulmadı. Glass'ın dışarı çıkmasını bekliyorlardı. Temiz bir vuruş yapabilmek için onca zamandır dışarıda durmuş, Glass'ın görünmesini mi bekliyorlardı?

Glass'ı köşeye sıkıştırmışlardı. Gidecek bir yer yoktu. Dışarıdakilerin beklemekten yorulup kapıyı yumruklamasını ya

da camları kırıp içeri girmesini beklemekten başka yapacak bir şey de yoktu. Kafası hızla işleyerek bir çıkış yolu arıyordu.

Dünyalıların dikkatini başka yöne çekip, oklarla kevgire dönmeden kulübeden uzaklaşmayı başarsa bile, ne yapacaktı?

Çılgınlar gibi etrafına bakınarak Dünyalıların dikkatini dağıtıp ona biraz zaman kazandıracak herhangi bir şey bulmaya çalıştı. Hiçbir şey bulamadı. Bir hüsran çığlığı atacaktı ki elinde bir şey tuttuğunu fark etti. Elindekini öylesine sıkı sıkı kavramıştı ki varlığını bile unutmuştu neredeyse. Parmaklarını açınca avucunun içinde, kapıdan çıkarken aldığı kibrit kutusu göründü.

Çaresizlikten kafasında aptalca bir plan belirdi. Eğer onlardan hızlı koşup nehre varamıyorsa koşu gerektirmeyen bir kaçış yolu bulacaktı. Kendine fikrini değiştirecek zaman tanımadan, işe koyuldu.

Yerde sürünerek ön kapının yanındaki pencerenin altına oturdu. Yırtılmış yatak çarşafından bir şerit alıp bir çıranın ucuna doladıktan sonra, bir kibrit çaktı. Çarşafı tutuşturmasıyla elindeki çıra birkaç saniye içinde yanan bir meşaleye dönüştü.

Alevler titreşerek büyürken Glass derin bir nefes alıp üçten geriye saydı. "Üç, iki, bir..." Ayağa fırlayıp, açık camdan dışarı hızlıca bir bakış attıktan sonra Luke'un yaralanmadan önce kulübenin duvarına istiflediği kuru çıra yığınına nişan aldı.

Yeniden yere oturup bekledi. Hiçbir ses duyulmayınca bir an için acıyla, planının başarısızlığa uğradığını düşündü. Ardından kulağına bir ses geldi: Keskin bir çıtırtının peşinden,

alev alan odun yığınının yumuşak uğultusu. Kulübe tutuşmaya başlarken çalılıklara sıçrayan alevler, tam da Glass'ın umduğu gibi, ormana doğru yayıldı.

Glass, Luke'a döndü. Hareket etmiyordu. Sığ nefesler alıp vererek çarpılmış bir suratla, şöminenin önünde yarı baygın yatıyordu. Luke ölürse Glass da ölürdü. Glass bunu adı gibi biliyordu.

Alevlerin sesi yükselince birkaç dakika içinde, kulübenin havası da değişmeye başladı. Glass yaptığı aptallığı fark edince kendine küfretti. Evet, ev belki taştan yapılmıştı ama ateş her yanı sararsa dumandan boğulmalarını engelleyemezdi. Açık pencereden içeri süzülmeye başlayan az miktardaki duman, ateşin titreşen ışığında görülebiliyordu.

Glass kapıya yaklaşıp hızlı bir çıkış yapmaya hazırlandı. Duman odayı doldurmaya başlarken Luke'un üzerindeki battaniyeyi çekip ellerinde kalan son suyla ıslattı. Dışarıda insanların açıklığın bir tarafından diğerine, birbirlerine seslendiklerini duyabiliyordu.

Luke'un yanına diz çöküp ıslak battaniyeyi üzerlerine örttü. Hava giderek ısınıyordu ve Glass üzerindeki battaniyenin kenarından pencerenin karşısındaki turuncu ışıkları görebiliyordu. Artık dışarıdan kahkaha sesleri ve sevinç nidaları geliyordu. Onlar kazandıklarını düşünsünler, Glass'ın öldüğünü sansınlardı. Belki Glass ile Luke kaçarken şaşkınlıktan peşlerine düşemezlerdi.

Kızakta kıpırdanan Luke'un dudaklarından bir inilti koptu.

"Özür dilerim," dedi Glass. "Sana daha önce yardım bulmalıydım. Burada bu kadar oyalanmamalıydık."

Hava boğucu bir hal almış, öyle bir sıcaklaşmıştı ki Glass derisinin eriyip soyulduğunu hissedebiliyordu neredeyse. Kalın dalgalar halinde camdan içeri giren duman, görmeyi ve nefes almayı zorlaştırıyordu. Battaniyenin altında birbirlerine sokulmuşlarken Glass iş işten geçmeden ne kadar dayanabileceklerini hesaplamaya çalışıyordu. Eğer fazla beklerlerse alevler tüm evi saracak, kaçacak yer kalmayacaktı. Burada dumanın içinde kalırlarsa boğulurlardı. Glass gözleri yana yana yerden destek alıp kalktı ve kapıya koştu. Ya şimdi gideceklerdi ya hiç.

Glass bir çırpıda kapıyı açıp dışarıyı gözetledi. Gece çökmüş, gürleyen alevler gölgeleri altüst ederek açıklığın öte tarafına ve ağaçlara turunculu siyahlı titrek ışıklar yansıtıyordu.

Glass kızağın ipini kavradı, battaniyenin altına çömeldi ve kapıya hücum etti. Soluk soluğa, fırın gibi kulübeden gecenin serin havasına çıktı.

İnleyen Luke'u tümsekli zeminde çeke çeke, bayır aşağı nehre ilerledi. Uzun saniyeler boyunca, arkasında bir tek ateşin çıtırtısını duyarak koştu.

İlk bağırışları duyduğunda kıyıya varmış, tekneyi suya itiyordu. Ateşin ışığı ve duman, kaçışını örtmeye yetmemişti.

"Luke!" dedi, onu yukarı çekerek. "Bana yardım etmelisin. Yalnızca bir dakikalığına..."

Luke'un gözleri seğirerek açıldı. Glass kaslarının hareket etmek için kasıldığını hissedebiliyordu. Luke sağlam bacağının üzerinde durunca Glass da kolunun altına girdi. Birlikte sendeleye sendeleye ilerlediler. Glass, tekneye adeta yığılan

Luke'un düşüşünü yavaşlatmaya çalıştı. Arkasından kızağı da içeri atıp tekneyi bayır aşağı suya ittirdi.

Havada uçuşan oklar hemen önüne düştü. Glass, bayırı koşa koşa inip yanlarına yaklaşan ayak seslerini dinleyerek tüm ağırlığıyla abanıp tekneyi akıntıya ittirdi.

Son dakikada sıçrayınca suya kapılıp akıntıya çekilen tekneyi neredeyse ıskalıyordu.

Başını çeviren Glass alev alev yanan kulübenin önünde, bayır aşağı kendisine doğru koşan gölgeler gördü. Oklar metal teknenin yanlarından sekerken Glass, Luke'un yanına uzandı.

Çalkantılı nehir kontrolü ele geçirince hızlandılar. Glass başını çıkarıp bakınca ateş ve ay ışığıyla oluşan silüetlerin kıyı boyunca koştuğunu gördü. İnsana pek benzemiyorlardı.

Glass başını kaldırmadan nehrin tekneyi sürükleyip bir dönemeçten geçirmesini beklerken son oklar da vızıltıyla teknenin yanından geçti. Glass gerginlikle geçen birkaç dakika boyunca nefesini tuttuktan sonra doğruldu ve küreği alıp suya daldırarak tekneyi akıntıdan da hızlı ilerletmeye uğraştı. Glass, sonunda Dünyalıları geride bıraktıklarını düşününce öne uzanıp tekneyi yeniden kıyıya çekmek için küreği kullandı ama yeterince güç uygulayamadı. Kalbi küt küt atarken teknenin son sürat nehirde ilerleyişini seyretti. Doğru yöne gidip gitmediklerini hiç bilemiyordu. Luke'un pusulasını kullanması gerekiyordu. Luke kamptan tam kuzeye gittikleri konusunda haklıysa demek ki şimdi güneye gidiyorlardı.

Nehrin daralmasıyla birlikte gür çalılıkların tekneyi yavaşlatması bir yarım saat daha aldı. Sonunda Glass soğuk suya

atlayıp tekneyi kıyıya çekebildi. Cebinden pusulayı çıkartıp daha önce Luke'un gösterdiği gibi yere koydu. Tanrı'ya şükür, güneye doğru gitmişlerdi. En azıdan, güneydoğuya. Yolu bulmakta fazla zorlanmayacaklarını umuyordu. Bir de gerçekten Luke ile birlikte gidebilmeyi...

"Bir kez daha, Luke," dedi. "Bir kez daha kalkıp benimle birlikte yürümen gerek."

Luke inledi ama güçlük çıkarmadan, Glass'ın onu tekneden çıkarıp ayakta durması için yardım etmesine izin verdi. Sığ suda yalpalaya yalpalaya birkaç adım attıktan sonra kıyıya yığıldı.

İkisinin ağırlığından kurtulan tekne, suyun üzerinde yükselerek canlı bir akıntıyla gecenin içine sürüklendi. Hızla ve sessizce hareket eden Glass, Luke'u yeniden kızağa koyup ipi eline aldı.

İçinden, *Biraz dayan, Luke,* diye geçirerek, tüm ağırlığını öne verip kızağı çekti ve koşmaya başladı.

Nehrin sesini arkalarında bırakarak ormanın derinliklerine daldılar ama Glass durup arkasına bakmaya korkuyordu. İlerlemeye devam etmek zorundaydı. Yapacağı son şey olsa bile Luke'a yardım bulmalıydı.

21

Wells

Hepsi onun suçuydu. Hepsi.

Wells yumruğunu sertçe taş duvara geçirdi. Boğum yerlerinden kanlar süzüldü ama fiziksel bir acı duymadı. Bir tek üst üste yığılıp her an devrilerek onu ezecekmiş gibi duran aptalca, bencilce hatalarının ağırlığını duyabiliyordu...

Kendini, Clarke'ın tutuklanmasından veya annesinin ölümünden sonra hissettiğinden daha kötü hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Ama şimdiki Wells hiç olmadığı kadar dipteydi. Küçücük odada dönerek, tekmeleyecek veya vuracak başka bir şeyler aradı. Yalnızca daracık yatağı vardı. Daha birkaç saat önce Sasha'nın uyuduğu yatak. Ama o artık yaşamıyordu.

Wells kendini şiltenin üzerine atıp sırtüstü uzandı. Göğsündeki ağrı öyle güçlü, öyle katıydı ki alıp elinde tutabilirmiş gibi geliyordu. Kollarını yüzüne kapattı. Işığı engellemek, beynini kapatmak ve herkesi, her şeyi uzaklaştırmak istiyordu.

Boşluk istiyordu. Uzayın uçsuz bucaksız, derin sessizliğinde sürüklenmek istiyordu. Şimdi gemide olsaydı hiç duraksamadan hava kilidini açar, kendini boşluğa atardı.

Elinden gelse bitirirdi. Diğerlerine yardımı dokunacağını bilse kendini toplumdan soyutlardı. Ancak özellikle de işleri böylesine batırmışken her şeyi arkasında bırakıp gitmeye yüzü tutmuyordu. Ama işleri nasıl düzeltebilirdi ki? Dünyalılarla Rhodes arasında barış sağlamaya olanak yoktu. Sasha'yı geri getirmeye olanak yoktu. Max'in parçalanan yüreğini onarmaya olanak yoktu.

Keşke tüm bunlara yol açmadan önce kendini durdursaydı. Keşke hava kilidindeki sızıntıyı kötüleştirmeseydi. O zaman iniş gemileri aniden Koloni'den ayrılmak zorunda kalmazdı. Gemileri hazırlayacak zaman bulurlardı, hatta belki Dünya'ya daha çok insan gönderebilirlerdi. Oysa şimdi, canını dişine takıp araçta yer bulamayan herkes, azalan oksijenle birlikte ölüyordu.

Keşke Bellamy'yi hapisten kaçırmak için sahte bir saldırı düzenlemeseydi. Belki o zaman Rhodes ve diğerleri saldırgan Dünyalılardan böylesine korkmazdı. Belki Sasha'yı öldüren şiddete başvurmakta böylesine acele etmezlerdi. Bir de, en başında Sasha'yı işe bulaştırmasaydı belki kız onsuz, uzun ve huzur dolu bir yaşam sürebilirdi.

Wells düşündüklerinin ağırlığı altında boğulacağını sandı. Sığ hıçkırıklar halinde nefes alıyordu. Panikten ter içinde kalmıştı. Gidecek hiçbir yer, yapacak hiçbir şey, söylemeye değecek hiçbir söz yoktu. Kapana kısılmıştı.

Tam kapıya koşup Weather Dağı'ndan kaçmayı düşünürken tanıdık bir sesin adını söylediğini duydu. Gözlerini açınca koridordan gelen ışıkta Clarke'ı gördü.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu Clarke.

Wells irkilerek doğruldu, sonra geriye kayıp duvara yaslanarak kafasını ellerine gömdü. Clarke yatakta onun yanına çöktü. Birkaç dakika boyunca konuşmadan öylece oturdular.

"Wells, keşke bir şey söyleyebilsem," dedi sonunda Clarke.

"Söylenecek bir şey yok," diye kestirip attı Wells.

Clarke elini onun koluna koydu. Wells irkilince Clarke geri çekilecekmiş gibi yaptı ama elini iyice bastırıp kolunu sıktı. "Biliyorum. Ben de çok insan kaybettim. Sözcüklerin bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum."

Wells, Clarke'ın gözlerine bakmadı ama arkadaşının, Sasha'nın daha iyi bir yere gittiği saçmalığına girmemesinden hoşnuttu. Annesi öldüğünde bu sözleri yeterince işitmişti. Ama o zaman en azından Wells'in bir parçası, söylenenlere inanmayı başarmıştı. Annesinin Dünya'ya gittiğini; ruhunun soğuk, duygusuz yıldızlar arasında sonsuzluğa mahkûm edilmektense, insanlığın *gerçek* yuvasına döndüğünü düşlemişti. Ama bu farklıydı. Sasha zaten ait olduğu yerde yaşıyordu. Şimdiyse vaktinden çok ama çok önce, sevdiği Dünya'dan sürülmüş, hiçliğe karışmıştı.

"Çok üzgünüm, Wells!" diye fısıldadı Clarke. "Sasha inanılmaz biriydi. Öyle zeki, öyle güçlü ve asildi ki... Tıpkı senin gibi... İkiniz esin verici bir çifttiniz."

"*Asil* mi?" Sözcük Wells'in ağzında acı bir tat bıraktı. "Clarke, ben bir *katilim*."

"Katil mi? Wells, hayır. Sasha'nın başına gelenler senin suçun değildi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle benim suçumdu. Yüzde yüz." Yataktan kalkan Wells, saatleri sayarak idamını bekleyen bir mahkûm gibi odada volta atmaya başladı.

"Sen neden söz ediyorsun?" Clarke şaşkınlık ve endişe dolu gözlerle onu izledi. "Yaşanan her şeyin sorumlusu benim... Ben gittiği her yerde, ardında peş peşe yıkımlar bırakan, bencil piçin tekiyim! Oradaki herkes," parmağını gökyüzüne doğru uzattı, "Ben olmasam bugün yaşıyor olacaktı."

Yataktan kalkan Clarke, duraksayarak ona doğru birkaç adım attı. "Wells, çok yoruldun. Bence birkaç dakika uzanmalısın. Biraz dinlendikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Clarke haklıydı. Wells çok yorulmuştu ama yorgunluğunun tüm nedeni, sevdiği kızın gözleri önünde ölmesini izlemenin ağırlığı değildi. Gücünü son damlasına kadar tüketen şey, korkunç sırrını saklamak için harcadığı çabaydı. Kendini yeniden yatağa attı. Clarke da peşinden yatağa oturup ona sarıldı.

Wells'in kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Kendinden zaten nefret ediyordu. Başkaları da ondan nefret etse ne çıkardı? "Sana anlatmadığım bir şey var, Clarke."

Kızın bütün bedeni gerildi ama ağzını açmadan Wells'in devam etmesini bekledi.

"Phoenix'teki hava kilidini ben kırdım."

"Ne?" Wells ona bakmasa da sesindeki şaşkınlığı ve kuşkuyu duyabiliyordu.

"Zaten sorunluydu ama ben onu iyice bozdum. Böylece hava sızıntısı çabuklaşacaktı. Böylece sen on sekizinci yaş gününden önce Dünya'ya gönderilebilecektin. Seni öldüreceklerdi, Clarke. Buna izin veremezdim. Özellikle de sana yaptığım şeyden sonra. Zaten tutuklanmanın nedeni bendim."

Clarke yine bir şey söylemeyince Wells, elini kolunu uyuşturan, korkuyla rahatlama karışımı, tuhaf bir duyguyla konuşmasını sürdürerek yüksek sesle söylemeye korktuğu sözcükleri dile döktü.

"Gemiyi böyle hızla terk etmelerinin nedeni benim. Onca insanın orada mahsur kalıp boğulmasının nedeni de benim. Bunu onlara ben yaptım."

Clarke hâlâ bir şey söylemiyordu. Wells de sonunda, dehşet ve nefret karışımı bir bakışla karşılaşmaya kendini hazırlayarak güçlükle ona baktı. Ama Clarke yalnızca üzgün ve korkmuş görünüyor, irileşmiş gözleriyle küçük, kırılgan bir kızı andırıyordu.

"Sen bunu... *Benim* için mi yaptın?"

Wells başını yavaşça salladı. "Yapmak zorundaydım. Babamla Rhodes'un konuştuklarını duyunca planı öğrendim. Seni ya öldürecek ya da Dünya'ya göndereceklerdi. Ben birinci seçeneğin gerçekleşmesine hayatta izin veremezdim."

Clarke konuştuğunda Wells'in beklediğinin aksine, sesinde hiçbir hınç yoktu. Yalnızca üzüntü vardı. "Ben bunu yapmanı asla istemezdim. Onca kişinin yaşamını tehlikeye atacağıma, ölmeyi yeğlerdim."

"Biliyorum." Wells başını ellerinin arasına aldı, yanakları

utançla alev alevdi. "Delilik ettim, bencilce davrandım! Sen ölürsen kendimi bağışlayamayacağımı biliyordum ama kendimi şimdi de bağışlayamıyorum." Kısa, acı bir kahkaha attı. "Elbette, şimdi fark ediyorum da yapılacak en doğru şey, yalnızca kendimi öldürmemmiş. Kendimi o hava kilinden dışarı atsaydım herkes onca acı çekmekten kurtulurdu."

"Wells, böyle konuşma." Clarke, Wells'in karşısına geçmek için geriye kayarak kederle yüzüne baktı. "Evet, bir hata yaptın... Büyük bir hata... Ama bu yaptığın onca inanılmaz şeyi sıfırlamaz. Kurtardığın onca insanı düşün. Hava kilidiyle uğraşmasaydın her birimiz Dünya'ya gönderileceğimize idam edilecektik. Sırf ben değil. Molly, Octavia, Eric. Dahası, buraya geldikten sonra hepimizin hayatta kalmasını da sen sağladın."

"Pek sayılmaz. İnsanların yaşamını kurtaran sensin. Ben yalnızca ateş için birkaç odun kestim."

"Sen vahşi, tehlikeli bir gezegeni *yuvamız* olarak benimsememizi sağladın. Potansiyelimizin, birlikte çalışırsak neler başarabileceğimizin farkına varmamızı sağladın. Sen bize ilham verdin, Wells. Herkesin en iyi yanını ortaya çıkardın."

İşte Sasha'da sevdiği şey buydu; o, Wells'in daha iyi bir insan, daha iyi bir lider olmayı istemesini sağlıyordu. Sasha'yı düş kırıklığına uğratmıştı. Wells'i aksine ikna etmek için Clarke'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu ama denemekten vazgeçmesi de gerekmiyordu. Sasha'ya bundan fazlasını borçluydu.

"Ben... Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Wells alçak sesle.

"Kendini bağışlamakla işe başlayabilirsin. Hiç değilse birazcık."

Wells bunun nasıl yapılacağını bilmiyordu. Tüm yaşamını doğru yerde doğru zamanda geçirmiş; kendisine söylenenleri, yapması istenenleri yapmıştı. Duygularına aldırmadan hep doğru yolu seçmiş, doğru kararlar almıştı. Ama yaşamının en kritik anında, öyle bir bocalamıştı ki binlerce kişinin acı çekmesine yol açmıştı. Yaptığının bağışlanır yanı yoktu.

Clarke, Wells'i öyle iyi tanıyordu ki Wells sesli düşünmüştü sanki. "Duygularını göstermekten hoşlanmadığını herkesten iyi bilirim, Wells. Ama bazen göstermen gerekir. Tüm hislerini kabullenmen ve kullanman gerekir. *İnsan* ol. Böylece daha da iyi liderlik edersin."

Wells, Clarke'ın elini tutup sıkıca kavradı. Ona yanıt veremeden koridorda gürültü koptu. İkisi de ayağa fırladıkları gibi odadan çıkarak, koridora akın eden insanları izlediler.

Max operasyon merkezine dönüştürdükleri geniş, mağaramsı alanın önünde duruyordu. Yüzü harap haldeydi; omuzları çökmüş, gözünün feri sönmüştü.

"Ziyaretçilerimiz var," diye bildirdi, görüş alanının dışında kalan birini işaret ederek. Max konuşurken yüzlerce kafa sığınağa kimin girdiğini görmek için döndü. "Endişelenmeyin, hiçbiri silahlı değil. Kontrol ettik." Wells ile Clarke, içeri doluşan on-on beş kişinin 100 ekibinden olduğunu anlayınca derin bir oh çektiler. Eric ile Felix gruba liderlik ediyordu.

"Sizi Rhodes mu gönderdi?" diye sordu Max. Tüm salon nefesini tutmuş, yanıt vermelerini bekliyordu.

"Hayır," dedi Eric başını sallayarak; her zamanki gibi sakin, soğukkanlı bir sesle. "Size katılmaya geldik. Rhodes ve diğer Kolonicilerle artık hiçbir şey yapmak istemiyoruz."

Max cin gibi bakışlarla onları süzdü, yılların verdiği tecrübeyle insan sarrafı olmuştu belli ki. "Peki neden?"

Eric duraksamadan adamın gözlerinin içine baktı. "Tüm idareyi ele aldılar. Orası artık bizim kurduğumuz yuva değil. Ne tartışmak mümkün ne işbirliği yapmak... Rhodes herkesin ne yapacağını söylüyor, muhafızlar da insanların söylenenleri yapmasını sağlıyor. Sanki yeniden gemideyiz. Bellamy için inşa ettikleri hapishane kulübesi çoktan doldu. Üstelik muhafızlar bir kadını öyle kötü dövdüler ki kadının bir daha yürüyebileceğinden emin değilim." Eric sustu ve huzursuzca onu süzen Dünyalılara döndü, Wells'i görene kadar kalabalığı taradı. "İdare sendeyken her şey çok daha iyiydi, Wells. Sen uğrunda savaşmaya değecek bir şeyi temsil ediyordun."

Wells'in göğsüne çöreklenmiş keder hafifledi, içinde de belli belirsiz bir umut ışığı yandı. Max hafifçe öksürünce tüm gözler ona döndü.

"Aramıza hoş geldiniz, öyleyse. Kısa sürede yerleşmenize yardım ederiz. Ama önce, Rhodes'un ne planladığına dair bir fikriniz var mı?"

"Var," dedi Felix, öne çıkarak. "Bu yüzden şimdi geldik. Ben muhafızlarla birlikte çalışmaya gönüllü oldum, böylece konuşmalarını da duydum. Dünyalıların iki gruba ayrıldığına inanmıyorlar. Sizi tehlikeli sanıyorlar. Onları aksine inandıramadık. Sizin hep birlikte çalıştığınızı düşünüyorlar."

"Bir saldırı planlıyorlar," diye araya girdi Eric. "Büyük bir saldırı. Üstelik silahları da bizim başlarda sandığımızdan fazla. Ormanda gizli bir yerde silah ve mühimmat zulaladıklarını keşfettik."

Oda fısıltılar ve endişeli mırıltılarla doldu ama Max pek etkilenmişe benzemiyordu. Eski duruşunu geri kazanmış, gözünün feri bir nebze yerine gelmişti. "Bizimle birlikte savaşmayı istiyor musunuz?" diye sordu yeni gelenlere.

Eric, Felix ve diğerleri başlarını kararlılıkla salladılar. Wells'in göğsü minnettarlık ve gururla kabardı.

"Çok iyi öyleyse... Artık siz de bizi desteklediğinize göre, elimize bir fırsat geçtiğini düşünüyorum." Acı acı başını salladı. "Belki bu işe sizin arkadaşlarınıza yardım etmek için girdik ama artık çatışmanın kaçınılmazlığı ortada. Rhodes'un bizi savaşa sürüklemesi an meselesi. Elimizi çabuk tutsak iyi ederiz, yoksa..." Derin bir nefes aldı, "yoksa daha çok insan zarar görecek."

Bellamy, Eric'in yanına koştu. "Octavia nerede? Neden sizinle gelmedi? İyi mi?"

"İyi ama bizimle gelmedi. Onun için zor bir karardı ama çocuklarla kalması gerektiğini söyledi, özellikle de işler böyle tehlikeli bir hal almışken." Eric'in yüzü yumuşadı, elini Bellamy'nin omzuna koydu.

"Endişelenme," dedi Wells. "Rhodes'un kıçına tekmeyi bir basalım, sonra herkesi buraya getiririz. Octavia'yı, çocukları, bize katılmak isteyen herkesi."

Bellamy başını salladı, özlem dolu bakışları sertleşerek ka-

rarlı bir hal aldı. Wells, Bellamy'nin savaşmaya hazırlandığını anlayabiliyordu. Hepsi öyleydi.

Max yardımcılarıyla çoktan derin bir konuşmaya dalmıştı, şimdiden savaş planlarını tartıştıkları anlaşılıyordu. Max, Wells'e bakınca onunla hâlâ göz göze gelmek istemeyen Wells bakışlarını kaçırdı. Herhalde Max'in ihtiyaç duyduğu en son şey, baktıkça ona kızının öldürüldüğünü anımsatan biriydi. Ama Wells şaşkınlığa uğrayarak Max'in kendisine seslendiğini işitti. "Buraya gel, Wells. Sana ihtiyacımız var."

22

Clarke

Clarke son günlerde tüm boş zamanını telsiz odasında geçiriyordu, bugünün de diğer günlerden bir farkı yoktu. Max'le yaptıkları strateji toplantılarından sonra savaşa farklı farklı biçimlerde hazırlanmaya karar vermişlerdi. Eric onlara, Rhodes'un muhafızlarını ertesi sabah şafaktan önce saldırmaya hazırladıklarını söylemişti. Yani an itibarıyla sekiz saat sonra.

Hep birlikte, Kolonicilerin Weather Dağı'na gelmelerini beklemeyi kararlaştırmışlardı çünkü burada avantaj Dünyalılarda olacaktı. Dört bir yandan kayalarla çevrelenmiş sağlam bir sığınakları vardı. Ayrıca Rhodes ve adamlarının aksine, bölgeyi yakından tanıyorlardı. Bir grup Dünyalı çoktan ormana yollanmış, ağaçların tepelerine tırmanıp yerdeki birinin göremeyeceği kadar yükseklere saklanmıştı. Kolonicilerin öncü birlikleri altlarından geçer geçmez Dünyalı savaşçılar ağaç-

lardan aşağı atlayacaklardı. Yardımcı Şansölye'yle adamları, dışarıdaki Dünyalılarla Weather Dağı'nda saldırıya geçmeyi bekleyenler arasında kapana kısılacaktı.

İyimserlikle bakıldığında bile zayıf bir plandı ama ellerindeki tek plandı. Sürpriz unsuruna, bolca da şansa bel bağlamak zorunda kalacaklardı. Diğerleri sinirli sinirli koridorları arşınlayarak pozisyon almak için sinyal beklerken Clarke telsiz odasında bir avuntu bulmaya çalışıyordu. Annesinin ve babasının varlığını hisssettikçe huzur ve umutla doluyordu.

Ayrıca sessizlik sayesinde, Wells'in anlattıklarını sindirme şansına da kavuşmuştu. En saçma rüyalarında ya da en sıkıntılı kâbuslarında bile, Wells'in böylesine bir şeyi yapabileceğini düşünemezdi. Sırf Clarke'a on sekizinci doğum gününü görme şansı verebilmek için Koloni'deki herkesin yaşamını tehlikeye atmıştı. Clarke'ı bir bulantı tuttu, neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Onca insan, hemen hemen tanıdığı herkes, Clarke yüzünden ölmüştü. Wells'in Clarke'ı kurtarmak için yaptığı şey yüzünden. Ama öte yandan, Tanrı biliyordu ya, Clarke, Wells'i yargılayacak konumda değildi. Clarke anne babasının bakım merkezinden gelen, kayıt dışı çocuklar üzerinde radyasyon deneyleri yürüttüğünü keşfedince, onları durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı. Clarke bunun sevdiğiniz insanları her şeyin üzerinde tutmakla ilgili olduğunu herkesten iyi biliyordu. Yaşamının çoğunu dünyayı siyah-beyaz görerek geçirmiş, bir biyoloji sınavında bitki hücrelerini hayvan hücrelerinden ayırıyormuş gibi kendine güvenerek doğruyu yanlıştan ayırmıştı. Ama son bir yıl,

Clarke'a ahlakın görecelliği konusunda acımasız bir ders vermişti.

Clarke, kafasından bunları geçirirken göstergelerle düğmeleri kurcalıyordu. Durağan bir ıslık sesi yüksek perdeden odayı doldurarak taş duvarlardan sekti. Clarke yeni bir kombinasyon deneyince ıslık sesi kalınlaştı. Ardından tiz bir inilti belirdi. Clarke oturduğu sandalyede öne doğru eğildi. Bu sesi daha önce duymamıştı. Göstergeyi nazikçe bir milim çevirdi. İnilti kayboldu ve bir anlığına yalnızca parazit sesi duyuldu. Clarke'ın yüreği daraldı.

Ardından ıslıkta boğuk bir şey duydu. Rüzgârın fısıltısı gibi, belli belirsizdi. Tanımlanabilir durumda değildi, ancak yine de tuhaf bir biçimde tanıdık geliyordu. Ses, sanki Clarke'a doğru yaklaşıyormuş gibi yükseldi. Clarke başını hoparlöre doğru eğip dinlemeye koyuldu. Duyduğundan emin değildi. Acaba... Clarke başını salladı. Herhalde kafasında kuruyordu. Umutsuzluktan keçileri mi kaçırıyordu yoksa?

Ama ses yükselerek belirginleşince bir *insan sesi* olduğu kesinleşti. Clarke kafasından uydurmuyordu. Tüyleri diken diken oldu, kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Sesi tanıyordu.

Annesinin sesiydi.

Sözcükler bütün odayı doldurdu. "Telsiz kontrol," dedi annesi ifadesiz bir sesle, aynı sözcükleri bininci kez söylüyormuş gibi. "Telsiz kontrol. Alfa X-ray telsiz kontrol."

Gözlerini kapatıp kendini annesinin sesine kaptıran Clarke, kalbi duran bir hastanın yeniden atmaya başlayan kalbinin

sesini duymuş gibi, rahatlama ve neşe karışımı olağanüstü bir hisle doldu. Elleri titreye titreye hava dalgalarıyla sesini ileten düğmeye uzandı.

"Anne?" diye seslendi Clarke, titrek bir sesle. "Sen misin?"

Uzunca bir süre ses çıkmayınca Clarke göğsü acıyana kadar nefesini tuttu.

"Clarke? *Clarke*?" Kuşkusu kalmamıştı: Konuşan annesiydi. Ardından Clarke arka planda bir erkeğin seslendiğini duydu. *Babasının.* Doğruydu. Onlar yaşıyordu. "Clarke, neredesin?" diye sordu annesi frekanslar arasından, sesinde eşit ölçüde şaşkınlık ve kuşkuyla. "*Dünya'da* mısın?"

"Evet... Buradayım. Ben..." Boğazından bir hıçkırık koparken yanaklarından yaşlar süzüldü.

"Clarke, ne var? İyi misin?"

Annesine iyi olduğunu söylemeye çalıştı ama ağzından hıçkırıklardan başka bir şey çıkmadı. Clarke'ın, evrende bir başına kaldığına inanarak geçirdiği uzun, yapayalnız tutukluluk aylarında hisleri uyuştuğu için akıtamadığı tüm gözyaşları gözlerinden boşandı. Kalbi öylesine sevinçle dolmuştu ki mutluluğu bir sancıyı andırıyordu ama yine de ağlamayı kesemedi.

"Clarke, aman Tanrım. Neler oluyor? Neredesin?"

Clarke elinin tersiyle burnunu silip nefes almaya çalıştı. "İyiyim. Sizinle konuştuğuma inanamıyorum sadece. Bana sizi uzaya bıraktıklarını söylediler. Sandım ki... Öldüğünüzü sandım!" Son bir buçuk yıl boyunca annesiyle ve babasıyla yaptığı tek taraflı tüm o konuşmaları düşündü: Mahkemesini,

Wells'i, hepsinden çok, Dünya'nın harikalarını anlatırken neler söyleyeceğini... On sekiz ay boyunca, düşündüğü her şey, onlara anlattığı her şey, her duası, her ricası, boğucu bir sessizlikten başka karşılık almamıştı. Şimdiyse sessizlik ortadan kalkmış, Clarke farkına bile varmadan kalbine zincirlenmiş ağırlığı da beraberinde götürmüştü.

"Sorun yok, Clarke. Biz buradayız. Yaşıyoruz. Sen şimdi neredesin?" Babasının sesi öyle sağlam, öyle güven vericiydi ki.

"Weather Dağı'ndayım," dedi, ağzı kulaklarında giysisinin koluna burnunu silerek. "Siz neredesiniz?"

"Ah, Clarke..." diye başladı annesi ama tiz iniltinin geri gelmesiyle, kadının sözü aniden kesildi.

"Hayır!" diye bağırdı Clarke. "Hayır, hayır, hayır!" Göstergeleri çılgınlar gibi sarstı ama doğru frekansa dönemedi. Sevinç gözyaşları hüsrana dönerken göğsü kaygıyla doldu. Annesiyle babasını yeniden kaybetmişti sanki. "Kahretsin!" diye haykırarak, eliyle konsola vurdu. Sinyalin geri gelmesi gerekiyordu.

Başka bir şey deneyecek şansı bulamadan, kapı bir anda açıldı ve Max'in adamlarından birkaçı koşarak odaya girdi. "Clarke," dedi içlerinden biri. "Geldiler. Hadi gidelim."

"Ama henüz çok erken," dedi irkilerek. "Nasıl bu kadar hızlı geldiler?"

"Bilmiyoruz ama yerlerimize geçmemiz gerek."

Başı dönen Clarke, bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalıştı. Rhodes ile muhafızları Weather Dağı'na saldırmaya hazırlanıyordu. "Ama hazır değiliz..."

"Hazır olmak zorundayız," dedi adam. "Harekete geçme zamanı."

Ayağa fırlayan Clarke, herkesin neden ağladığını soramayacak kadar meşgul olmasına şükrederek yüzündeki yaşları sildi. Telsizin yanıp sönen ışıklarına ve sonu gelmez ıslıklarıyla cızırtılarına dönüp bakmadan savaş için silah kuşanmaya hazır bir halde, koşarak odadan çıktı.

23

Bellamy

Bellamy'nin omzu artık acımıyordu. Bedeninde dolaşan adrenalin, herhangi bir ağrı kesiciden daha iyiydi. Sıçrayarak ağırlığını bir ayağından diğerine verip silah tutmaya susayan ellerini salladı. Hangisiyle daha çok doyuma ulaşacağını kestiremiyordu: Hedef şaşırmayan oklarından birini doğruca Rhodes'un gırtlağına yollayarak mı yoksa göğsüne bir mızrak saplayarak mı? Dünyalılar kumanda merkezine dönüştürdükleri, mağaramsı holde toplanıyordu. Yetişkinlerin çoğu bıçaklar, mızraklar ve tuhaf yaylar kuşanırken diğerleri çocuklarla yaşlıları kalenin içlerine sevk etmeye hazırlanıyordu. Uzandığı bir yaya yoğunlaşan Bellamy alnını kırıştırarak ipi test etti.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu Clarke alçak sesle. "Sen *vuruldun*, Bel. Tamamen iyileşene kadar önünde uzun bir yol var."

Bellamy, "Nefesini boşa harcama, Griffin," diyerek okları

yoklamaya başladı. "Biliyorsun, bu insanlar benim için yaşamlarını tehlikeye atmışken ben burada bacaklarımı uzatıp oturamam."

"Ama kendine dikkat et!" Clarke'ın yüzü solmuş, gözleri kızarmıştı. Birkaç dakika içinde, bir araya gelip savaşa hazırlanmaya koyulmuşlar, Clarke, Wells'e annesi ve babasıyla yaptığı konuşmayı anlatmıştı. Ama bu küçük mucizeyi kutlayacak zamanları yoktu: ikisi de tüm dikkatini yaklaşan görevlerine vermek zorundaydı: Rhodes'u dünyaya ayak bastığına pişman etme görevine.

Bellamy, "Dikkat benim göbek adım," diyerek, denetiminden geçen birkaç oku yana koydu.

Clarke gülümsedi. "Sanırım aynı şeyi Tehlike ve Zafer için de söylemiştin."

"Aynen öyle. Bellamy Dikkat Tehlike Zafer Blake."

"Kıskandım. Benim bir tanecik bile göbek adım yok."

"Ah, ben sana uyacak birkaç tane düşünürüm," dedi Bellamy, kolunu kızın beline dolayarak. "Bir bakalım, Clarke Çok Bilmiş... Buyurgan..." Clarke gözlerini devirerek Bellamy'nin göğsüne şakacıktan vurdu. Bellamy kendinden hoşnut bir halde gülerek ona daha sıkı sarılarak eğilip kulağına fısıldadı: "Zeki... Seksi... Griffin."

"Muayenehane tabelasına uygun kaçar mı bilemiyorum ama hoşuma gitti."

"Herkes hazır mı?" diye sordu Wells, uzun adımlarla yanlarına gelirken. Hali tavrı değişmişti. Üzerindeki rengi solmuş, lekeli tişörte ve boyu biraz kısa, lime lime pantolona karşın,

sanki hâlâ bir subay üniforması giyiyormuş gibi hareket ediyordu. Birkaç hafta önce Wells'in duruşu Bellamy'yi rahatsız etmişti belki, oysa şimdi, kardeşi böylesine yetenekli olduğu için şükran duyuyordu.

"Hazır da ne kelime..." dedi Bellamy, herkesi gayrete getirmeye çalışarak. Yumruk tokuşturmak için oturduğu yerde sinirli sinirli kıpırdanan beti benzi solmuş Felix'e yöneldi. "Koloni muhafızlarının kıçına tekmeyi basmak için sabırsızlanıyorum." Bellamy, Wells'e şeytan gibi sırıttı.

"Senin öz güvenin bende de olsa keşke," dedi Felix.

"Güven değil," dedi Bellamy şakacı bir tonda. "Küstahlık. Arada büyük fark var."

"Neyse ne, iyi bir şey," dedi Wells, Bellamy'yi şaşırtarak. "Buna ihtiyacımız olacak."

Max'in işareti üzerine, Wells odanın ön kısmına yaklaşınca bir anda herkes sustu ama gerilim öylesine yoğundu ki resmen havada titreşiyordu.

"Arkadaşlar!" diye başladı Max, ciddi bir tonla. "Aldığımız habere göre, yirmi-yirmi beş kadar Kolonici Weather Dağı'na yaklaşıyor. Bir dakika içinde, kararlaştırılmış yerlerimize geçip savaşmaya hazırlanacağız. Beklediğimizden çabuk geldiler ama içinizi ferah tutun, onları tüm gücümüzle karşılayacağız. Ayrıca unutmayın: Hedefimiz zarar vermek değil, onların başkalarına akıl dışı şiddet eylemlerinde bulunmalarını önlemektir. Kendimizi korumak için güç kullanmamız gerekirse kullanırız. Ama amacımız bu değil."

Wells'e dönüp başıyla gelmesini işaret edince Wells de

hafifçe öksürerek kalabalığa seslenmeye hazırlandı. "Beklediğimiz üzere, silahları var... Hem de çok sayıda. O yüzden dikkat edin ve gereksiz risklere girmeyin. Ama ateşli silahları olsa da yenilmez değiller." Konuşmasının devamında muhafızların eğitimi, teşkilatı ve kullanacakları en olası taktiklerle ilgili açıklamalar yaptı. Bellamy'nin fark ettiği üzere, Wells'in subaylık günlerinden kalma teşkilat sırlarını öğrenebilmeleri iyi bir şeydi.

"Unutmamanız gereken bir şey var," dedi Max, "Yalnızca yardım isteyerek bize sığınan bu gençleri değil, kendi yaşam biçimimizi korumak için de savaşıyoruz. Yeni komşularımızı mantıklı davranmaya çağırdık ama anlaşıldı ki onlar huzurun sağlanmasına ve işbirliğine öncelik vermiyorlar. Şimdi haklarından gelmezsek daha sonra ne yapacaklarını asla bilemeyiz." Durup odayı gözden geçirdi. "Ben zaten kızımı kaybettim... Sizden bir kişiyi daha kaybetmeye dayanamam." Nefes aldı, sesine yeni bir hiddet gelmişti. "Halkımız büyük güçlüklerle savaşmış ama kendini korumuştur. Başkaları Dünya'yı yıkıma terk etmiş olabilir ama biz kaldık ve buradaki yuvamızı korumak için savaştık."

Kalabalıktan birkaç haykırış yükselince Max gülümsedi.

"Burası bizim ülkemiz, bizim *gezegenimizdir* ve şimdi yuvamızı korumak için neleri göze alacağımıza karar vermenin vakti gelmiştir."

Wells ağzı kulaklarında, Max'le tokalaşmak için elini uzattı. İhtiyar adam onun elini sıktı, ardından Wells'i kendine doğru çekip sırtına vurdu.

"Herkes hazır mı?" diye sordu Wells, kalabalığa dönerek.

Kaba taş duvarları sarsan bir savaş çığlığı eşliğinde, herkes yumruklarını havaya kaldırarak mızraklarını, oklarını ve bıçaklarını bir araya getirdi. Çıkışlara yönelip sessizce dışarı çıktılar ve Weather Dağı'nın hemen önündeki karanlık ormanda yerlerini aldılar.

Clarke tıbbi malzeme dolu bir çantayı omzuna asıp elini uzun bıçağa uzattı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Bellamy, heyecanının yerini soğuk bir korku almıştı.

Clarke çenesini kaldırıp en kararlı ifadesiyle ona baktı. "Dışarıda insanlar yaralanacak. Bana ihtiyaçları var." Bellamy karşı çıkmak için açtığı ağzını, bencillik ettiğini fark ederek kapattı. Clarke haklıydı. Tıp konusunda en deneyimli kişi olarak, Clarke'ın sahada görev yapması son derece makuldü. "Yalnız çok ama çok dikkat et, tamam mı?" dedi. Clarke başını salladı.

"Söz mü?"

"Söz."

Bellamy çenesinin altından tutup yüzünü yüzüne çevirdi. "Clarke, ne yaşanırsa yaşansın, bilmeni istiyorum ki..." Başını sallayan Clarke, bir öpücükle onun lafını kesti. "Yapma," dedi. "Bize bir şey olmayacak."

Bellamy gülümsedi. "Şu küstahlık işini iyi kapmışsın bakıyorum."

"Ustasından öğrendim."

Bellamy, Clarke'ı tekrar öptükten sonra yayını alıp merdivenlere doğru yürümeye koyuldu.

"Bellamy," diye seslendi Wells, koşa koşa yanına gelerek. "Dinle, hoşuna gitmeyecek biliyorum ama bence senin içeride kalman, herkes için en iyisi."

"Ne?" Bellamy gözlerini kıstı. "Ciddi olamazsın. Burada kalmama olanak yok. Rhodes'dan da, diğerlerinden de korkmuyorum. Beni bir kez daha alt etmeyi denesinler de görelim."

"Mesele de bu ya. Sen hedef tahtasısın. Çevrendeki herkesi tehlikeye sokarsın. Biliyorum çok iyi bir savaşçısın, en iyi savaşçılarımızdan birisin ama risk almaya değmez."

Bellamy, Wells'e dik dik bakarak midesinde kaynayıp göğsüne yükselen öfke ve kızgınlığı bastırmaya çalıştı. Wells ne demeye onu savaşın dışında tutmaya çalışıyordu? Dünyalıların liderinin ölmüş kızıyla sevgili oldu diye, adamın sağ kolu olmuştu sanki. Ama kafasında şekillenen kötü düşünceler, geldikleri gibi kayboldular. Wells haklıydı. Konu yalnızca Bellamy ve Bellamy'nin intikam duygusu değildi. Grup için en iyisi neyse onu yapması gerekiyordu. Bu durumda da yapması gereken ortalıklarda görünmemekti.

Clarke'a acı acı gülümseyerek yayını yere koydu, ardından Wells'e dönüp elini uzattı. "Dışarıda kendine dikkat et, dostum. Bir de benim için Rhodes'un canına oku."

Wells, ağzı kulaklarında, Bellamy'nin elini tutup sarılmak için onu kendine çekti. "Yakında görüşürüz." Wells geri çekilip Clarke'a baktı. "Hazır mısın?

Clarke başını salladı, ardından Bellamy'ye döndü. Bellamy kollarını Clarke'ın beline dolayıp onu kendine yaklaştırdı. Clarke da uzunca bir süre yanağını Bellamy'nin

göğsüne yasladı. "Seni seviyorum," dedi Bellamy, Clarke geri çekilirken.

"Ben de seni seviyorum."

"Ona dikkat et, Wells!" diye seslendi Bellamy, ikisinin merdivenlere doğru gidişini seyrederek. Wells dönüp gözlerine bakarak başını salladı.

"Sen de ona dikkat et, Clarke," dedi Bellamy, daha yumuşak bir sesle. "Birbirinize dikkat edin."

Bir dakika sonra, gitmişlerdi.

***

Bellamy holü arşınlayarak kaç kilometre yol katettiğini bilmiyordu ama yerinde durması olanaksızdı. Hareket etmesi gerekiyordu. Sığınakta ürkütücü bir sessizlik vardı. On beş dakika geçti, ardından yirmi. Bellamy dayanamıyordu. Odadan çıkıp spiral merdivenleri koşarak çıktı ve Weather Dağı'nın kapısını gürültüyle açtı. Gölgeli girişte durup savaşın başlayacağına dair bir işaret duymak için kulak kabarttı.

Sonunda karşı tepenin doruğunda alçak perdeden, uzun bir ıslık yankılandı, ardından da üç kısa cıvıltı. Rhodes'un adamları yaklaşmıştı. Bellamy nefesini tuttu. Saniyeler sonra ilk silah sesi ortalığı çınlattı, ardından bir tane daha, ardından sayılamayacak kadar çok. Gece göğü silah ateşleriyle aydınlandı ve ağaçlardan vızır vızır atılan mızraklarla oklar, bulanık vınlamalarla yere düştü. Yükselen acılı çığlıklar ve haykırışlar, sanki yeryüzünün kendisinden geliyordu. Ardından, sanki yoktan var olmuş gibi bir anda ormandan çıkan yaralı adamlar

ve kadınlar, düşe kalka Weather Dağı'nın dışındaki açıklığa ilerlediler. Kimi Kolonicilerdendi kimi Dünyalılardan. Hepsi de kan içinde, acıyla kıvranıyordu. Ani bir kıyım yaşanmıştı, Bellamy'nin iniş gemilerinin kazasında gördükleri kadar kötü bir kıyım.

Bellamy düşünmeden kapıdan dışarı fırladı. Yere düşmüş bir Dünyalının elindeki sopayı kapıp, vahşiler gibi her yöne salladı. İyi de zarar veriyordu aslında, ta ki üzerine çullanan üç Dünyalı, Bellamy'yi kollarından yakalayıp, kelimenin tam anlamıyla ayaklarını yerden kesene kadar. Çocuğu sürükleye sürükleye Weather Dağı'nın girişine geri götürdüler. Bellamy tekmeler savurarak kurtulmaya çalıştı. "Bırakın beni!" diye bağırdı. "Savaşmak istiyorum!"

Kadınlardan biri, "Sen ortalarda görünmemelisin," diye uyarınca, Bellamy pişmanlık duydu. *Yine* nasıl böyle galeyana gelmişti?

Karşı koymayı bırakıp kapıya doğru koştu. Dünyalılar Bellamy'yi korumak için onu daire içine alıp onunla beraber koştu. Weather Dağı'nın güvenli duvarlarına birkaç metre kalmıştı ki Bellamy'nin sağındaki adam bir çığlık atarak yere düştü. Bellamy donakaldı, dehşetle yere baktı. Adam göğsünden fışkıran kanlara karşın kolunu kaldırıp Bellamy'ye yoluna devam etmesini işaret etti. Bellamy söyleneni yapıp ileri fırladı. Bir metreden az kalmıştı. Arkadan yaklaşan saldırganların nefeslerini, kelimenin tam anlamıyla ensesinde hissetti. Kaslarını hiç zorlamadığı kadar zorladı; bacakları yana yana, yumruklarıyla dirsekleri bir yukarı, bir aşağı ine çıka koştu.

Ama sığınağın güvenliğine kavuşamadan her şey bir anda sessizleşti.

"Dur, Blake! Yoksa hepsini vururum!" diye bağırdı arkasından bir adam. Bellamy durdu. Nefes nefese arkasını dönünce kan revan içinde bir grup Kolonicinin silahlarını ona doğrultarak yaklaştığını gördü. Bellamy'yi koruyan iki Dünyalı onun önüne geçip mızraklarını kaldırdılar.

Bellamy yumruklarını sıkıp açtı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki tüm bedeni sarsılıyordu.

Muhafız üniforması giymiş bir Kolonici grubun önüne çıktı. Muhafız, Rhodes'un sağ kolu Burnett'ti. Bellamy'yi görünce gözleri parladı.

"Kenara çekilin!" diye buyurdu Burnett, avıyla arasında duran iki Dünyalıya.

"Çekilmeyeceğiz," diye yanıtladı adamlardan biri, sopasını bir omzundan diğerine geçirerek.

"Bu çocuğun sizin için ne önemi var?" diye gürledi Burnett. "Onu korumak için niye ölesiniz ki?"

"Dünya'yı sizin gibi pisliklerin yönetmesine izin vermemek için," dedi Dünyalı sakin sakin. "Git buradan!" diye seslendi omzunun üzerinden Bellamy'ye.

Bellamy yavaşça geri geri kapıya yürüdü. Burnett'in arkasında toplanıp silahlarını doğrultan Kolonicilerin sayısı arttı. Bellamy koşmak için arkasını döndü. Önce iki keskin patlama sesi duydu, sonra da iki bedenin küt diye yere düştüğünü. Nefesi kesildi ama sendeleyerek ilerledi. Tam parmaklarını sığınağın kapısının koluna geçirmişti ki biri arkasından seslendi.

"Kız kardeşin elimizde."

Bellamy donakaldı. Göğsü sıkıştı. Burnett'in sözleri bir ilmek gibi boynuna dolanmıştı sanki. "Ona ne yapacaksınız?" diye sordu boğuk bir sesle, yavaş yavaş arkasını dönerek.

"Kız kardeşini korumaya bu kadar önem veren birine göre, onu arkanda bırakmakta pek zorluk çekmedin, öyle değil mi?

"Orada bir hayatı vardı onun," dedi Bellamy yavaş yavaş, bunları Burnett'e mi yoksa kendine mi söylediğini bilemeden. "Mutluluğun ne anlama geldiğini öğrenmeye başlamıştı."

Burnett kendinden hoşnut bir halde güldü. "Şimdi de tutuklanmanın ne anlama geldiğini biliyor."

Kor gibi bir öfke Bellamy'nin damarlarına akın etti. "O yanlış bir şey yapmadı."

"Endişelenme. Ona bir zarar vermedik... Henüz. Ama sana benimle gelmeni öneririm, olay çıkarmadan. Yoksa Bayan Blake'in güvenliğini garanti edecek herhangi bir şey yapamam."

Bellamy kafasında canlanan görüntüden irkildi. Octavia, kendisi gibi, hapishane kulübesinde prangaya vurulmuş... Gözü yaşlı, çökmüş, solgun yüzüyle yardım çağırıyor... Onu koruyacağına söz verdikten sonra, düşmanla baş başa bırakıp giden ağabeyini çağırıyordu.

Bellamy, "Doğruyu söylediğini nereden bileyim?" diye sordu, ne yapacağını düşünürken zaman kazanmak için.

Burnett bir kaşını kaldırdı, sonra da arkasına dönüp tiz bir ıslık çaldı. Dakikalar sonra, paldır küldür bot sesleri ve boğuk haykırışlar duyuldu. Ağaçların arasından, ortalarına aldıkları iki kişiyi sürükleyen dört muhafız çıktı. Kısacık bir an, Bel-

lamy ikisinin de Octavia olmadığını görerek rahatladı. Ama ardından içini soğuk bir dehşet dalgası kapladı. Clarke ile Wells'i ele geçirmişlerdi. Her birinin yanında birer muhafız vardı. Elleri sıkıca arkalarından bağlanmış, ağızları da tıkaçla kapatılmıştı. Clarke'ın çılgınlar gibi bir oraya bir buraya bakan gözleri, fal taşı gibi açılmış, korku ve öfkeyle parlıyordu. Wells, kendisini tutan ellerden kurtulabilmek için çaresizce debeleniyordu.

"Şimdi, senden istediğim," dedi Burnett, "Olay çıkarmadan bizimle gelmen. Yoksa bizi istemediğimiz bir şey yapmaya zorlayacaksın." *Nah istemiyorsun, sadist piç!* diye geçirdi Bellamy içinden.

Clarke ile göz göze geldi. Uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Clarke başını çok hafifçe sallayınca Bellamy onun ne demek istediğini anladı: *Yapma*, diyordu. *Bizim için kendinden vazgeçme.*

Ama iş işten geçmişti. Rhodes ile Burnett kazanmışlardı. Bellamy'nin, Clarke ile Wells'i daha fazla tehlikeye atması mümkün değildi. Zaten Bellamy için gereğinden fazla riske girmişlerdi.

Bellamy, "Bırakın gitsinler," diyerek yayını attı ve ellerini havaya kaldırıp Burnett'e doğru yürümeye başladı. "Ne isterseniz yapacağım."

Burnett'in adamları üzerine atılıp Bellamy'yi dirseklerinden yakaladılar, sonra da çabucak ellerini bağladılar.

"Sanırım hepinizi birden alacağız," dedi Burnett.

Muhafızlar Bellamy'yi ite kaka Clarke ile Wells'in yanına

götürdüler. Yanı başında Clarke'ın bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu, kolları birbirlerine değsin diye ağırlığını diğer ayağına verdi. Burnett adamlarına hareket etmelerini işaret edince onlar da Bellamy, Clarke ve Wells'i patikaya doğru ittekliediler.

Tek sıra halinde yürüyorlardı; Bellamy Clarke'ın arkasında, Wells'in önündeydi. Elleri bağlı, biçimsiz yürüyüşüne karşın Clarke'ın çenesi yukarıda, omuzları gerideydi. *Clarke hiçbir şeyden korkmuyor*, diye düşündü Bellamy; koşulların acımasızlığına karşın içi hayranlık dalgasıyla doldu. İşin tuhafı, Bellamy de korkmuyordu. Doğru şeyi yapmıştı. Onun yüzünden kimse ölmeyecekti ve bu son saatlerinin hızla yaklaştığı anlamına geliyorsa varsın, gelsindi. Acaba daha kimlerin acı çekmesine yol açacağım, diye düşünerek bir gün daha geçirmektense o gece bin kurşunla karşılaşmayı yeğlerdi.

Başını arkasına atıp yaprakların arasında yer yer parlayan yıldızlara baktı. Uzayda yaşayarak geçirdiği yıllar bir rüya gibi geliyordu. Artık yuvası burasıydı. Buraya aitti.

"Umarım manzaranın tadını çıkarıyorsundur," diye seslendi Burnett arkasından. "Şafak vakti idam edileceksin!"

Burada ölecekti.

24

Glass

Artık Dünya'nın hiçbir şeyi güzel gelmiyordu. Ağaçlarla kaplı arazinin her kilometresi, anbean güçten düşen Luke'u kurtarmak için katetmesi gereken kilometrelerden yalnızca biriydi. *Belki Koloni'de kalıp diğerleriyle birlikte ölmeliydik*, diye düşündü acı acı. *Belki buraya hiç gelmemeliydik.* Ama hayır, böyle bir başlarına, korku içinde ölmelerine izin vermeyecekti. Luke uykusunda kıpırdanıyordu. Glass titreyen bacaklarla ayağa kalktı. Elini Luke'un sakalları çıkmış yanağında gezdirip dudaklarına dokundu. Luke'un organlarının işlemediğini düşünmek bile, üzüntüden göğsünü sıkıştırıyordu. Luke giderse Dünya varlığını nasıl sürdürebilirdi ki? Glass sürdürebilir miydi? Hayır! Luke'un bu ormanda göçüp gitmesine göz yumamazdı. Ona bundan fazlasını borçluydu.

Glass katettiği her metreyle, yolculuk etmekte ustalaşıyordu ama kasları ağrıyıp kafası yoruldukça yanlış yöne doğru

ilerlediğinden giderek daha çok endişelenmeye başlamıştı. Pusulaya göre güneye gidiyordu ama hiçbir şey tanıdık görünmüyordu. Bu yoldan hiç geçmişler miydi acaba?

Öğle vakti, Glass terden sırılsıklamdı. Sırtı ağrıyor, kolları, bacakları yorgunluktan titriyordu. Kampın daha ne kadar uzakta olduğunu hiç bilmiyordu. Dinlenmesi gerekliydi. Durup ipleri başının üzerinden geçirdi ve kızağı ittirip bir ağaca dayadı. Luke acıyla homurdanıp kıpırdandı. Glass onun yanında diz çöktü.

"Selam!" diye fısıldayıp alnına bir öpücük kondurdu.

Dudaklarıyla Luke'un hâlâ alev alev yandığını hissedebiliyordu. Günlerdir ateşi vardı. Yine kuşkuya kapıldı. Bunu nasıl yapabilirdi? Kendi başına onca yolu tepip Luke'u nasıl geri götürebilirdi? Luke'u koruyup yırtıcı hayvanları savuşturmak şöyle dursun, onu kaldıracak kadar bile güçlü sayılmazdı. Yeniden saldırıya uğrarlarsa bunun uğrayacakları son saldırı olacağından emindi.

Elleri belinde ayakta duran Glass, başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Yavaş yavaş nefes vererek kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Başarabilirdi. Başarmak *zorundaydı*. Gücünü toplarken gözleri kızağın arkasındaki ağacın gövdesinde gezindi. Başının altmış-yetmiş santim üzerinde bir şey gördü: Pürüzlü ağaç kabuğunun ortasında solgun bir çentik. Glass parmak uçlarında yükselip boynunu zorlayarak görmeye çalıştı. Gözlerini kısıp elinden geldiğince yükseldi. Sonunda neye baktığını kavrayınca şaşkınlıktan nefesi kesildi. Ardından ormanda, yanında baygın yatan Luke'tan başka kimse yokken, yüksek ses-

le güldü. İnsanların Dünya'ya ayak basmadığını düşündüren, böylesine vahşi, böylesine el değmemiş bir manzaranın orta yerinde, ağaç kabuğuna insan eliyle kazınmış bir mesaj vardı. Yazılanı ancak seçebildi: R ♡ S

Sanki geçmişten gelen bir ses Glass'a her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyordu. R ile S birbirini sevmiş, tam bu ağacın altında, şimdi Glass'ın sevdiği çocuk için savaştığı yerde durmuşlardı. Başka şartlar altında, Luke ile Glass da onlar gibi adlarının baş harflerini kazıyabilirdi. Ama kimdi bu R ile S? Ne kadar zaman önce birlikte burada oturmuşlardı? Genç miydiler, yaşlı mı? İlk aşk mı, evli bir çift mi? Belki Felaket'ten önce yaşamış, büyük olasılıkla da Felaket'ten sağ kurtulamamış bir çiftti. Büyük olasılıkla insan ırkını bekleyen dehşetin boyutlarını bilmiyorlardı. Tek bildikleri, gelecek kuşaklara bağlılıklarının bir sembolünü bırakacak kadar birbirlerini sevdikleriydi. Uzun süre önce unutulmuş bir simgeyi görmek, Glass'ın göğsünde bir şeyleri harekete geçirdi. Bu çift, günün birinde uzaydan gelen bir kızın, ağaca kazıdıkları şeye rastlayacağını tahmin bile edemezdi. Onlar için fark eder miydi? Etmezdi herhalde. Tek umursadıkları birbirlerine duydukları sevgiydi. Tek umursamaları gereken...

Glass yerde yatan Luke'a baktı, göğsü düzenli ritimlerle inip kalkıyordu. Ne kadar korkarsa korksun kampa dönmeyi başarsınlar ya da başaramasınlar, tam o zamanda, tam o yerde yaşadıkları için şanslıydılar. Yaşadıkları an ellerindeki tek şeydi. Fazlasını istiyorlarsa Glass ikisi adına savaşmak zorundaydı. Yere çömelip ipi yeniden omuzlarına geçirdi, damarlarında yenilenmiş bir enerji dolanıyordu.

Yeniden güvenliğe kavuşmalıydılar. Şimdi vazgeçmesi mümkün değildi.

Glass dalları ittirerek sık ağaçların arasında ilerledikten sonra yüreğini hop ettiren bir şey gördü. Karşısında bir göl vardı. Ama acaba... Kuşkusuz dünyadaki göller az çok birbirine benzerdi. Aniden, uzakta, bir şey gördü: Yanmış iniş gemilerinin kalıntıları.

Glass bir çığlık kopardı, yorgunluktan kolunu kaldıracak hali kalmış olsa sevinçten havalara zıplayacaktı. Varmak üzereydi. Kamptan çok çok birkaç kilometre uzaktı. Ama gölün öte yanındaki dik bayıra bakınca yüreği daraldı. Luke'u çeke çeke suyun etrafında dolaşıp kampa tırmanması saatler sürerdi. Luke o kadar uzun süre dayanabilir miydi ki? Dayanamazsa da Glass'ın elinden kendi bedeninin bir an önce kedere yenik düşmesini ummaktan başka bir şey gelmezdi. Yaşamının geri kalanını kızaktan da ağır bir yükle, parçalanmış bir yüreğin ağırlığıyla geçirmektense Luke'un yanına uzanıp sonsuza dek ormanın huzurlu sessizliğinde yatmayı yeğlerdi.

25

Wells

Wells düşe kalka Clarke ile Bellamy'nin peşinden kampa girdi. Arkasında kelepçelenmiş elleri uyuşmuştu, yüzü de ormandan geçerlerken orasını burasını çizen dallar ve dikenler yüzünden sızlıyordu.

Hapishane kulübesinin önünde durdular. Muhafızlardan biri ağızlarındaki kumaştan tıkaçları çıkardı. Wells yavaşça çenesini oynatıp ağzını birkaç kez açıp kapatarak duyularını geri kazanmaya çalıştı.

"Burada bekleyin!" diye buyurdu muhafız. O hızla içeri girerken kapının önünde dikilen başka bir adam onları göz hapsine aldı. Wells, Bellamy ve Clarke çevrelerine bakma şansı buldular. Kamp önlerinde uzanıyordu ama Wells burasının birkaç gün önce arkalarında bıraktıkları yer olmadığını bir bakışta anlayabiliyordu. Bellamy ve Clarke'ın kocaman açılmış gözlerine bir kez bakınca onların da aynı şeyi düşündüğünü anladı.

Saat gece sekizi veya dokuzu fazla geçmiş olamazdı ama kampta uğursuz bir sessizlik vardı, yalnızca tozlu yoldaki ayak sesleri ve yığınların üzerindeki kütüklerin gürültüsü duyuluyordu. Ateş çukuruna odun taşıyan iki küçük çocuğun yüzünde gergin, acı dolu bir ifade vardı. Su kovası taşıyan bir oğlan, dokunsalar ağlayacaktı. Sessizce ateşin başında oturan bir grup yetişkin, ağaçlara gergin bakışlar atıyorlardı. Kimse konuşmuyordu... Kimse gülmüyor, kimse kimseye zorluk çıkarmıyordu... Kimse gülümsemiyordu bile... Sanki havadaki tüm enerji ve samimiyet –tüm *canlılık*– emilmişti.

Ağaçların arasından yayılan bir esintiyle, Wells'in burnuna iğrenç bir koku geldi. Öğürme refleksini bastırdı, ardından Clarke ile Bellamy'nin de aynı şeyi yaptığını gördü. Wells çevresine bakınarak ağaç sırasına doğru birkaç adım attı. Tahmin ettikleri gibi yerde, kokmuş hayvan derilerinden, kemiklerinden ve organlarından oluşan, üzeri sineklerle kaplı, çürümeye yüz tutmuş bir yığın vardı. Hem mide bulandırıcıydı hem de tehlikeli. Kokunun yırtıcı hayvanları çekmesi bir yana, o yığında büyüyen bakteriler kamptaki herkesi hasta etmeye yeterdi.

"Bu da nesi?" dedi Bellamy kısık sesle. Wells önce Bellamy'nin kendisi gibi hayvanlara baktığını sandı ama başını çevirince Bellamy'nin gözlerinin uzaktaki başka bir şeye kenetlendiğini gördü. 100 ekibinden bir grup, canla başla yeni bir kulübe üzerinde çalışıyordu. Devasa bir kütüğü, yapım aşamasındaki duvarın tepesine koymaya uğraşırlarken alçak perdeden homurdandıkları duyulabiliyordu. Kenarda durmuş,

alanı aydınlatmak için meşale tutan birkaç yetişkin, çalışmanın gece geç saatlere kadar süreceğini düşündürüyordu.

Yalnız bu olsa önemli değildi. Kamp onca insanla tıklım tıkışken bir an önce yeni binalar yapılması normaldi. Ama ay bir bulutun arkasından çıkınca Wells, Bellamy'nin dikkatini çeken şeyi gördü. Yarı yarıya tamamlanmış kulübeye vuran ay ışığı, arkadaşlarının el bileklerindeki metalik bir şeyi aydınlattı. Wells "*Olamaz*," diye fısıldadı, hızlıca gözlerini kırpıştırarak. Gördüklerine inanamıyordu.

Oradaki herkesin bileklerine kalın, metal bir bileklik takılmıştı.

"Bu delilik!" dedi Clarke sesinde bir şaşkınlık tınısıyla. Bilim adamı beyni, gözleri aracılığıyla iletilen görüntüye güvenmiyordu sanki.

Islahevindeki hücrelerinden alındıkları zaman, 100 ekibinin her bir üyesine bir izleme cihazı takılmıştı. Görünürdeki amaç, Koloni'ye yaşam belirtilerinin iletilmesi ve Konsey'in, Dünya'da yaşanıp yaşanmadığını, deneklerin radyasyon zehirlenmesinden ölüp ölmediğini öğrenmesiydi. Ancak Dünya'daki ilk birkaç günlerinde, çoğu kişi kelepçeleri ya çıkarmış ya da bile isteye tamir edilemeyecek biçimde bozmuştu.

"Sence Rhodes, Dünya'ya gelirken bunları yanında mı getirdi?" diye sordu Wells.

"Öyle olmalı," dedi Clarke. "Ama *neden*? Sanki elinde izlerini sürecek teknoloji var."

Bellamy güldü. "Yerinde olsam o kadar kesin konuşmazdım. İniş gemisine binerken yanına neler aldığını kim bilebilir?"

"Öyleyse... Yine mahkûm mu edildiler?" dedi Clarke kuşkuyla.

"Bizim 'katkımız' ve 'fedakârlığımız' buraya kadarmış," dedi Bellamy karamsar bir sesle.

Birkaç dakika sonra, Wells, Bellamy ve Clarke'ı ite kaka, omuz omuza duracakları biçimde bir sıraya soktular, arkalarına da birer muhafız diktiler. Wells dişlerini sıkarak, Yardımcı Şansölye Rhodes'un iki yanında birer silahlı muhafızla yaklaşmasını izledi.

"Tekrar hoş geldiniz. Umarım üçünüz de küçük tatilinizin tadını çıkarmışsınızdır."

"Gördüğüm kadarıyla, siz de arkadaşlarıma kıyafet değiştirme oyunu oynatmakla meşgulmüşsünüz," dedi Bellamy. "Yanınızda zengin bir kelepçe koleksiyonu getirmişsiniz."

Rhodes arkasına bakıyormuş gibi yaptı. Kulübe inşa etmekle uğraşan çocuklar yaptıkları işi bırakmış, korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle mahkûmlara bakıyorlardı. Molly çekicini indirip gözlerini Wells'ten ayırmadan birkaç adım öne çıktı. Wells, aralarındaki mesafeye karşın, kızın, yanına koşmamak için tüm iradesini kullandığını anlayabiliyordu. Başını hafifçe iki yana sallayarak kızı uyardı.

"Ah, evet," dedi Rhodes. "Aslında yanımda fazladan birkaç tane var ama onları da yakında kelepçe takamayacakları bir yere gidecek insanlara vermek, israf gibi görünüyor."

"Gerçekten mi?" Bellamy yüzüne alaycı ve umursamaz bir ifade yerleştirerek, kendinden hoşnut bir halde gülmeyi başardı.

"Çünkü duyduğuma göre benim mahkemem yılın olayı olacakmış."

"Mahkeme mi?" dedi Rhodes. "Korkarım yanılıyorsun. Mahkeme falan yapılmayacak... Hiçbiriniz için. Ben üçünüzü de çoktan suçlu buldum. İdamlarınızın şafakta yapılması planlandı." Gökyüzüne bakıyormuş gibi yaptı. "Gerçi, görünüşe göre, uzunca bir süre beklememiz gerekiyor. Eğer içinizde acelesi olan varsa süreci hızlandırmaktan mutluluk duyarım."

Wells'in yüreği, avcısının gerilen yayını son dakikada gören bir hayvan gibi ürperdi. Rhodes neden söz ediyordu? Clarke ile tek suçları kamptan kaçmaktı. Kimseyi incitmemiş, hele *idam edilmeyi* hak edecek hiçbir şey yapmamışlardı.

Ama bir şey söyleyemeden, Bellamy yarı haykırışa yarı iniltiye benzer bir ses çıkardı. "Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu sizin? Onlar hiçbir şey yapmadılar. İstediğiniz benim. Öldürmeniz gereken benim."

"Onlar bir kaçağa yardım ve yataklık yaptılar. Gaia Doktrini'nde bu suçun cezası çok açıktır."

"*Başlarım* Gaia Doktrini'ne!" diye haykırdı Bellamy. "Belki fark etmemişsinizdir ama artık Dünya'dayız."

"Sırf yeryüzündeyiz diye, insanlığın yüzyıllardır gelişmesini sağlayan ilkeleri terk etmemiz için bir neden göremiyorum."

Wells ömründe herhangi birine veya bir şeye karşı böylesine katıksız, saf bir nefret duymamıştı. "Siz de biliyorsunuz ki babam böyle söylemezdi."

Rhodes gözlerini kıstı. "Baban burada değil, Wells. Ayrıca, belki öteki küçük suçluları baştan çıkarmakla uğraşmak-

tan," –Clarke'a bir bakış attı– "yurttaşlık bilgisi derslerine pek önem verememişsindir diye söylüyorum, Şansölye'nin *oğlunun* emir kumanda zincirinde bir fonksiyonu yoktur. Başkan benim ve üçünüzün sabahın ilk ışıklarında kurşuna dizilmesine karar verdim."

Yanı başındaki Clarke'ın hızla nefes aldığını duyan Wells'in tüm bedeni uyuştu. Yeni bir korku veya öfke dalgasına kapılmayı bekledi ama beklediği gerçekleşmedi. Belki içten içe bunun gerçekleşmesini bekliyordu. Belki içten içe başına gelenleri hak ettiğini biliyordu. Rhodes, Wells'in gemide yaptığı şeyi bilmese bile arkadaşlarının, komşularının oksijen yoksunluğundan yavaş yavaş ölmesinin nedeni Wells'ti. En azından böylelikle, yaptığıyla yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Her gece gökyüzüne bakıp yakında sessiz, kıpırtısız bedenlerle dolacak gemiyi kafasında canlandırmak zorunda kalmayacaktı.

"Aman Tanrım, *Bellamy*!" Octavia'nın sesi Wells'i kendine getirdi. Kız, yüzü toz toprak içinde, gözleri yaşlı, yanlarına koşuyordu. Önünü kesen iki muhafız, kızın yolunu kapatarak ilerlemesini engellediler. Octavia muhafızlara karşı koymaya çalıştı ama geçemedi. Bellamy kardeşinin adını haykırarak ona doğru atıldı ama bir muhafız silahını kaburgasına geçirince Bellamy devrilip düştü. "Kesin şunu!" dedi Octavia hıçkırarak. "Bırakın onları, *lütfen*."

"Sorun yok, O.," dedi Bellamy boğuk bir sesle, nefes almaya çalışarak. "Ben iyiyim."

"*Hayır*! Size bunu yapmalarına izin vermeyeceğim!"

Diğer insanlar çevrelerine toplanmaya başlamışlardı. Lila, Octavia'nın yanına yaklaşınca Wells bir an kızın Octavia'yı kenara çekeceğini sandı ama Lila koluyla kendinden yaşça küçük Octavia'ya sarılarak küstahça muhafızlara baktı. Anonia ile Dmitri de Lila'ya katıldı, ardından Tamsin ve diğerleri de. Hatta *Graham* bile yanlarına gelip aralarında durdu. Az sonra, neredeyse elli kişi hapishane kulübesinin çevresinde, geniş bir yarım daire oluşturmuştu.

"Herkes geri çekilsin!" diye buyurdu Rhodes. Kimse yerinden kıpırdamayınca Rhodes'dan işareti alan muhafızlar tehditkâr bir biçimde kalabalığa doğru ilerledi. "*Çekilin*, dedim."

Ama kimse geri adım atmadı. Muhafızlar silahlarını onlarına doğrulttuğunda bile. Muhafızların yarısı mahkûmlara nişan almışken yarısı kalabalığa dönmüştü. Kalabalıktaki bazı küçükler gergin gözükse de çoğu gözlerini ayırmadan Wells'e, Bellamy'ye ve Clarke'a bakıyordu. Gözlerinde isyanla karışık bir şey vardı. Umut gibi bir şey...

İşler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın gerçek bir liderin yenilgiyi nasıl kaldırdığını görmeliydiler. Wells, başka kimsenin zarar görmeyeceğini bilse kendini feda etmekten onur duyardı. Ölümü kesinlikle bir korkak gibi karşılamayacaktı. Yeniden Rhodes'a dönerek başını yukarı kaldırdı ve bakışlarını nefret uyandıran adama kenetledi.

Bellamy yaklaşarak omuz omuza Wells'in yanında durdu. Wells, çenesinin konumundan Bellamy'nin de aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordu. Clarke da Bellamy'nin yanına

gelince üçü birlikte bakışlarıyla Yardımcı Şansölye'ye meydan okudular. Wells, gözünde canlanan, üçünün kanlar içinde yere serilip birlikte son nefeslerini verdikleri sahneyi savuşturdu. Bellamy de Clarke da ona bakıyorlardı. Bellamy'nin kasları gerilmiş, bedeni enerjiyle dolmuştu. Wells'in yaşamında hiç görmediği bir kararlılığın ve gücün bedenleşmiş haliydi Bellamy. Clarke'ın gözleri kelimenin tam anlamıyla duygu yüküyle ışıl ışıl parlıyordu. Wells'i şaşırtan bir hiddet ve azimle doluydu.

"Tamam, çekilin hadi!" dedi bir muhafız. Biri arkadan uzanıp gözlerini bağladı. Muhafızlar koluna yapıştıkları Wells'i sürükleye sürükleye götürmeye başladılar.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye homurdandı Wells, topuklarını yere geçirerek. Gözleri bağlandığından elinden geldiğince duyabildiklerine odaklanıyordu ama homurtu ve kıpırtı sesleri, Clarke veya Bellamy'nin başına ne geldiğine dair bir ipucu vermiyordu.

Wells kendisini tutan adamlardan kurtulmaya çalıştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Dişlerini gıcırdatarak, bedenini kaplayan panik duygusuna direndi. En azından Clarke ile Bellamy'nin durumu cesaretle karşıladıklarını görmüştü. Bu da sonraki birkaç saati geçirmesine yeterdi. Wells, Dünya'yı az önce son kez gördüğünü biliyordu.

Gözündeki bağ çıkarıldığında beyninde bir kurşun olacaktı.

26

Bellamy

Rhodes'un onları idam ettirmek için şafağa kadar bekleyip beklemeyeceğini bilmek mümkün değildi. Gözleri bağlıyken güneşin doğup doğmadığını anlamasa da çimenlerin üzerindeki çiğ kokusundan, henüz günün ağarmadığını tahmin ediyordu. Anlaşılan Bellamy son gün doğumunu çoktan görmüştü. Gökyüzü pembeye döndüğünde ölmüş olacaktı. Üçü birden.

Bellamy cehennem gibi bir gece geçirmiş, başka bir yere kapatılan Clarke'tan herhangi bir şey duyabilmek için kıvrana kıvrana kulaklarını zorlamıştı. Bundan beteri ne olurdu, bilemiyordu: Clarke'ın acıyla bağırdığını veya umutsuzlukla haykırdığını duymak mı yoksa hiçbir şey duymayarak Clarke'ın çoktan ölüp ölmediğini merak etmek mi?

Sonunda sessizliğin dayanılmazlığı anlaşılmış, Bellamy'nin kafası kendi kendine korkunç sesler üretmeye başlamıştı: Son saatleri hızla akıp giderken ailesini bir daha asla göremeyece-

ğini bilerek hıçkıran Clarke. Sessizliği yırtarak Bellamy'nin yüreğini ağzına getiren bir silah sesi.

Bellamy, iki yanında birer muhafızla, tahminine göre açıklığın merkezine götürüldükten sonra bir ağaca bağlandı. Ufacık bir parçası sapkınca gülecekti neredeyse. Kıl payı kurtulduğu onca şeyden, ihlal ettiği onca kuraldan sonra hayatı işte böyle sona erecekti. Tehlikeli bir gezegende, dramatik bir son yaşayacağını tahmin etmeliydi. Hiçbir şeyden sıkılmıyordu. Yalnızca Octavia'nın bunu görmek zorunda kalacağına üzülüyordu. Octavia'nm yaşamına ağabeyi olmadan devam edeceğini düşünmek yeterince zordu ama son birkaç haftada küçük kız dayanıklılığını kanıtlamıştı. İçin için kardeşinin artık kendine bakabileceğini biliyordu. Hayır, üzüntüsünün en büyük nedeni, Octavia'nın onun idamını izlemek zorunda kalmasıydı. Bellamy kampta dolanan muhafızların genç yaşlı demeden herkesi kulübelerinden çıkarıp Rhodes'un büyük olasılıkla üç yüz yıl aradan sonra Dünya'nın en önemli olayı saydığı şeye tanıklık etmeye zorladığını duyabiliyordu. Gezegen yine vahşi, evcilleşmemiş zamanlarına geri dönmüştü.

Canavarlıktı bu... Kimse izlemek zorunda bırakılmamalıydı, özellikle de kız kardeşi. Tek umudu, başını dik tutarak, kız kardeşinin onunla gurur duymasını sağlamaktı. Octavia'ya, ağabeyi gittikten sonra bile nasıl yaşaması gerektiğini göstermek istiyordu.

Bellamy uzanıp Clarke'ın elini tutabilmeyi çok isterdi. Onu neden hâlâ çıkarmamışlardı? Bir şey mi olmuştu? Yoksa başka bir ağaca bağlanmıştı da, yüreği ağzında iplerle mi

boğuşuyordu? Bu güzel ve akıllı kızın idam edileceğine inanamıyordu. Böylesine yaşam dolu, yeni bir bitki görünce yeşil gözleri merakla ışıldayan, hastalarıyla ilgilenmek için günlerce uykusuz kalan birinin, bir makine gibi kapatılacağını düşünmek akla hayale sığmıyordu.

"Clarke!" diye bağırdı, artık kendini tutamıyordu. "Neredesin?" Tek duyabildiği kalabalığın endişeli fısıltılarıydı. *"Clarke!"* diye bağırdı yeniden, açıklıkta yankılanan sesi Clarke'a ulaşmadığına göre, demek ki o çoktan...

"Sakin olun, Bay Blake," diye buyurdu Rhodes, Bellamy'yle ölümüne dakikalar kalmış bir mahkûm değil de tez canlı bir çocukmuş gibi konuşuyordu. "Arkadaşlarınıza merhamet göstermeye karar verdim. Subay Jaha da Bayan Griffin de bugün ölmeyecek."

İçinde büyüyen korku, bir umut kırıntısıyla delinince kulübeden ayrıldığından beri ilk kez gerçek bir nefes alabildi. "Kanıtlayın!" dedi boğuk bir sesle. "Onları görmeme izin verin."

Rhodes onaylarcasına başını sallamıştı kuşkusuz çünkü bir dakika sonra biri Bellamy'nin gözündeki bağı çekiştiriyordu.

Dünya yeniden görüş alanına girerken Bellamy gözlerini kırpıştırdı. Yaklaşık on metre kadar karşısında bir sıra muhafız duruyordu. Tüm kamp muhafızların arkasında toplanmıştı. En önlerinde de Wells, Octavia ve Clarke duruyordu. *Yaşıyorlardı.* İçi ferahladı, teninin yanmasına aldırış etmeden kendini iplere bıraktı. Önemli olan buydu. Onlar güvende olduğu sürece başına geleceklere artık aldırış etmiyordu.

Wells ile Clarke'ın elleri hâlâ bağlıydı ama Octavia'yı,

kurtulmaya çalıştığı muhafızlar tutuyordu. "Bellamy!" diye bağırdı.

Kızın gözlerine bakıp başını iki yana salladı. *Hayır,* dedi üzgün bir gülümsemeyle. Artık onun yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bellamy'ye baktı, iri mavi gözleri panik ve yaşla dolmuştu.

Seni seviyorum, dedi dudaklarını oynatarak. *Her şey düzelecek.*

Octavia hıçkırıklarının arasında, kendini zorlayarak gülümsedi. "Seni seviyorum. Seni seviyorum..." Ama ardından yüzü düştü, başka yöne döndü. Graham'ın söylediği bir şey üzerine, muhafız Octavia'nın kollarını bırakıp tutma işini Graham'a verdi. Ama uzaktan bile çocuğun onu nazikçe tuttuğu anlaşılıyordu. Hatta kızı az sonra gözlerinin önünde gerçekleşecek dehşetten korumak için koluyla sardı.

"Muhafızlar! Nişan al!" diye bağırdı Rhodes. Bellamy, Clarke'a döndü. Kız kardeşinin aksine, gözlerini kaçırmayı reddeden Clarke, Bellamy'ye gözlerini ayırmadan öyle bir bakıyordu ki Bellamy bir anlığına Dünya'daki diğer her şeyin eriyip gittiğini hissetti. Tıpkı ilk öpüştüklerindeki gibi ya da Bellamy'nin, Dünya'nın gökyüzüne Koloni'den çok daha yakın olduğunu hissettiği, ormanda geçirdikleri o büyülü gecedeki gibi, yalnızca ikisi vardı.

Yalnızca bana bak, dediğini hissedebiliyordu kızın. *Yalnızca bana bakarsan her şey yoluna girecek!*

Bellamy'nin yüzünden terler boşanıyordu ama bakışlarını kızdan ayırmadı. Muhafızlar silahını doğrulttuğunda bile, kal-

bi ilk kurşundan önce patlayacakmış gibi hızlı hızlı attığında bile, bakışlarını ayırmadı.

Yalnızca bana bak!

Burnundan soluyan Bellamy, çenesini kaldırıp yumruklarını sıktı. Kurşunu yemesi an meselesiydi. Bir an zamanı yavaşlatmayı denedi. Nefes alışverişlerini derinleştirip kalbine düzenli bir ritimde atmasını buyurdu. Kampın ve Dünya'nın kokusunu içine çekti: Soğumuş küllerin, ıslak toprağın, ezilmiş yaprakların ve havanın, o an içine çektiği, taze, temiz, tadına doyulmaz havanın kokusunu. Burada bulunma şansını tatmıştı ya, yeterdi.

Yalnızca bana bak!

Ansızın, açıklıkta birkaç el silah sesi yankılandı. Bellamy aynı anda birkaç şeyin birden ayrımına vardı: Acı duymuyordu, darbe aldığını hissetmemişti ve ses, onların önünden değil, arkasından gelmişti. Ateş eden Rhodes'un adamları değildi. Biri *onlara* ateş ediyordu.

Derken Bellamy ateş edenleri gördü: Saldırgan Dünyalılardan kalabalık bir grup, kampın dört bir yanına yayılmış, sopalarını sallayarak silahlarını Kolonicilere doğrultuyorlardı. Ortalık kıyamet gününe dönmüştü. Artık Bellamy'yi izleyen yoktu. Bileğindeki yüksek teknoloji ürünü kayışlar sayılmazsa kaçmakta özgürdü. Çılgınlar gibi, bir kaçış yolu bulma umuduyla, çevresine bakındı. Buldu da: Rhodes'un sağ kolu Burnett, yanı başında cansız yatıyordu. Bellamy, fırsatı kaçıracak değildi. Hem adama yardım edemezdi. Dizlerinin üzerine çöküp cesede sırtını döndü ve Burnett'in cebini yokladı.

"Clarke, Wells, anahtarlar!" diye bağırdı. Koşarak yanına geldiler. Wells ile Clarke sırt sırta verdi, Bellamy de kızın kelepçelerini açtı. Wells ile Bellamy de kelepçelerinden kurtulduktan sonra yıldırım hızıyla, silah bulabilecekleri malzeme kulübesine koştular.

Bulabildikleri en iyi silahları –Bellamy ok ve yay, Wells balta, Clarke da mızrak– kuşandıktan sonra, sırtları birbirlerine dönük bir daire oluşturarak, arbedeye doğru ilerlediler. İnsanlıktan uzak, kirli bir savaş yaşanıyordu. Dört bir yanda, 100 ekibi ile Koloniciler yan yana çarpışıyordu. Bellamy, nefes almaya bile zaman bulamadan nişan alıp defalarca atış yaptı. Oklarının hedefi bulup da birkaç Dünyalının çığlık çığlığa, açıklığın kenarında yere yığıldığını görmekten acımasızca zevk duyuyordu. Sarf ettiği efordan kolları yanmaya başlamıştı ama ilkel denebilecek, gözü kara bir enerjiyle hareket ediyordu.

Wells'e, "İyi misin?" diye bağırdı, karmaşanın arasından.

"İyiyim," diye homurdandı Wells, sopasını mide bulandıran bir *çatırtıyla*, bir Dünyalının kafasına geçirirken. "Sen?"

Bellamy karşılık veremeden, gözü dönmüş bir Dünyalı üzerine atıldı. Tiz bir çığlık koparan adam, doğruca Bellamy'nin kafasını hedefleyerek baltasını havaya savurdu. Balta tam kafasına inecekken Bellamy yana çekildi. Balta yanağını teğet geçerken bir esinti hissetti. Dünyalı hüsranla hırladı. Yenilenmiş bir enerjiyle dolup taşan Bellamy, savunmaya geçerek yere çömeldikten sonra ayaklarının üzerinde sıçrayarak ikinci raunda hazırlandı. Rakibi baltasını yeniden kaldırıp sendele-

yerek öne doğru iki adım attı. Burun kanatları şişen, tüm bedeninde adrenalin pompalanan Bellamy, kendini kıpırdamadan durmaya zorlayarak adamın yaklaşmasına izin verdi. *Bekle,* dedi kendi kendine. *Yalnızca bekle.* Dünyalı ter kokusunu duyuracak kadar yaklaşınca ve baltası Bellamy'nin kafasına doğru inmeye başlayınca, Bellamy kendini yere atıp yuvarlanarak baltanın menzilinden çıktı. Dünyalı öfkeyle bağırdı.

Bellamy yine kıpırdamadan düşmanın kendini yormasını bekledi. Adam yaklaşınca yere çömelip bir dizini göğsüne çeken Bellamy, tüm gücüyle doğruca Dünyalının diz kapağına tekmeyi geçirdi. Dizi parçalanan adam acı içinde yere yığıldı.

Aniden omuzlarına neredeyse yarım tonluk gibi gelen bir ağırlık binince, Bellamy az kalsın yere devrilecekti. Tökezleyip doğrulurken güçlü eller boynunu kavradı. Deliler gibi nefes almaya çalışsa da alamadı. Yeni saldırganını çekip üzerinden atmak için elini arkasına uzattı. Eline gelen bir tutam saçı var gücüyle çekince bir kısmı kökünden koptu. Adamın elleri Bellamy'nin nefes almasına yetecek kadar gevşedi. Oksijensizlikten göğsü yanan, kalbi küt küt atan Bellamy, fırsatı değerlendirdi. İki büklüm öne eğilerek başının üzerinden aşırdığı Dünyalıyı yere çaldı. Adam küt diye toprağa yapıştı. Bellamy, tek bir harekette, geriye doğru bir adım atıp yayına uzandı ve bir ok taktı. Adam gözlerinde uğursuz bir pırıltıyla, güç bela ayağa kalkmıştı ki Bellamy okunu adamın göğsüne yolladı.

Bellamy neticeyi görecek kadar oyalanmadı. Clarke ile Wells'e bakmak için arkasını döndü. Yaşanan kargaşa ve sa-

vaş ortamında hepsi bir yere dağılmıştı. Tam dönerken biri omzuna vurunca yalpaladı. Dengesini kazanmak için geri geri giderken katı ama yumuşak bir şeye bastı –bir insana. Arkasını döndüğü gibi gerilmiş okunu yere çevirdi.

Yerdeki Yardımcı Şansölye Rhodes'du.

Rhodes yaşıyordu, bilinci de yerindeydi ama kötü yaralanmıştı. Kafasından bir yerden kan geliyordu, yüzüyle gömleği de kırmızıya boyanmıştı. Acıdan iki büklüm bir halde, öğürüyordu. Konuşamadı ama başını kaldırıp Bellamy'nin gözlerine baktı. Gözlerinde acınası, yalvaran bir bakış vardı. Ödlekler gibi liderlik eden adam, yine ödlekler gibi yeniliyordu.

Bellamy'nin tüm bedeni gevşedi. Botunun ucuyla Yardımcı Şansölye'nin omzunu geriye ittirince, adam dümdüz yere yattı. Bellamy ayağını sertçe Rhodes'un göğsünün ortasına koyup onu yere mıhladı. Rhodes bir kemirgendi ve onu kemirgenler gibi kapana kısılmış görmek güzeldi.

Bellamy'nin yapması gereken bir seçim vardı: Kalbine hızlı bir ok yollayıp Rhodes'un işini bitirebilirdi ya da piç kurusunu savaş alanında çürümeye terk edebilirdi. Yaraları Rhodes'u öldürecek kadar kötü görünüyordu. Kimse Rhodes'un daha iyi bir ölümü hak ettiğini savunamazdı. Bellamy güçlü bir tatmin duygusuyla doldu ama içinde başka bir şey daha uyanmıştı. Alışkın olduğu bir duygu değildi ama hemencecik tanıdı: Merhamet. Bellamy, Rhodes'un toprağa ve kana bulanmış yüzünü inceledi. Elleri yalvarırcasına birbirine kenetlenmişti. Bellamy çelişkili duyguların akınına uğradı: İntikam arzusu ve için için artık kimsenin ölümünü izlememe isteği. Kafası

zaten ömrü boyunca kurtulamayacağı anılarla doluydu. Rhodes anılarının arasında yer almayı hak etmiyordu.

Bellamy içini çekerek kollarını iki yanına bıraktı. Yayındaki ok yere düştü. Yapamazdı. Düşmüş bir adamı vuramazdı. Ona sırtını dönüp ölüme de terk edemezdi. Sonrasında pişmanlık duymayacağını umdu. Eğilip bir elini uzattı. Bellamy'nin dalga geçip geçmediğini anlayamayan Rhodes öylece bakakaldı.

"Fikrimi değiştirmeden gidelim," diye homurdandı Bellamy.

Rhodes titreyen elini uzattı, Bellamy de eğilip adamı yukarı çekti ve neredeyse taşıyarak kampa geri götürdü.

27

Wells

Wells kargaşada Bellamy'nin izini kaybetmişti. Savuşturduğu Dünyalıların sayısını şaşırmıştı. Baltayı tutup savurmaktan ellerinin derisi soyulmuş, su toplamıştı. Kasları da yorgunluktan ağrıyordu. Wells bir anlığına tek başına durduğunu, üzerine kimsenin saldırmadığını, boğazına kimsenin yapışmadığını fark etti. Savaş denizinde bir nefeslik mola vermişti. Dört bir yanında insanlar ölüm kalım savaşı verirken kimi yaralı veya cansız bir halde yerde yatıyordu. Wells, üstünlük Dünyalılarda mıydı yoksa yoldaşlarında mı, kestiremiyordu ama düşmanda olmasından korkuyordu. Koloniciler ve 100 ekibi fena halde hırpalanmışa benziyorlardı. Daha iyi bir görüş açısı bulmalıydı.

Wells'in kargaşadan sessizce ayrılıp cesetler ve enkazlar üzerinden atlayarak açıklığın kenarına yöneldiğini kimse fark etmemişti. Ormanın birkaç metre içine girdi ve bir daire çizerek dışarıdan fazla görünmeden iyi bir görüş açısı yakalayaca-

ğını bildiği kampın yan tarafına doğru ilerledi. Sık yaprakların arasında koşarken hâlâ yaralıların çığlıklarını ve iniltilerini duyabiliyordu.

Wells hapishane kulübesinin yakınlarında ormandan çıktı. Hızla duvara tırmanıp binanın tepesine tünedi ve savaş alanını taradı. Gördükleri karşısında şaşkınlığa uğradı. Savaşın ortasında, tam bir kargaşa hüküm sürüyordu ama Dünyalıların stratejik bir saldırı gerçekleştirdiği açıkça görülüyordu. Kampın hayati önem taşıyan hemen her unsurunu yok etmişlerdi: Yiyecek depolarının birçoğunu, ekstra cephanelerinin hepsini. Ancak yatakhaneler, yemek salonu ve hapishane yerli yerindeydi. Kolonicilerin en çok hangi binaların yıkımından zarar göreceğini tahmin yoluyla belirlemelerine olanak yoktu. Her binanın amacını bilmeleri gerekiyordu.

Wells nasıl başardıklarını çözmeye uğraştı. Belki casusluk yapmışlardı ama Koloniciler kampın çevresindeki ormanda rutin taramalar yapmış ve henüz kimseyi yakalamamışlardı. Tam o sırada, Dünyalılardan küçük bir grup, çalıntı silahlarını havaya kaldırıp fırtına gibi kampın merkezinden geçti. Gruba kimin liderlik ettiğini görünce Wells'in şaşkınlık ve dehşetten nefesi kesildi: *Kendall*.

Kız artık Koloniciler gibi giyinmiyordu. Bir anda Wells'in en kötü kuşkuları tümüyle doğrulanmıştı. Kendall Dünyalılar tarafından kaçırılmamıştı. *O* bir Dünyalıydı.

Taşlar yerine oturmuştu. Kızın zorlama Phoenix aksanı, hiçbir zaman akla tam yatmayan öyküleri, Wells'in peşinde dolaşıp durması. Başından beri *casusluk* yapıyordu.

Wells önsezilerine göre hareket etmediği için kendini tekmeleyebilirdi. İçten içe bir terslik olduğunu bilmesine karşın hiçbir şey yapmamıştı. Rhodes işin peşini bırakmasını söyleyince bırakmıştı. Kız da işte buna güvenmişti. Kendall başka iniş gemilerinin, başka insanların –yetişkinlerin– gelişiyle, Koloniciler topluluğunun güçlenmeyeceğini, aksine zayıflayacağını biliyordu. Bundan da alabildiğine yararlanmıştı.

Wells *gerçekten* işe yaramaz bir liderdi. Diğerlerinin güvenliğini sağlamak için onlara ilham vermek için ne gerekiyorsa yapmış gibi davranırken, aklından ne geçiyordu ki? Ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin, insanlar acı çekiyordu.

Wells altındaki kulübede bir kazıma sesi duydu. *Dünyalılar hapishaneyi ele geçirmişti, kampın bu tarafındaki tek Kolonici de Wells'ti.* Omzunun üzerinden baltasını kaldırıp düşmanla karşılaşmaya hazırlandı. Halkının hak ettiği bir lider değildi belki ama yine de onlar için birkaç Dünyalı öldürebilirdi.

Dışarı çıkmalarını bekleyecek, sonra da yukarıdan saldırıya geçecekti. Ses çıkarmaktan korktuğundan çömeldi ve kıpırdamamaya çalıştı. Kulübeden koşarak çıkan iki tip, Wells'in altındaki gölgelere karıştı. Küçük bir oğlanla kız. Wells oğlanı tanıyordu, Leo, Octavia'nın ilgilendiği çocuklardan biriydi. Tek başına ne yapıyordu? Rhodes, Octavia'yı ağabeyinin idamını seyretmek için meydana sürükledikten sonra neden yetim çocuklara bakması için kimseyi görevlendirmemişti?

Çocukların ikisi de tir tir titriyor, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Hey," diye fısıldadı Wells yüksek perdeden. Ço-

cukların kafası yukarı kalktı. Oğlan korkuyla ciyakladı. "Sorun yok, benim. Dikkat edin. Aşağı geliyorum."

Wells yere, çocukların yanına atladı. "Burada tek başınıza mısınız?" diye sordu Wells. Kız başını iki yana salladı. Wells döndü; yaşça büyük altı çocuk daha kulübeden çıktı, aralarında Molly ve 100 ekibinin yaşı küçük üyeleri de vardı. Kirli yüzleri kan içindeydi. Omuzları korku ve yorgunluktan çökmüştü. Sessizce durmuş, ümitle Wells'i izliyorlardı. Bir grup çocuk daha, sessiz adımlarla saklandıkları yerden, kulübenin arkasındaki ağaçların arasından çıktı. Ardından bir grup daha. En sonunda, gerçek 100 ekibinin neredeyse tüm üyeleri Wells'in karşısında duruyordu.

Wells teker teker yüzlerine baktı. Hepsi de birkaç hafta öncesine kadar, düzmece suçlar nedeniyle hapsedilmiş, normal gençlerdi.

Ailelerinden koparılıp bir hücreye atılmış, anladıkları kadarıyla, unutulmuşlardı. Şimdiyse, uzak bir gezegende, yaşamları boyunca tanıdıkları ve sevdikleri herkesten ayrı düşmüşlerdi; tanıdıkları ve sevdikleri herkes şimdiye dek ölmüştü. Yalnızca birbirlerine sahiptiler.

Rhodes bir topluluk oluşturmanın ne anlama geldiğini bilemezdi. 100 ekibinin kısacık bir zamanda Dünya'da yarattığı şeyin, daha iyi bir gelecek için attığı temelin değerini asla anlayamazdı. Onlar mükemmel değillerdi, Wells bunu herkesten iyi bilirdi ama gezegeni gerçek bir yuvaya çevirmek için ne gerekirse yapmışlardı. Belki şimdi uğraşmaktan vazgeçmenin zamanı değildi. Belki şimdi, yaptığı hataları kabullenip yola

devam etmenin, onlardan bir şeyler öğrenmenin zamanıydı. Koloni'de yaptığı şeyi veya Max ile Sasha'ya çektirdiği acıyı asla telafi edemeyecekti ama bu vazgeçmesi gerektiği anlamına gelmezdi.

Wells'in kafasında yavaş yavaş bir plan şekillendi. Weather Dağı'nda Max ile savaş taktiklerini konuşarak geçirdiği onca zaman, strateji dersinde öğrendiği her şeyi anımsamasını sağlamıştı. Weather Dağı'ndaki düşmanı arkadan şaşırtma ve saldırgan konumunun avantajından yararlanma planı iyi bir plandı. Kaybetmelerini mazur gösterecek nedenler vardı: Rhodes kamptaki rehinelerle üstünlük sağlamıştı. Ama bu kez değil. Wells ne yapmaları gerektiğini biliyordu. Yalnızca tek başına yapamazdı.

Damarlarında yenilenmiş bir ateş dolaştı. 100 ekibinin karşı karşıya kaldığı onca şeyden sonra, uğrunda çabaladığı onca şeyden sonra, Kendall ile suç ortaklarının onları alt etmelerine izin vermeyecekti. Asla!

"Dinleyin beni!" diye bağırdı. Talimat almak için yanıp tutuşan düzinelerce göz, üzerine dikildi. "Yorgunsunuz, biliyorum. Korktuğunuzu da biliyorum," diye başladı. "Onların sayısı bizden fazla, biliyorum. Silahları bizimkilerden fazla. Ama biz birbirimize sahibiz. Onların kazanmasına izin vermeyeceğiz."

Bellamy kalabalığın arkasında belirdi. Bitap düşmüştü ama Wells, Bellamy'yi sağ salim gördüğüne sevindi. Herkes birbirine bakıp başını sallayınca Wells konuşmayı sürdürdü. "Üzerimize kuzeyden geliyorlar ve bizi şu taraftaki ağaç hat-

tına ittiriyorlar." Baltasıyla yönü gösterdi. "Şimdi Rhodes'un adamlarıyla meşguller. Sen..." Yaşça büyük çocuklardan birine işaret etti. "Küçükleri korumak için geride kal. Diğerlerimiz ormana dağılıp kuzeye doğru bir daire çizelim. Onlara arkadan saldırabiliriz. Kim benimle?"

Bir saniyeliğine herkes Wells'e bakakaldı. Wells haklarında yanılıp yanılmadığını bilemedi. Derken bir el havaya kalktı, ardından bir düzine. Omuzlarını dikleştirip çenelerini havaya kaldırdılar, ayaklarını da sıkıca yere bastılar. Bellamy arkada durmuş, sırıtıyordu.

"Hadi bitirelim şu işi!" diye bağırdı kalabalığın arasından biri. Canlı bir tezahürat yükselince Wells, Sasha'nın ölümünden beri ilk kez, sorumluluk karşısında paniğe kapılmadı. Coşku duydu.

"Tamam. Bir deyince. Üç... İki... *Bir!*"

Başta plan işe yaramış gibiydi: 100 ekibi arkadan saldırarak şaşırttıkları Dünyalıları, karşı kanatta savunma pozisyonunda bulunan Rhodes'un adamlarının üzerine sürdüler. Ama sonrasında canının derdine düşen Wells, çevresinde yaşananları takip edemedi. Aynı anda iki Dünyalı, ustalıkla tuttukları mızraklarıyla, Wells'e yaklaştı. Wells rakibi yanıltmak için elindeki baltayı sağa sallıyormuş gibi yaptı. İki Dünyalı da o yönde geri çekiline Wells kendi ekseninde dönerek bir daire çizdi ve baltayı soldan savurarak Dünyalılardan birinin mızrağını ikiye ayırdı. Öteki öne çıkınca Wells baltanın bıçağını adamın mızrağına gömdü. Mızrak parçalara ayrılınca silahsız kalmış iki Dünyalı hızla kaçtılar.

Wells anlık bir tatmin duygusu yaşamak için kendine izin verdi. Subaylık eğitimi sırasında, Dünya'daki savaş koşulları dersine sıkı çalışmasının meyvelerini şimdi topluyordu. Ama tam yüzüne hoşnut bir gülümseme yayılmıştı ki bir kolun sıkıca boynuna dolandığını hissetti.

Wells rakibine dirsek atmaya çalıştı ama yeterince güç uygulayamıyordu. Adam kolunu sıkınca Wells'in nefes alması olanaksızlaştı. Azıcık soluklanamıyordu bile; havanın içeri girmesine de dışarı çıkmasına da olanak yoktu. Baş dönmesi eşliğinde, ciğerleri yanmaya başladı.

Hayır, diye geçirdi Wells içinden, çığlık atmak istiyordu ama hiçbir ses çıkaramıyordu. Böyle olmamalıydı. Yaşamı böyle son bulmamalıydı.

Dünyalı kolunu iyiden iyiye sıktı. Wells gözünün önünde ışıkların çaktığını gördü, ardından her şey parça parça kararırken görüşü bulanıklaştı.

Aniden, üzerindeki baskı gevşeyince soluk soluğa yere düştü. Uzunca bir süre, ciğerleri yeniden tanıştığı havayı oburca yutarken hırıltıyla solumaktan başka bir şey yapamadı. Ardından dizlerinin üzerinde kalkıp yanına baktı. Yerde yatan dev gibi Dünyalı, eliyle koluna saplanmış okun sapını kavramıştı.

Wells hızla okun geldiği yöne döndü. Bellamy, gözünde bir pırıltıyla, birkaç metre ötede duruyordu. Wells'e doğru başını sallayınca Wells de sırıttı.

"Teşekkürler!" diye bağırdı Wells.

"Bir şey değil," diye karşılık verdi Bellamy.

Wells kamp yönüne döndü. Bir an, içini bir panik kapladı:

Ormanda durduğu noktadan, hâlâ yanında savaşan 100 ekibinin tek bir üyesini bile göremiyordu. Sessizce küfredip enerjisini son damlasına kadar kullanarak açıklığa seğirtti. Bellamy de hemen arkasından gitti.

Gördüğü şey Wells'i olduğu yere mıhladı. 100 ekibinin ve Kolonicilerin hayatta kalan üyeleri, bir grup halinde toplanmış, soluklanıyorlardı. Geriye kalan az sayıdaki muhafız, bacağından yaralanmış iri kıyım bir adamı, görünüşe göre önemli bir Dünyalıyı ele geçirmiş, silah zoruyla tutuyorlardı. Diğer birkaç Kolonici Dünyalılardan küçük bir grupla hararetli hararetli konuşarak belli ki koşulları görüşürken Dünyalıların geri kalanı, asık suratlarla silahlarını teslim edip yavaş yavaş geri çekiliyordu.

Wells gözlerine inanamadı. İşe yaramıştı! Teslimiyeti görüşüyorlardı. Yeni bir enerjiyle dolan Wells, Bellamy ile birlikte koşarak, 100 ekibinin hayatta kalan üyelerinin yanına geldi. Yorulmuş, yaralanmışlardı kuşkusuz ama galip gelmişlerdi. Birlikte kulak zarlarını patlatacak bir sevinç çığlığı attılar, ses sanki gökyüzünden sekip geri geldi.

"İyi iş çıkardın!" diye bağırdı Bellamy, kutlama şamatasının arasından.

"Sen de fena değildin... Bir Waldenlıya göre!" diye bağırdı Wells ağzı kulaklarında.

Herkes toplu halde açıklığın çevresinde dans ediyor, kucaklaşıp sevinç nidaları atıyordu ki bir çığlık gürültüyü bastırdı.

"Geri geldiler!" diye bağırdı biri.

Wells ile Bellamy arkalarını döner dönmez bir grup yaban-

cının ormandan çıkıp kampa girdiğini gördü. Geri çekilmeden silahlarını kaldırdılar. Yeni gelenlerin farklı bir havası vardı gerçi. Wells kılık kıyafetlerine, tavırlarına, şaşkın ifadelerine bakınca hemen anladı. Dünyalı değillerdi. Acaba... başka Koloniciler miydi?

Grup açıklığın kenarında durdu. Bir kadın öne çıktı.

"Sizi bulduk," dedi, ağır ağır nefes alarak, zayıf bir sesle.

Kadın Wells'e bir yerlerden tanıdık geliyordu. Çıkarmak için uğraştı, derken bir anda anımsadı: Babasının yönetiminde, koridordaki bir ofiste çalışıyordu. Herhalde başka bir iniş gemisindeydiler, yön değiştirip güzergâhtan ayrılması gerektiğini anlayan az sayıdaki iniş gemilerinden birinde.

"Yiyecek bir şeyiniz var mı acaba?" diye sordu. Wells ilkin kadının ve diğerlerinin ne kadar cılız göründüğünü fark etmemişti.

"Sorun yok," dedi Wells gruba. "Koloni'den geliyorlar. Lütfen biriniz biraz yiyecekle su getirsin."

Birkaç çocuk fırladı.

Wells öne çıktı. Yüzlerce gözü sırtında hissediyordu. "Nereden geliyorsunuz?" diye sordu.

"İniş gemilerimiz buradan kilometrelerce öteye indi, gölün uzak tarafının da ötesine. Kendimizi toplayıp yaralarımızın iyileşmesini beklerken, biraz zaman kaybettik. Size ulaşmamız günler sürdü. Kamp ateşinizin dumanını takip ettik."

"Kaç kişi kaldınız?"

"Birkaç kişiyi kaybettik. Ama yola çıktığımızda yüz on beş kişiydik.

Wells kadının arkasında toplanan, büyük gruba göz attı. Ormandan hâlâ insanlar çıkıyordu.

"Koloni'den fırlatılan son gemide miydiniz?"

Kadın başıyla onayladı. Wells bir sorunun dudaklarının ucuna geldiğini hissetti ama sormaya cesaret edebileceğinden emin değildi. Yanıtı gerçekten bilmek istediğinden emin değildi.

"Babam..." diye başladı.

Kadının yüzü yumuşadı. Wells'in kim olduğunu, kimi sorduğunu biliyordu. "Çok üzgünüm!" dedi kadın, sözleri yumuşak olsa da Wells'in karnına inen bir yumruk gibiydi. Kadın, ne kadarını paylaşması gerektiğini bilemiyormuş gibi duraksadı. "Gemimiz fırlatıldığında hâlâ komadaydı. Başka iniş gemisi yoktu. Önce oksijen tükendi Sonra da gemi... Parçalanmaya başladı. En fazla beş altı saat kalmıştı."

Sessiz bir keder ve suçluluk çığlığı, dalga dalga Wells'in içini kapladı ama Wells çığlığı içinde tuttu. Kendini bırakıp kaybının acısını tüm ağırlığıyla duysa paramparça olurdu kuşkusuz. Tüm bedeni sarsılmaya başladı. Babasının yavaş yavaş boğulduğunu gözünün önüne getirince Dünyalının elleri hâlâ boynundaymış gibi soluğu kesildi.

Tökezleyen Wells az kalsın dengesini kaybedecekti, ardından yanı başında birinin kendisini tuttuğunu hissetti. Bellamy'nin.

"Wells!" dedi Bellamy. "Çok üzgünüm, dostum!" Yüzünde anlayışla karışık bir şey vardı... Acı mı yoksa?

Wells başını salladı. Kendi kederinden, Bellamy'nin de,

tanışma fırsatı bile bulamadığı babasını kaybettiğini unutmuştu. Aslında gezegende ne kadar Kolonici varsa hepsi birini, bir sürü insanı kaybetmişti. Arkalarında bıraktıkları tüm aile üyeleri, komşuları, arkadaşları çoktan yok olmuş, Dünya'mn yörüngesinde dönen, sessiz, devasa gemide sonsuz bir uykuya yatmıştı. Koloni bir mezara dönmüştü.

"Onu hiç tanıyamadığın için üzgünüm!" dedi Wells, sesinin sakinliğini korumaya uğraşarak. Kendisini hep en kötüsüne hazırlamaya çalışırdı ama babasının bir iniş gemisinden indiğini, Dünya'nın harikalarını ve oğlunun başardığı onca şeyi görünce, yüzünde şaşkınlıkla karışık bir sevincin belirdiğini asla göremeyeceği gerçeğini kabullenmeyi hiç başaramamıştı. Babası hiçbir zaman kamp ateşinin önünde, Wells'in yanına oturup neşeli konuşmaları dinleyemeyecek, oğluna onunla gurur duyduğunu söyleyemeyecekti.

"Ben de üzgünüm!" dedi Bellamy. Ardından yüzünde tuhaf bir ifadeyle, gülümsedi. "Aslında bir bakıma onu tanıdım sanırım."

"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu Wells ve hafızasını zorlayarak babasının Bellamy'yle ne ara zaman geçirmiş olabileceğini anımsamaya çalıştı.

"Duyduklarıma göre, inanılmaz zeki, çalışkan ve kendini başkalarına yardım etmeye adamış biriymiş... Tanıdığım başka birine benziyormuş yani."

Wells bir an Bellamy'ye bakakaldı, ardından içini çekti. "Eğer benden söz ediyorsan yanılıyorsun. Ben babama hiç benzemem."

"Clarke öyle söylemiyor ama. Ona göre, babanın bütün en iyi özelliklerini, gücünü, onurunu, annenin de nezaketini ve espri anlayışını almışsın." Bellamy düşünceli bir ifadeyle durakladı. "Senin komik bir şey söylediğini hiç duymadım elbette ama sanırım bu konuda Clarke'ın sözüne güveneceğim."

Wells, Bellamy'yi şaşırtarak güldü. Derken Bellamy'nin yüzü ciddileşti. "Dinle, biliyorum, sen benim asla anlayamayacağım acılar çektin. Böyle şeyler kimsenin başına gelmemeli. Ama yalnız değilsin, tamam mı? Sana kahraman gözüyle bakan 100 kişiden söz etmiyorum sadece, belki daha fazla kişi de vardır ama neyse, sonra sayarız. Demek istediğim yalnızca arkadaşların yok, bir ailen de var. Kardeşim olduğun için gurur duyuyorum."

Bellamy haklıydı. Sasha'yı, babasını ve bugün savaş alanında sayısız arkadaşını kaybetmenin acısı asla dinmeyecekti ama Dünya hâlâ onun yuvasıydı... O buraya aitti. Bellamy ile kucaklaşıp birbirlerinin sırtlarına vururlarken Wells'in kalbindeki üzüntü bir nebze olsun hafifledi.

Dünya ailesinin yaşadığı yerdi.

28

Bellamy

Bellamy hastane kulübesinin kapısının önünde durdu. Anlaşılan Yardımcı Şansölye onunla konuşmak istiyordu ama Bellamy pek laflayacak havada değildi. Önceki günkü savaştan ve sonrasındaki dehşetten yorgun düşmüştü. Wells ile birlikte bir sürü Dünyalıyı gömmüşler, sonra da onlardan kalan kanlı silahları toplamaya koyulmuşlardı. O gün ilerleyen saatlerde, saldırılarda ölen Koloniciler ve çocuklar için bir cenaze töreni düzenlenecekti. Tanrı'ya şükür, Octavia iyiydi ama 100 ekibindekilerin hepsi o kadar şanslı değildi.

Korkunç saldırıya ve onca insanı kaybetmenin sarsıntısına karşın kampta, Bellamy, Wells ve Clarke'ın iki gece önce getirildikleri zamankinden daha iç açıcı bir hava vardı. İnsanlar yeniden gülüyor, Koloniciler, 100 ekibinden tavsiye ve yardım istiyorlardı. Artık kimse Rhodes'un öfkesinden sakınmak zorunda değildi.

Bellamy'nin bir yanı arkasını dönüp çocuklarla saklambaç oynamayı öğreten Octavia'yı bulmak istiyordu. Yaşadıkları onca şeyden sonra, kızı gözünün önünden ayırmak zor geliyordu. Ama bir süre sonra merakı üstün gelince içeri girdi.

Kulübenin içi yaralı Koloniciler ve çocuklarla doluydu ama Clarke'ın her zamanki becerikliliği ve ilgisi, hastalarını karamsarlığa kapılmaktan alıkoyuyordu. Neyse ki hastalarının çoğu hızla iyileşecek gibi görünüyordu.

Bellamy kulübenin arkasına doğru yürüdü. Burada çiviyle tavana tutturulmuş, uzun, beyaz bir çarşaf, bir perde gibi yere inerek Yardımcı Şansölye'ye bir nebze mahremiyet sağlıyordu. Bellamy, Rhodes'un söyleyebileceği her şeyi kafasından geçirerek vereceği karşılığı tasarladı. Eğer onu veya Octavia'yı tehdit etmeye yeltenirse Bellamy'nin ona ne yapacağını söylemeye gerek yoktu. Rhodes'un yaralı ve çaresiz halde bir hastane yatağında yatması umurunda bile değildi.

Bellamy bölmenin önüne dikilmiş muhafızı başıyla selamladıktan sonra perdenin arkasına geçip yatakta yatan adama baktı.

Rhodes zayıflamış görünüyordu. Konu yalnızca yorgun düşen bedeni veya kollarıyla gövdesinin çoğunu kaplayan sargılar değildi. Yüzünde bir şey vardı. Yalnızca yenilmiş değil, çökmüş görünüyordu.

Rhodes biraz çaba harcayarak bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Bellamy bir an yardım eli uzatmayı aklından geçirdi ama sonra kararını değiştirdi. Bu sürüngen için zaten yeterince şey yapmıştı.

"Merhaba, Bellamy."

"Nasılsın?" diye sordu Bellamy, ilgilendiğinden çok alışkanlıktan. İnsan genelde birini sargılar içinde gördüğünde böyle derdi.

"Clarke ve Doktor Lahiri tümüyle iyileşeceğimi söylüyorlar."

"Harika!" dedi Bellamy, ağırlığını bir taraftan diğerine vererek. Çok saçmaydı! Burada ne halt ediyordu?

"Gelmeni rica ettim çünkü sana teşekkür etmek istedim."

"Boş ver," dedi Bellamy omuzlarını silkip. Rhodes'un yaşamını kendisi için kurtarmıştı, yoksa güce tapan bu deli adamın yaşamayı hak ettiğini düşündüğünden değil. Rhodes'la samimiyet kurmaya bayılmıyordu.

Rhodes durup uzunca bir süre Bellamy'nin omzunun üzerindeki boşluğu seyretti.

"Sen dâhil, 100 ekibinin Dünya'da yaşamak konusunda, benden daha çok şey bildiğini kabullenmek istemedim. Sonuçta, ben tüm yaşamım boyunca bu yolculuğu planladım. Sizse..." Rhodes sert bakışlarını Bellamy'ye dikti. "Bir avuç çocuk suçludan başka bir şey değildiniz. Koloni'de başınızı derde sokacak kadar aptaldınız. Dünya'da hayatta kalabilecek kadar zeki olduğunuzu nasıl düşünebilirdim ki?"

Bellamy irkildi, ellerini yumruk yaptı ama yüzündeki ifadesizliği korudu. Kafasında, Clarke ile Wells'in, Rhodes ne söylerse söylesin, sakinliğini elden bırakmaması için yalvaran seslerini duyuyordu.

"Ama kaldınız," diye devam etti Rhodes. "Hayatta kalmak bir yana, iyi işler başardınız. Dünya'da hayatta kalmanın ne

kadar zor olduğunun farkına vardım." Çok sayıdaki yaralarına baktı. "Gerçekten *yaşamak* için zekâdan fazlası gerek. İstek gerek."

Bellamy Yardımcı Şansölye'ye bakakaldı. Doğru mu duyuyordu acaba? Rhodes az önce onu ve 100 ekibinin diğer üyelerini mi övmüştü? Belki de kafasındaki yaralar, Clarke'ın sandığından kötüydü.

Rhodes'un, bir şeyler söylemesini beklediğini anlayabiliyordu.

"Böyle bakmanıza sevindim," dedi Bellamy ağır ağır, Clarke hastasını yoklamak için içeri girsin diye dua ederek. Ya da herhangi biri. Yardımcı Şansöyle ile baş başa bir saniye daha geçirmek istemiyordu.

"Ben de bu vesileyle, senin Şansölye Jaha'yı kaçırmak ve istemeden öldürmek suçunu bağışlıyorum."

Bellamy küçümsemesini yüzüne yansıtmamaya çalışarak başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi. Rhodes'un yaşamını kurtarması dolayısıyla, işlerin böyle gelişeceğini az çok tahmin etmişti.

Rhodes, onun düşüncelerini okumuş gibi, konuşmasını sürdürdü. "Hepsi bu değil. Şu andan itibaren geçerli bir danışma konseyi kuruyorum. Wells haklıydı. Gaia Doktrini'nin Dünya'da yeri yok. Yeni bir sisteme ihtiyacımız var. Daha iyi bir sisteme. Üyeleri bu akşam seçelim diyorum. Belki..." Yeni bir acı dalgasıyla yüzünü buruşturdu. "Belki sen de bu işin bir parçası olmayı düşünürsün."

Bellamy gözlerini birkaç kez kırpıştırarak, az önce duy-

duklarını kavramaya çalıştı. Eğer yanılmıyorsa ve ormanda kazara halüsinasyona yol açacak bir şey yemediyse Yardımcı Şansölye Rhodes, Koloni'nin en ahlaksız lideri, az önce onu bağışlamış *ve* siyasete girmesini önermişti.

Bellamy kendini tutamayıp kahkaha attı.

"Cidden mi?"

"Cidden."

Bellamy, bunu Octavia'ya anlatmak ve onunla birlikte gülmek için sabırsızlanıyordu. Tabii Octavia gülünecek bir şey bulamazsa, o başka... Belki de Bellamy'nin gerçekten de konseye girmesini isteyecekti. Vay canına, son birkaç haftada ne tuhaf şeyler yaşanmıştı. Bellamy bir süreliğine yönetime el atsa ne olurdu ki? Önce danışması gereken bir kişi vardı.

Gülümseyerek, başıyla selam verdikten sonra arkasını dönüp Clarke'ı bulmaya gitti.

29

Glass

Glass'ın bedenindeki bütün kaslar alev alev yanıyordu sanki. İpten omuzları soyulmuştu. Yorgunluktan titreyen baldırları ve uylukları, her an pes edebilirdi.

Ağaçların arasında tahta bir binanın köşesini görünce sevinçten ağlamaya başladı. Kampa dönmeyi başarmışlardı. Luke, metruk kulübeden buraya yolculukları boyunca, bir iki kez inleyerek kıpırdanmıştı. Glass, Luke'a su vermek ve her seferinde endişeyle nefesini tutarak, çocuğun yaşayıp yaşamadığına bakmak için birkaç kez durmuştu.

Glass düşe kalka ağaçların arasından geçip açıklığa girdi. Korktuğu başına gelmişti, sabahın erken saatlerinde gökyüzünü boyayan duman ve silah sesleri kamptan geliyordu demek. Tüm kamp savaş alanına dönmüştü. Kırık mızraklar, kurşun kovanları, yırtılmış kumaşlar, yerde biriken kan gölleri. Kulübelerin bazıları yerle bir edilmişti. Kalanlarsa kundaklanmış

gibiydi. Ortalıkta travma geçirmiş Koloniciler dolanıyordu ama Glass hiçbirini tanımıyordu. Sanki bambaşka bir yere gelmişti. Bir anda korkudan buz kesildi. Arkadaşlarına ne olmuştu? Wells neredeydi?

Derken tanıdık bir ses duyunca içini bir sevinç dalgası kapladı.

"Glass?" diye seslendi Clarke, hastane kulübesinin kapısından. "Sen misin? Ah, olamaz! o Luke mu?" Clarke yanlarına koştu. Kapıdan kafasını çıkaran Wells de peşinden seğirtti.

Glass kızağı bıraktı. Dizlerinin üzerine çöken Clarke, Luke'u muayene etmeye başladı.

Wells, "Glass!" diye bağırarak yanına gidip ona sarıldı. "Tanrı'ya şükür, döndün. İyi misin?"

Glass başını salladı ama ardından yaşadığı tüm korku, yalnızlık ve yorgunluk bir anda üzerine çöktü. Şimdi güvenliğe kavuştuklarına göre günlerdir bastırdığı onca şeyi hissedebilirdi. Gözlerine dolan yaşlar, yanaklarından aşağı süzüldü. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca Wells ona sarıldı.

"Luke'a ne oldu?" diye sordu Wells bir süre sonra.

Glass burnunu çekip elleriyle yüzünü sildi. "Ormanda terk edilmiş bir kulübedeydik. Güvenli bir yere benziyordu. Ama sonra bize..." Anımsayınca gözleri yeniden doldu. "Bize saldırdılar. Dünyalılar. Sasha'nın halkı değil, diğerleri."

Wells'in yüzünde acılı bir ifade belirdi ama Glass şimdi neler yaşandığını sormanın zamanı olmadığını biliyordu.

"Luke saldırganları kovalamak için dışarı çıktı ama mızrakla vuruldu. Elimden geleni yaptım ama yarayı dikmeme

olanak yoktu. Ben de onu buraya getirmeyi deneyince bize yeniden saldırdılar."

Wells sessizce küfretti. "Glass, tek başına onca şeyi göğüslemek zorunda kalmana çok üzüldüm."

"Önemli değil. Sağ salim döndük, değil mi?" Glass gözyaşlarının arasından gülümsemeyi başardı.

"Hadi, Luke'u içeri götürelim," dedi Clarke kararlı bir sesle. Clarke ile Wells, hâlâ kızakta yatan Luke'u çabucak ama nazikçe kaldırdılar ve hızlı adımlarla hastane kulübesine götürdüler. Glass da hemen arkalarından gitti. Birlikte tıklım tıkış odaya girdiler. Glass yaralıların çokluğuna inanamadı.

"Burada neler oldu?" diye sordu, şaşkın şaşkın.

"Size olanların aynısı," dedi Wells acı acı. "Yalnızca daha büyüğü."

Glass kaşlarını kaldırdı, dudaklarında sorulmamış milyon tane soru vardı. Wells resmen aklını okuyordu. "Ama endişelenme, burada işler iyiye gidiyor. Rhodes sonunda demir yumruğunu gevşetmeye başladı. Bu gece yeni Danışma Konseyi üyelerini seçeceğiz."

Glass'ın, daha önce Phoenix civarlarında gördüğü kır saçlı, uzunca bir adam, topallayarak yanlarına geldi. Ona başıyla selam verdi, ardından sessizce Clarke ile görüştü. Ciddi ses tonlarıyla konuşan ikili, Luke'un bacağını yakından inceleyip nabzını, kalp atışlarını ve nefes alışverişlerini dinlediler. Clarke küçük, cam bir kaptan doldurduğu şırıngayı, Luke'un omzuna enjekte etti. Ardından yarayı temizleyip dikmeye koyuldu. Luke uykusunda irkildiyse de uyanmadı.

Glass çaresizce duruyordu. Luke'u kampa götürmeye öylesine odaklanmıştı ki buraya geldiklerinde doktorun söyleyebileceklerini hiç düşünmemişti. Clarke ile yaşlı adam kızın yanına geldiler. Glass yüzlerinde bir ipucu aradı ama ikisi de duygularını hiç açığa vurmuyordu.

"Glass, bu Doktor Lahiri," diye başladı Clarke. "Koloni'de ondan ders aldım. Mükemmel bir doktordur."

"Tanıştığımıza sevindim, Glass," diyen Doktor Lahiri elini uzattı. Glass hisleri uyuşmuşçasına adamın elini sıktı. Luke'un durumunu öğrenme isteğiyle, kötü bir haber duymaktan kaçınma arzusu arasında ikiye bölünmüştü. Yutkundu ve iradesine, ne duyarsa duysun sükûnetini korumasını buyurdu.

"Çok şanslısın!" dedi Doktor Lahiri gülümseyerek. Glass derin bir oh çekti. "İyileşecek. Ama onu buraya zamanında getirmeseydin bacağını kaybedecekti. Ya da daha kötüsü olacaktı." Doktor Lahiri onu sakinleştirmek için elini omzuna koydu. "Onu kurtardın, Glass. Onun için yaptığın şeyle gurur duymalısın."

"Her şey düzelecek," dedi Clarke, ona sarılarak. "Yüksek dozda antibiyotik verdik. Durumunu da dikkatle gözlemleyeceğiz. Güçlü bir çocuk. Seninle olduğu için de çok şanslı."

"Sanırım tam tersi," dedi Glass gözyaşlarının arasından.

"Yanında oturmak ister misin?" diye sordu Clarke. "Sana yiyecek bir şeyler getirtebilirim." Glass başıyla onaylayıp kendini yatağa, Luke'un yanına bıraktı. Onun yanına kıvrılıp eli göğsünde, avucunun altındaki kalp atışlarını hissetti. Luke'un artık düzene girmiş, yumuşak nefes alışverişlerini dinledi.

Kulübedeki birkaç gün boyunca, Glass dünyada yalnızca Luke'a ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Küçük saklanma yerlerini, kimsenin onları rahatsız etmediği, tüm gün baş başa kalabildikleri o gizli yaşamlarını seviyordu. Şimdiyse, Luke'u kaybetmeye böylesine yaklaştıktan ve kendini önceden olanaksız saydığı türlü şeyle sınadıktan sonra, farklı hissediyordu. İşlerini canla başla yapan, yürekten ilgili bu insanlarla bir arada bulununca, Glass, Luke ile ikisinin, birbirlerinden başka şeylere de ihtiyaç duyduklarını anlamıştı. Topluluklarına ihtiyaçları vardı. Toplulukları onların eviydi.

30

Clarke

Sessizce yürüdüler. Botlarının altındaki yaprakların çatırtısından ve rüzgârın ağaçlardaki hışırtısından başka ses yoktu. Tüm yapraklar canlı sarılar, kadifemsi turuncular ve koyu kırmızılarla aydınlanmıştı. Önüne bakması gerekmese Clarke, gün boyu gözlerini ayırmadan yukarıları seyredebilirdi. Işınlar halinde ağaçların arasından saçılan güneş, altın ışıklarını Clarke'ın, Bellamy'nin ve Wells'in üzerine yağdırıyordu. Hava birkaç gün öncesine göre epey soğumuştu; baharatlı, zengin bir kokusu vardı.

Clarke ürperdi. Keşke başka bir ceketi olsaydı. Bellamy ve diğer avcıların getirdiği tüm hayvanların derilerini biriktiriyorlardı ama koleksiyonları hâlâ küçüktü. Herkese yetecek kürk toplamaları uzun zaman alacaktı.

Ormanın içinden yürümeye devam ederlerken Bellamy, tek söz etmeden Clarke'a sarılıp onu kendine yaklaştırdı. Max ha-

ber gönderip Sasha'nın cenazesinin yarın düzenleneceğini bildirmiş, onlar da Weather Dağı'na doğru yola koyulmuşlardı.

Wells, ikisinin biraz önünden yürüyordu ama Clarke ona seslenmemesi gerektiğini biliyordu. Son birkaç gündür yaşanan tüm o karmaşa ve heyecan yüzünden Wells kaybını sindirmeye pek vakit ayıramamıştı. Şimdiyse belli ki düşünceleriyle baş başa kalma şansını bulmaktan memnundu. Ama yine de başını arkaya yatırıp Sasha'nın her an aşağı atlamasını beklermiş gibi ağaçları taradığını görmek, Clarke'ın yüreğini sızlatıyordu. Wells belki de doya doya parlak renkli yaprakları seyrediyor, manzaranın güzelliğinden Sasha'ya hiç söz edemeyeceğini, yaprakların süzüle süzüle kızın siyah saçlarına düştüğünü hiç göremeyeceğini kabullenmeye çalışıyordu. Birini kaybetmenin en kötü yanı buydu: Normalde onunla paylaşacağınız tüm duyguları ve düşünceleri saklayacak bir yer bulmak. Clarke annesiyle babasının öldüğünü düşünürken zaman zaman kalbinin onca şeyi saklamaya çalışmaktan patlayacağını sanırdı.

Yine de Weather Dağı'na yaklaşırlarken Clarke, Wells'e yetişmek için yavaşça koştu. Usulca elini tuttu. Clarke, Wells'in acısını azaltabilecek bir şey söyleyemezdi. Yalnızca Wells'e acısını tek başına yaşaması gerekmediğini anımsatmak istiyordu. Bu işte beraberdiler.

Gece çökmeden Dünyalıların köyüne vardılar. Max, geldiklerini biliyormuş gibi kapıyı ilk çalışta açtı. Kulübede insanın içini acıtan bir düzenlilik vardı. Max'in masasında darmadağınık duran onca makine parçası ve yarım kalmış cihaz

kaldırılmış, yerine tabak tabak yiyecek konmuştu. "Rahatınıza bakın, lütfen," dedi Max, masayı işaret ederek. Hiçbirinin canı yemek yemek istemiyordu ama Max ile birlikte masaya oturup Weather Dağı'ndan ayrıldıktan sonra, başlarına gelenleri anlattılar. Max saldırıyı öğrenmişti ama Yardımcı Şansölye'nin yeni bir Danışma Konseyi için seçime gittiğini duymamıştı.

"Demek *sen* de konseydesin?" dedi Bellamy'ye, o akşam ilk kez gülümseyerek.

Bellamy utanç ve gururdan hafifçe kızarmış bir yüzle başını salladı. "Evet, inanın, beni seçtiklerinde ben de sizin kadar şaşırdım ama işte ben sadece insanlara istediklerini veriyorum."

"Wells de seçildi," dedi Clarke. "Aslında, ilk o seçildi. Bellamy'den çok önce." Bir ona, bir diğerine bakıp gülümsedi. Bellamy gülümsemesine karşılık verdi. Wells ise ciddiyetini bozmadı.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Max, elini Wells'in omzuna koyarak. "Halkınız böyle iyi bir genç lidere sahip olduğu için şanslı. Babanı gururlandıracağını biliyorum, Wells. Hepimizi gururlandıracaksın."

"Teşekkür ederim," dedi Wells, ilk kez Max'in gözlerine bakarak.

Max'in kullandıkları az sayıdaki tabağı temizlemesine yardım ederlerken Max de onlara yarınki planı anlattı. "Âdetlerimize göre, ölüleri gün doğarken gömeriz," dedi. "Şafak vaktinin yenilenme vakti olduğuna inanırız. Bitişlerle başlangıçlar birbirinden ayrılmazlar. Şafaktan önceki anla sonraki an gibi."

"Bu çok güzel," dedi Clarke usulca.

"Felaket'ten sonra," diye sürdürdü Max. "Atalarımız bir anda, karanlıktan sonra, ışığın gelmeyebilleceği fikriyle boğuşmak zorunda kaldılar. Bir gün güneşin gerçekten de doğmayabileceği fikriyle. Geleneğimiz de böyle başladı. Güneşin bir gün daha doğması gerçekten bir lütuf."

"Eminim Sasha bu fikri seviyordu," dedi Wells, gözlerine pek ulaşmayan bir gülümsemeyle. Çocuğun yüzünde bir şeylerin değiştiğini düşündü Clarke, titreşen mum ışığında Wells'in yüzünü incelerken. Eskisinden sert ama aynı zamanda bilge görünüyordu. "Max, sakıncası yoksa geceyi ağaç evde geçirebilir miyim?"

"Hiçbir sakıncası yok. Gerçi orası epey soğuk olur."

"Sorun değil. Sabah görüşürüz."

"Seninle yürüyeyim," dedi Clarke, ayağa kalkarak. "Telsiz odasını bir kez daha kontrol etmek istiyorum, sorun değilse?"

Max başını salladı. "Elbette."

Bellamy, Max'e eşlik etmek için orada kaldı. Clarke ile Wells de gecenin karanlığına karıştılar.

"Bütün gece orada tek başına kalabileceğine emin misin?" diye sordu Clarke, ağaç eve yaklaşırlarken.

Wells, Clarke'ın tam anlayamadığı, hüzünle neşe karışımı bir bakış attı. "Tek başıma kalmayacağım," dedi usulca. "Tek başıma sayılmam."

Clarke'ın, ne kastettiğini sormasına gerek yoktu. Wells'in kolunu sıktı, ardından yanağına bir öpücük kondurup onu anılarıyla baş başa bıraktı.

Clarke hızlı adımlarla Weather Dağı'nın girişine yürüdü ve sığınağın içinde gözden kaybolup çok iyi bildiği yere vardı. Telsiz göstergelerini kurcalarken parmakları kaslarının belleğine göre işliyordu. Denemeyi sevdiği standart kombinasyonlara geçerek annesinin sesini duyduğu gün çalışan kombinasyonla başladı. Yeniden annesinin sesini duyma arzusu fiziksel bir şeydi, bir kriz gibiydi.

Bir saat sonuçsuz geçti. Clarke artık telsizin hışırtı ve cızırtılarının kafasından mı yoksa hoparlörden mi geldiğini bilemiyordu. Konsolun üzerine eğilmekten beli ağrımış, başı da zonklamaya başlamıştı. Bellamy her an ona bakmaya gelebilirdi.

Ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine kaldırıp esnetti, ardından sağa sola eğilip bileklerini salladı. Sistemi kapatması gerektiğini biliyordu ama pek hazır değildi. *Bir kez daha,* dedi kendi kendine. *Yalnızca bir kez!* Clarke yeniden oturup göstergeleri ayarlamaya koyuldu.

Parazitteki ton değişimlerini dinlemeye öyle odaklanmıştı ki holde pat pat yankılanan ayak seslerini, tam kapının önüne gelene kadar fark etmedi. Adımlar hızlı ve ağırdı. *Düşündüğümden geç oldu herhalde,* dedi içinden.

Clarke oturduğu yerden arkasını dönüp kapıya baktı. "Bellamy?" diye seslendi. "Sen misin? Max?"

Kapıdaki her kimse, durunca holde bir sessizlik oldu. Ensesindeki tüyler diken diken olan Clarke sandalyesinden kalktı. Kuşkusuz Bellamy, böyle bir zamanda, onca şey atlattıktan sonra, Clarke'la oyun oynamaya kalkışmazdı. Acaba şiddet yanlısı Dünyalılar mı geri dönmüştü?

İki kişi odanın içine girdi, biri diğerinin tam arkasında. Clarke daha ne olduğunu anlayamadan, iki çift kolla sarmalanmış halde, sevinç gözyaşları döküyordu.

Gelen Bellamy değildi.

Annesiyle babasıydı.

***

Ertesi sabah Clarke, Wells ve Bellamy, nehre bakan bir uçurumda yan yana durmuş, karanlığın serinliğinde titriyorlardı. Yerde, üzerlerinde sabahın kör saatinde okunamayan adlar kazınmış, sıra sıra taşlar dikiliydi. Max boş bir mezarın başında durmuş, sessizce içine bakıyordu. Yanı başında Sasha'nın, az sonra sarmalanacağı toprağın renginde bir kefenle sıkıca sarılmış bedeni yatıyordu.

Clarke tüm geceyi anne babasıyla konuşarak geçirmişti; tabii kavuşmalarından sonra saatlerce ağızlarından dökülen, sözcük, hıçkırık ve kahkaha sellerine konuşmak denebilirse. Annesiyle babası son gördüğünden bu yana bir hayli zayıflamışlardı ve babasının yeni sakalında bir sürü gri tel vardı ama bunlar dışında, tıpatıp eskisi gibi görünüyorlardı.

Sonunda ağlamasını kesebildiğinde Clarke'ın annesi onu soru yağmuruna tutmuş; mahkemesi, tutukluluğu ve Dünya'ya yolculuğu sırasında yaşadıklarını sormuştu. Ama babası konuşmayı pek başaramamıştı. Sadece gülümseyerek Clarke'a bakabilmiş, her an havaya karışıp kaybolmasından korkar gibi elini tutabilmişti.

Clarke hücresinden alınışını, korkunç kazayı, Thalia,

Wells, Bellamy ve Sasha'nın başına gelenleri anlattı. Konuştukça, kendini hafiflemiş hissediyordu. Bir yılı aşkın bir süredir, kafasında iki tane bellek taşıyordu sanki: Birinde gerçekten yaşananlar vardı, ötekinde de anne babasından alacağını düşündüğü karşılıklar. Şimdiyse, babası her gülümsediğinde ya da annesi her şaşırdığında o ağırlıktan fazlası üzerinden kalkıyordu. Clarke annesiyle babasının Dünya'da geçirdikleri günleri dinlemek için yanıp tutuşuyordu ama annesi onu sorgulamayı bitirdiğinde şafak sökmek üzereydi.

Annesiyle babasının, aniden Sasha'nın cenazesinde ortaya çıkmalarındansa Weather Dağı'nda kalmalarının en iyisi olduğuna karar vermişlerdi. Onlar Dünyalılarla iyi ilişkiler kurmuşlardı kurmalarına ama ilk Kolonicilerin ihaneti belleklerdeki tazeliğini koruyordu.

Bellamy ile Wells'in arasında duran Clarke, hüzünle sevinç karışımı, tuhaf bir his duydu. Dünya'da işler böyle yürüyordu anlaşılan. O kadar fazla şey yaşanıyordu ki bir anda sindire sindire tek bir duygu hissetmeye olanak yoktu.

Clarke, Wells'e bakmak için yanına döndü. O da aynı şeyleri mi hissediyordu acaba yoksa acısı diğer her şeye ağır mı basıyordu?

Güneş, birbiriyle yarışan turunculu pembeli öncü ışıklarını göğe saçarak ufuk çizgisinde belirirken Max biricik evladını toprağa verdi. Clarke'ın yüreğini sızlatan, boğuk bir sesle, Sasha'yla ilgili en sevdiği anılarını anlattı. Kimi anılarda Dünyalılar gülüştü, kimilerinde de yüzlerce göz, yaşlarla parladı.

Max, gözündeki bir damla yaşı silerek Wells'e gelmesini

işaret etti ve bir şey söylemek isteyip istemediğini sordu. Başını sallayan Wells, Clarke'ın elini bırakıp konuşmak için öne çıktı.

"Başkalarına duyduğumuz bağlılık, coğrafi konumla ya da mekânla sınırlı değildir," diye başladı Wells. Clarke onun titrediğini görebiliyordu ama sesi güçlü ve net çıkıyordu. "Sasha ile bambaşka dünyalarda büyüdük, ikimiz de merakla diğer dünyayı düşledik. Ben yukarıdan baktım, Dünya'da insanların yaşamlarını sürdürüp sürdüremediğini hiç bilmiyordum. Bu gezegene bir daha ayak basabilecek miyiz, basarsak ben görebilecek miyim, bilmiyordum. O ise yukarıya baktı." Koyu mavi gökte hâlâ görülebilen, sönmeye yüz tutmuş yıldızları işaret etti. "Ve yukarıda birilerinin yaşayıp yaşamadığını merak etti. Uzay yolculuğundan kimse sağ çıkmış mıydı? Yüzlerce yıl, insanlar yukarıda hayatta kalmayı başarmış mıydı? İkimiz için de sorularımızın yanıtını bulmak imkânsız görünüyordu. Ama milyon tane küçük güç bizi birbirimize yaklaştırdı, biz de yanıtlarımızı aldık. Birbirimizi bulduk, kısa bir süreliğine de olsa." Wells derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Sasha benim yanıtımdı."

Clarke ürperdi ama bu kez soğuktan değil. Wells eksiksiz söylemişti. Dünya'daki yaşamlarıyla ilgili her şey öyle imkânsız, öyle şaşkınlık vericiydi ki... Ama yine de burada geçirdiği aylar, Koloni'de geçirdiği yıllardan daha gerçek geliyordu Clarke'a. Taze hava, üzerlerine çiğ düşmüş çimler ve kuşların şakıması olmadan sabahların neye benzediğini zar zor anımsıyordu. Bedenleri gün ışığında yaşamak için tasarlanmıştı. Clarke hastalarının gün ışığı altında iyileşmesine

yardım etmektense saatlerce tıp merkezinin floresan lambaları altında çalıştığını hayal bile edemiyordu artık.

Bunlar hiç yaşanmasaydı, Wells'e anne babasının deneylerini anlatmasaydı, Wells onları babasına rapor etmeseydi, Clarke hapse atılmasaydı, Wells hava kilidini gevşetmeseydi, 100 ekibi Dünya'ya hiç gelmeseydi, nasıl bir gelecek yaşayacağını gözünün önüne getirmeye çalıştı ama sahne karanlığa karıştı. Orada geçmişten başka bir şey yoktu. Onun yaşamı buydu artık.

Clarke, birkaç arkadaşının Sasha'nın ölüsünü kaldırıp nazikçe yere koyuşunu izledi. Dünya'yı yuva bilmelerine yardım eden, karanlıklarda sıkışmış Wells'i yaşama döndüren kıza sessizce veda etti. *Wells düzelecek,* dedi Clarke kendi kendine, onun Dünyalılara katılıp mezara avuç dolusu toprak atışını izlerken. Clarke'ın Dünya'da öğrendiği bir şey varsa o da Wells'in sandığından daha güçlü olduğuydu. Hepsi öyleydi.

Bellamy, Clarke'm elini tuttu, ardından eğilip kulağına fısıldadı. "Gidip annenlere bir baksak mı?"

Clarke ona dönüp başını yana eğdi. "Annemlerle tanışmak için sence de biraz erken değil mi?" diye takıldı. "Şunun şurasında, çıkmaya başlayalı bir ay bile olmadı."

"Dünya'daki bir ay, on uzay yılına bedel değil mi sence de?"

Clarke başını salladı. "Haklısın. Sanırım bu da demek oluyor ki birkaç ay sonra ilişkiyi bitirirsen sana kızamayacağım çünkü aslında yirmi otuz yıl sayılması gerekecek."

Bellamy kolunu beline dolayıp onu kendine çekti. "Seninle sonsuza kadar birlikte olmak istiyorum, Clarke Griffin."

Clarke parmaklarının ucunda yükselip yanağını öptü. "Bunu duyduğuma sevindim çünkü artık geri dönüş yok. Temelli buradayız."

Sözcükler ağzından çıkarken tuhaf bir huzur Clarke'ı sarmalayarak günün acısını bir anlığına yatıştırdı. Söyledikleri doğruydu. Dünya'ya dönmek için üç yüz yıl yanıp tutuştuktan sonra başarmışlardı. Sonunda evlerindeydiler.